

CĂRAREA

RUGĂCIUNII

Samuel Chadwick

CUPRINS

I. SEMNUL RUGĂCIUNII	13
II. ÎNVĂȚÂND SĂ NE RUGĂM.....	19
III. RUGÂNDU-NE ÎN ASCUNS.....	25
IV. ODĂIȚA ȘI UȘA ÎNCHISĂ	31
V. CUVÂNTUL LUI DUMNEZEU	37
VI. ȘI RUGĂCIUNEA.....	37
VII. RUGÂNDU-NE ÎN NUMELE	47
VIII. RUGÂNDU-NE ÎN DUHUL.....	53
IX. RUGÂNDU-NE LUI DUMNEZEU,	59
X. TATĂL NOSTRU	59
XI. STĂRUINȚA RUGĂCIUNII	65
XII. RĂSPALATA RUGĂCIUNII.....	71
XIII. PUTEREA RUGĂCIUNII.....	77
XIV. RUGĂCIUNEA ȘI BANALUL	85
XV. RUGĂCIUNEA CREDINȚEI	91
XVI. RUGÂNDU-NE	97
XVII. „UNII PENTRU ALȚII”	97
XVIII. RUGÂNDU-NE PENTRU VINDECARE DIVINĂ	103
XIX. PROBLEMA RUGĂCIUNII NEASCULTATE	109

Sunt mereu recunoscător pentru faptul că Samuel Chadwick a scris *Cărarea rugăciunii*; sunt mai recunoscător că l-am auzit vorbind despre rugăciune; dar cel mai mult, sunt recunoscător pentru că el s-a rugat. A fost un mare teolog. A devenit un mare învățător la amvon. Cu toate acestea, asemenea Învățătorului său, a fost în primul rând un om al rugăciunii.”

Leonard Ravenhill

CUVÂNT ÎNAINTE

La publicarea acestei cărți despre rugăciune se cuvine să oferim un cuvânt de explicație. Capitolele au fost scrise pentru publicația *Joyful News* și au apărut ca meditații devoționale în timpul postului mare. Faptul acesta explică totul, mai puțin motivul pentru care ele sunt publicate acum în formă de carte, lucru care se explică prin stăruința importună și perseverența acelora pentru care mesajele de față au fost o binecuvântare. Nu au avut niciodată intenția de a constitui o carte. Au fost scrise pentru singurul scop de a ajuta cititorii publicației *Joyful News* în viața și lucrarea rugăciunii.

Misiunea *Joyful News* a luat naștere din rugăciunile lui Thomas și Mary Champness cu cincizeci de ani în urmă, pe când ei se rugau într-o dimineață între orele 4 și 5. De atunci, misiunea a dăinuit și a lucrat prin rugăciune, și ea însăși este un martor al învățaturii acestei cărți despre puterea rugăciunii. Relația dintre editor și cititori a fost întotdeauna foarte personală și duios de apropiată. Lucrul acesta explică intimitatea familiară și practică a articolelor. Nu au fost scrise pentru critici, nici pentru erudiți, ci pentru oameni necomplacși care sunt foarte religioși și simpli în mod sincer în credința pe care o au. Sute de astfel de cititori mi-au trimis scrisori pline de recunoștință și m-au rugat stăruitor ca articolele să se strângă într-o carte. În lumina aprecierii lor, am promis că așa va fi, dar mai apoi mi-a fost rușine de promisiunea mea. Dacă ar fi fost scrise pentru o carte, abordarea și tratarea ar fi fost diferite, dar și-ar fi putut pierde naturalețea unui scop simplu. Ele sunt publicate în forma în care Dumnezeu a binevoit să le binecuvânteze. Nimeni nu poate fi mai conștient decât mine de limitele lor. De un lucru sunt sigur: le-am scris dintr-o inimă onestă care a căutat, mai presus de orice altceva, să fie eficientă în părtășia și lucrarea rugăciunii și peste care a venit marea bucurie a părtășiei templului lăuntric.

Nu am cunoștință de sursele cărora le sunt îndatorat. Nu am nimic pe care să nu-l fi primit, însă nu am ținut niciun caiet de extrase și am citat foarte puțin. Timp de peste cincizeci de ani, am citit despre toate școlile de rugăciune și în mod deosebit, literatura devoțională a misticilor și disciplina Ordinilor Religioase; însă am scris din experiența vieții mele de rugăciune cu speranța că ceea ce mi-a fost mie de ajutor poate ajuta și pe alții.

Sunt profund îndatorat colegului meu, reverendul J.I. Brice, fără a cărui răbdare statornică și trudă plină de entuziasm, această carte nu s-ar fi publicat.

S.C.

21 august 1931

DESPRE AUTOR

Samuel Chadwick s-a născut în anul 1860 într-o familie umilă din Burnley, Anglia. Bunicul lui a fost un om al rugăciunii, iar tatăl lui s-a convertit prin unul din predicatorii instruiți de John Wesley. A fost întâiul născut al unei familii numeroase. La vârsta de 8 ani, tatăl lui l-a luat cu el să lucreze într-o filatură de bumbac pentru a câștiga pâinea familiei. Lucra 12 ore pe zi, iar lucrul începea la ora 6 dimineața.

La 10 ani Domnul l-a chemat pe Samuel, iar el a răspuns chemării. Era într-un serviciu de Școală duminicală când cuvintele „ca un crin în mijlocul spinilor” i-au străpuns inima și s-a predat Domnului. El a recunoscut mereu această zi ca fiind cea mai importantă zi din viața lui și a văzut-o ca fiind ziua convertirii lui. De atunci a început să se roage. Cu privire la acel timp el a spus: „Mă retrăgeam de trei ori pe zi pentru rugăciune și mă rugam mereu în duh. Obiceiul rugăciunii de trei ori pe zi nu era ușor. Ora mesei era scurtă, familia era numeroasă și casa mică, dar m-am descurcat”.

Nu s-a jucat niciun joc și nu s-a recreat niciodată cu nimic altceva decât cu puțină grădinarie. La ora șase se întorcea de la lucru, iar la șapte era deja printre cărți și timp de cinci ore se lupta cu gramatica și aritmetica, geografia și istoria, cu teologia și Biblia.

La 15 ani a devenit foarte conștient de chemarea la predicare, iar la 16 ani a început să predice cu Jossiah Mee. În timpul primei păstoriri, la vârsta de 21 de ani a devenit conștient de o mare nevoie. Simțea că nu mai are putere nici în slujbă, nici în rugăciune. În timpul unei nopți, în jurul orei trei, focul Duhului Sfânt s-a aprins în inima lui în timp ce focul din bucătărie ardea predicile lui în care se încrezuse. Ca tânăr își pregătea meticulos predicile și credea că puterea va fi declanșată prin ele. Dar Dumnezeu l-a cercetat în acea noapte și Samuel a capitulat. El a făcut referire la această experiență ca fiind botezul cu Duhul Sfânt. Chiar din acea zi a început lucrarea de convertire a harului. La întâlnirea de rugăciune de dimineață și-a mărturisit experiența și a condus primul lui convertit la Isus. Înainte de apusul soarelui s-au convertit șapte oameni, iar el obișnuia să spună: „Dumnezeu mi-a dat câte unul pentru fiecare an sterp al propovăduirii mele”. Și-a chemat biserica la o săptămână de rugăciune suspendând întâlnirile obișnuite. Rugăciunea a continuat și în următoarea

săptămână, iar Dumnezeu lucra cu putere. Trezirea izbucnise. Sute de oameni se converteau.

A fost folosit de Dumnezeu în lucrarea de evanghelizare și de răspândire a învățaturii biblice în Edinburgh, Glasgow, Leeds, Londra și alte orașe. Mai târziu a devenit rectorul Colegiului Cliff și editor al ziarului săptămânal *Joyful News*.

S-a disciplinat singur cu rigoare trezindu-se la 6 dimineața și făcând un duș rece atât vara, cât și iarna. S-a obișnuit să doarmă foarte puțin. Lumina din camera lui de studiu rareori se stingea mai devreme de ora 2 dimineața. Și-a luat foarte puține concedii, iar în concedii se recrea muncind din greu. „Plăcerea pentru care trebuie să plătești,” a scris el odată, „cu greu își merită banii”.

Intreaga lui lucrare s-a centrat pe Biblie. Era un om al unei singure Cărți.

BIBLIA Iată cum vorbea despre ea: „Am studiat Biblia, m-am rugat cu cuvintele Bibliei, am trăit conform Bibliei mai mult de 60 de ani și vă spun că nu există nicio carte ca Biblia. Este un miracol al literaturii, un izvor nesecat de înțelepciune, o carte-minune de surprize, o descoperire a misterului, o călăuză infailibilă a conduitei și o sursă negrăită de mângâiere. Nu luați în seamă oamenii care o discreditează pentru că ei vorbesc fără să cunoască. Este Cuvântul lui Dumnezeu transpus în vorbirea inspirată a umanității. Citiți-o personal. Citiți-o în întregime. Studiați-o potrivit direcțiilor ei. Trăiți după principiile ei. Credeți-i mesajul. Urmași-i poruncile. Niciun om care cunoaște Biblia nu este needucat și niciun om care este ignorant în privința învățurii ei, nu este înțelept. Fiecare zi o încep înaintea paginilor ei. Ea îmi este la îndemână în întreaga mea lucrare. Nu plec nicăieri fără ea și în ea este bucuria mea supremă.”

A fi un om al unei singure Cărți înseamnă a citi multe cărți. Timp de ani de zile a citit câte 2 cărți pe săptămână. Obișnuia să citească cu un creion în mână, iar memoria lui reținea tot ce citea.

S-a încadrat în categoria oamenilor pentru care Hristos era totul sau nimic. Și-a dăruit întreaga viață în slujba Lui. „Eu nu vreau o zi în care să lucrez 8 ore!” a spus el. „Nu am lucrat cu atâta înțelepciune și așa de bine cât aș fi putut, dar singurele zile plictisitoare pe care le-am avut au fost acelea când n-am avut ce face. Dacă există vreo persoană pe care o compățimesc în această lume, este omul care nu are dragoste pentru slujba sa. Ce corvoadă! Eu mi-am iubit slujba cu dragoste pasionată și mistuitoare. Aș prefera să predic decât să fac orice altceva din lumea asta. Nu am pierdut nicio oportunitate de a predica. Prefer să predic decât să-mi iau cina, decât să-mi iau o vacanță sau decât să fac

orice alt lucru pe care lumea îl poate oferi. Prefer mai degrabă să plătesc ca să predic, decât să fiu plătit pentru a nu predica. Predicatul își are prețul ei în agonia sudorii și a lacrimilor și nicio chemare nu aduce asemenea bucurii și zdrobiri ale inimii, dar este o chemare la care și un arhanghel poate râvni; și-I mulțumesc lui Dumnezeu că, prin harul Lui, m-a chemat în această lucrare. Există vreo bucurie ca bucuria salvării unui suflet de la moarte? Există vreun fior ca fiorul de a deschide ochii orbului? Vreo răsplată ca dragostea copilașilor până la a doua și a treia generație? Vreo comoară ca dragostea recunoscătoare a inimilor vindecate și mângâiate? Vă spun că este un privilegiu glorios să luăm parte la truda din via lui Dumnezeu. Îmi doresc să fi fost un slujitor mai bun, dar nu există nimic altceva în lumea sau lumile lui Dumnezeu ce aș prefera să fiu.”

Asemenea Domnului său, a purtat păcatele multora. Odată a fost văzut stând la biroul său, cu lacrimi curgându-i pe obraji și căzând pe foaia de hârtie în timp ce răspundea la scrisoarea unui prieten ce îi mărturisea o cădere în păcat, cerându-i sfatul.

A fost un om al rugăciunii. Biograful său, Norman G. Dunning relatează o anumită ocazie în care Samuel a început un serviciu divin cu rugăciune: „Ne-am plecat în rugăciune și domnul Chadwick ne-a condus la tronul lui Dumnezeu. Nu voi uita niciodată mijlocirea din acea oră. S-a rugat ca unul care trăia în părtășie intimă cu Cel Veșnic. Timp de 25 de minute și-a ridicat glasul în implorare.” *dauda*

A avut o puternică influență asupra vieții lui Leonard Ravenhill care l-a cunoscut în tinerețea lui. Cărțile pe care le-a scris Samuel Chadwick, *Căderea rugăciunii (The Path of Prayer)* și *Drumul spre Rusalii (The Way to Pentecost)* au fost o recomandare constantă a lui Ravenhill și au atins multe vieți prin mesajul lor. „Nu trebuie să faci reclamă unui foc. Focul își face singur reclamă”, așa obișnuia să spună Samuel, iar Ravenhill l-a citat foarte des.

Către sfârșitul vieții lui a scris: „Îmi doresc să mă fi rugat mai mult, chiar dacă aș fi muncit mai puțin; și din adâncul inimii mele, îmi doresc să mă fi rugat mai bine.”

Sâmbătă 15 octombrie 1932 a spus celor ce erau în jurul patului său: „Stați împreună pentru Cuvântul lui Dumnezeu, dar nu într-un sens stupid. Stați în duhul unității, al credinței, al doctrinei, potrivit cu capitolul 4 din Efeseni. Aceasta va fi marea perfecționare a lucrării mele și a speranțelor mele. Eu m-am ținut cu fermitate de adevăr până la sfârșit. Nu am avut îndoieli. Am fost sigur de Dumnezeul cel viu. El îmi cunoaște limitările, dar L-am iubit și m-am

Încerezut în îndurarea Lui. Lucrarea mea a fost propovăduirea mesajului crucii. Încă nu sunt mort, dar cu toate acestea se pare că sfârșitul nu este departe. Dumnezeu este foarte, foarte bun cu mine; și dacă zilele marșului meu pământesc s-au sfârșit, dimineață voi fi gata pentru „Apel”. Următoarea zi, duminică, la 72 de ani, pe când se lumina de ziuă, el a răspuns apelului ceresc. „Aduceți-vă aminte de mai marii voștri, care v-au vestit Cuvântul lui Dumnezeu; uitați-vă cu băgare de seamă la sfârșitul felului lor de viață, și urmați-le credința! Isus Hristos este același ieri și azi și în veci!”

Capitolul I

SEMNLUL RUGĂCIUNII

Toate religiile practică rugăciunea. Dumnezeu și rugăciunea sunt inseparabile. Credința în Dumnezeu și credința în rugăciune sunt esențiale și intuitive. Poate că în cazul popoarelor primitive și păgâne, aceste idei sunt imature și crude, dar aparțin intuițiilor universale ale rasei umane. Învățătura Vechiului Testament este plină de subiectul rugăciunii. Pretutindeni există porunci și îndemnuri la rugăciune, iar istorisirile mărețe despre izbăvire și biruință, despre experiență și viziune, toate sunt exemple de rugăciuni triumfătoare. Toate perioadele de criză din viața Domnului nostru au fost legate de momente speciale de rugăciune, iar învățătura Lui a prezentat asigurări minunate pentru aceia care se roagă. El a expus legile rugăciunii, deși nu a căutat niciodată să explice misterul ei. Rugăciunea nu a reprezentat o problemă pentru El. Cele două pilde pe care le-a spus despre rugăciune nu sunt foarte plăcute pentru aceia care se roagă. Există ceva străin de duhul rugăciunii atunci când Îl asemănăm pe Dumnezeu cu un judecător nemilos sau cu un prieten zgârcit. Dumnezeu nu este nici unul din aceștia. Pildele nu au fost spuse pentru a-L reprezenta pe Dumnezeu, ci pentru a ilustra răsplata stăruinței. Fundamentul rugăciunii este calitatea de fiu. Rugăciunea este posibilă și rezonabilă deoarece este filială. Este normal ca un copil să ceară de la tatăl său și este înțelept ca tatăl să asculte cererea copilului său. „Dacă voi, care sunteți răi, știți să dați daruri bune copiilor voștri, cu cât mai mult Tatăl vostru, care este în ceruri, va da lucruri bune celor ce I le cer” (Matei 7:7-11; Luca 11:9-13). Există multe probleme în privința rugăciunii, dar acestea sunt dincolo de faptul și experiența rugăciunii, și în afară de a ne ruga, nu există nicio soluție pentru ele. Rugăciunea este un fapt de experiență și de-a lungul tuturor

veacurilor, mărturia celor care s-au rugat a fost că Dumnezeu aude și răspunde la rugăciunile copiilor Lui.

Ce gândește Dumnezeu despre rugăciune

Gândurile lui Dumnezeu nu sunt gândurile omului, nici căile Lui nu sunt căile omului. „Cât sunt de sus cerurile față de pământ, atât sunt de sus căile Mele față de căile voastre și gândurile Mele față de gândurile voastre” (Isaia 55:8,9). Dumnezeu Și-a făcut cunoscute gândurile și căile Lui în revelația Cuvântului Său și în Persoana Fiului Său. Mijlocul acestei revelații este experiența, iar prilejul ei se găsește în evenimentele vieții, în indivizi și în istorie. Dumnezeu nu Și-a expus niciodată gândurile într-o teză de filozofie sau de metafizică. El le-a tălmăcit în viață și Și-a prezentat căile prin porunci, principii și exemple. Există un incident care ne spune ce crede Dumnezeu despre rugăciune. Gândurile Lui despre rugăciune se pot vedea în fiecare poruncă de a ne ruga, în fiecare lege a rugăciunii, în fiecare promisiune legată de rugăciune și în fiecare exemplu de rugăciune ascultată. Fiecare parte este o parte a unui întreg, dar fiecare subiect al Scripturii are o expresie finală și completă, iar în convertirea lui Saul din Tars avem o revelație unică a gândurilor lui Dumnezeu cu privire la rugăciune. În acel incident al rugăciunii, există trei persoane. Este omul care s-a rugat, Dumnezeu care a auzit și omul prin care a venit răspunsul. Dumnezeu este central. Rugăciunea Îi este făcută Lui, rugăciunea este tălmăcită prin El, și rugăciunea primește răspuns prin El.

Dumnezeu vorbește despre rugăciune în termenii uimirii. „Iată, el se roagă.” Limbajul este acela al umanității, dar este singurul grai pe care omul îl cunoaște și oricât de neadecvat ar fi, reprezintă realitatea corespunzătoare în Dumnezeu. Se poate mira Dumnezeu? Pot exista în El elemente de surpriză și de uimire? Este posibil să existe lucruri care, pentru Dumnezeu, sunt uimitoare? Acesta este felul în care vorbește Dumnezeu, și pentru El nu există nimic mai glorios de uimitor ca rugăciunea. Se pare că cel mai mare lucru din universul lui

Dumnezeu este un om care se roagă. Există un singur lucru și mai uimitor – ca omul, știind toate acestea, să nu se roage. Iată! În cuvântul acesta este uimire, extaz, încântare. În evaluarea lui Dumnezeu, rugăciunea este mai minunată decât toate minunile cerului, mai glorioasă decât toate misterele pământului, mai puternică decât toate forțele creației. *Ajuta-mi Dumnezeu!*

Dumnezeu înțelege rugăciunea ca fiind un semn pentru tot ceea ce i s-a întâmplat lui Saul din Tars pe drumul Damascului. Pentru bisericile din Iudea, aceasta a fost o convertire care l-a schimbat pe prigonitorul lor de seamă într-un propovăduitor. Iată cum spune apostolul Pavel lucrul acesta atunci când scrie galatenilor: „După aceea, m-am dus în ținuturile Siriei și Ciliciei. Și eram încă necunoscut la față Bisericilor lui Hristos care sunt în Iudea. Ele auzeau doar spunându-se: ‘Cel ce ne prigonea odinioară, acum propovăduiește credința pe care căuta s-o nimicească odinioară.’ Și slăveau pe Dumnezeu din pricina mea.” Iată o convertire care a fost rezultatul unei experiențe. Care a fost experiența? Pavel spune că în experiență, Dumnezeu a binevoit să-L descopere pe Fiul Său în el. Aceasta a însemnat experiența de pe drumul Damascului pentru el. Când Dumnezeu vorbește despre ea, El rezumă totul în cuvintele: „*Iată, el se roagă*”.

Iată ce a însemnat pentru Dumnezeu și ce înseamnă totdeauna pentru El! Rugăciunea este simbolul, dovada și măsura harului. Tot ce se întâmplă în lucrarea de convertire a harului prin care căpătăm înfierea este că, fiind fii, începem să ne rugăm. Saul din Tars fusese un om al rugăciunii toată viața lui, dar abia atunci a început să se roage așa cum înțelege Dumnezeu rugăciunea. Acel imn al copiilor este la fel de potrivit și pentru adulți:

Deseori îmi spun rugăciunile,
Dar mă rog eu vreodată?

Rugăciunea este privilegiul fiilor și testul calității de fiu. Este ca și cum Dumnezeu a împărțit toți oamenii în clasificarea simplă a celor

care se roagă și a celor care nu se roagă. E un test foarte simplu, dar este decisiv și separator.

Modul în care Dumnezeu răspunde la rugăciune

Dumnezeu răspunde cu bucurie. Există un răsunset de încântare în cuvintele pe care El i le spune lui Anania, asemenea răsunsetului de bucurie din pildele Domnului nostru despre oaia pierdută, despre moneda pierdută și despre fiul pierdut. Bucurați-vă împreună cu mine! „Iată, el se roagă!” Este bucurie în inima lui Dumnezeu Tatăl când copiii Lui pierduți încep să se roage. El răspunde potrivit naturii lui de Dumnezeu. Poate că Anania parlamenta cu Dumnezeu, dar Dumnezeu nu parlamentează niciodată cu omul. Mâna lui Dumnezeu care răspunde așteaptă mâna ridicată a omului, și inima care răspunde transcede întotdeauna inima care strigă.

Răspunsul dat lui Saul din Tars a fost dublu: El a dat o vedenie și a trimis un mesager – o vedenie și un om, fiecare corespunzând celeilalte. Aceasta este calea lui Dumnezeu: mai întâi o asigurare, apoi confirmarea. Aceasta este rugăciunea credinței care nu dă greș niciodată. Slujitorii lui Dumnezeu sunt partenerii Lui în lucrarea rugăciunii. Iată misterul cooperării spirituale! Domnul merge înaintea omului pe care îl trimite. Saul era pregătit și aștepta omul pe care îl văzuse deja într-o vedenie a Domnului! Anania l-a găsit pe Saul într-o stare de pregătire și de așteptare.

Dumnezeu i-a dat lui Anania semnul rugăciunii ca fiind dovada harului. Era propriul Lui semn și este semnul pe care îl dă și astăzi! Există vreo dovadă că un bărbat sau o femeie este un om al lui Dumnezeu ca faptul că el sau ea este un om al rugăciunii? Despre Ilie s-a spus că „s-a rugat în rugăciunea lui” (Iacov 5:17, versiunea autorizată a Bibliei în limba engleză, în subsolul paginii). Despre unii oameni se spune că trăiesc într-o atmosferă de închinare; dar este una să trăiești într-o atmosferă de rugăciune, și alta să „te rogi în rugăciunea ta”. Finney mergea la o întâlnire de rugăciune săptămânală

TE DO...

unde oamenii se rugau mult și nu primeau niciun răspuns. Müller se ruga și răspunsurile veneau – iată motivul pentru care toți credeau că este un om al lui Dumnezeu. Pe când eram un băiețel – nu aveam mai mult de șase-șapte ani – am fost trimis să îndeplinesc un comision la casa unui vecin pe nume Davenport; era aproape ora 9 dimineața. Am ciocănit, am tras zăvorul și am intrat. Pe podeaua din fața șemineului, îngenunghetă lângă un scaun pe care stătea o Biblie deschisă, era doamna Davenport, rugându-se. Nu era conștientă de prezența mea. Pentru un moment am rămas tăcut într-o uimire amestecată cu teamă, apoi am pășit încet afară și am închis ușa. Au trecut mai bine de șaiszeci de ani de la acea dimineață, dar de atunci și până acum am știut că doamna Davenport era o sfântă a lui Dumnezeu pentru că se ruga. Acesta este semnul infailibil al lui Dumnezeu și este singurul semn pe care chiar și lumea îl acceptă ca pe o dovadă infailibilă.

Pentru Saul din Tars, rugăciunea a făcut toată diferența, și întotdeauna face toată diferența. A adus o nouă asigurare de la Dumnezeu, o nouă confirmare a credinței, o nouă părtășie cu oamenii lui Dumnezeu, o nouă experiență a vindecării, o nouă vocație, o nouă moștenire, o nouă putere. Rugăciunea schimbă lucrurile. Rugăciunea face toate lucrurile posibile deoarece leagă sufletul care se roagă de omnipotența lui Dumnezeu. Ne rugăm noi? Ne rugăm noi în rugăciunea noastră? Și-a pus Dumnezeu pecetea pe rugăciunile noastre?

Doamne, învață-ne să ne rugăm!

Amin!

Rugăciunea este glasul păcătosului căit
Ce se întoarce de la căile lui,
În timp ce îngerii se veselesc în cântecele lor
Și strigă: Iată, el se roagă!

Rugăciunea este răsufierea vitală a creștinului,
Aerul de baștină al creștinului,
Lozinca lui la porțile morții;
El intră-n cer cu rugăciune.

Capitolul II

ÎNVĂȚÂND SĂ NE RUGĂM

Poate fi învățată rugăciunea? Faptul că rugăciunea trebuie făcută în libertatea Duhului nu este legat chiar de sufletul rugăciunii? Ioan Botezătorul a dat ucenicilor lui o formă de rugăciune, iar ucenicii lui Isus I-au cerut să-i învețe să se roage. Ei nu I-au cerut să facă prea multe lucruri, și atunci când Îi cereau ceva, de obicei greșeau. Le-ar fi dat El o formă de rugăciune dacă ei nu I-ar fi cerut? De ce au cerut? Felul în care El Se ruga a trezit în ei dorința de a se putea ruga, iar atunci când au vrut să se roage și-au dat seama că nu știau cum să o facă. Simțeau nevoia unei forme stabilite prin care să-și poată exprima inima înaintea lui Dumnezeu. Îl citau pe Ioan. Încă mai există ucenici care îl citează pe Ioan Botezătorul în fața lui Isus. Formele sunt mai ușoare decât un duh creativ. Rugăciunile numărate pe mătăni sunt mai ușoare decât rugăciunile unui suflet care se varsă într-un limbaj nereținut înaintea lui Dumnezeu. Cartea de rugăciuni îi ajută pe aceia care se exprimă greu în vorbire. O astfel de rugăciune poate fi absolut sinceră, iar pentru cei religioși rugăciunile deja formulate pot reprezenta un ajutor real în devoțiunea lor și este posibil ca acestea să trebuiască învățate la picioarele învățătorilor. Într-adevăr, acest fel de rugăciune trebuie învățat. Rugăciunile din Rozariu sunt recitate, iar membrul bisericii rareori știe să se descurce prin rugăciunile de dimineață și de seară din *Cartea de rugăciuni*. Oricum fel de rugăciune începe cu o formă de rugăciune. Abia dacă există vreun suflet care să nu-și amintească de rugăciunile simple, zeloase repetate pe genunchi cu mama, cu o uimire și bucurie pline de reverență.

Personalitatea în rugăciune

Nu rugăciunile altor oameni formează omul rugăciunii. Orice rugăciune adevărată, orice rugăciune care biruiește este personală, intimă și originală. Ana a declarat că își vărsase sufletul înaintea lui Dumnezeu. Aceasta este rugăciunea; și totuși, nu este tot ce înseamnă rugăciunea. Receptivitatea este o parte la fel de reală a rugăciunii ca și expresivitatea. Saul din Tars fusese un om al rugăciunii din tinerețea lui, dar nu se rugase niciodată cu adevărat până când nu s-a întâlnit cu Domnul înviat pe drumul Damascului. Din partea cerului, întreaga schimbare ce avusese loc era rezumată în cuvintele: „Iată, el se roagă”.

Secretul puterii lui Ilie în rugăciune a fost că „s-a rugat în rugăciunea lui”. Aceasta este traducerea Versiunii Autorizate dată în subsolul paginii. În text spune „s-a rugat cu stăruință”, iar Versiunea Revizuită traduce prin „s-a rugat cu ardoare”, având la subsol o notă care spune că traducerea literară din limba greacă este „cu rugăciune”. S-a rugat cu rugăciune; s-a rugat în rugăciunea lui. Adică, s-a rugat cu adevărat în rugăciunea lui. El nu spunea rugăciuni; el se ruga în rugăciune. Întreaga lui personalitate era implicată în ruga sa. Vroia cu adevărat lucrul pe care îl cerea, și, într-un mod arzător, vorbea serios în tot ce spunea. Poate fi învățat acest fel de rugăciune?

Aceasta este rugăciunea care biruiește. Rutina formală a slujbei de biserică, citirea regulată a cuvintelor de inspirație de mâna a doua și lipsa înțelegerii nu sunt nici plăcute înaintea lui Dumnezeu, nici avantajoase pentru om. Sunt repetiții zadarnice. Din câte putem vedea, există multe rugăciuni care nu au nicio valoare. În timpul scandalului Baccarat*, W.T. Stead a calculat numărul și valoarea rugăciunilor oferite în fiecare zi în Biserica anglicană pentru Prințul Țării Galilor, iar calculul valorii acestora nu era proporțional cu numărul lor. Probabil că greșea, fiindcă rugăciunea nu se socotește în termenii aritmeticii. Adevărata problemă nu este acolo. Rugăciunile nu sunt măsurate nici în timp, nici în număr, ci în intensitate. Există

* Scandalul regal Baccarat a fost declanșat în urma unui joc de noroc în care a fost implicat Prințul Edward al VII-lea (n.trad.)

rugăciuni care sunt pasionate, dar nu primesc răspuns, și există lucruri pentru care știm că trebuie să ne rugăm în agonia rugăciunii, dar nu avem putere de a ne ruga. Nu știm cum să ne rugăm.

Rugăciunea învățată prin rugăciune

Nu există nicio altă cale de a învăța cum să te rogi decât rugându-te. Nicio filozofie argumentată a rugăciunii nu a învățat vreodată un suflet să se roage. Subiectul acesta este asaltat de probleme, dar pentru omul care se roagă nu există nicio problemă de rugăciune. Toate sunt întâmpinate de realitatea rugăciunilor ascultate și de bucuria părtășiei cu Dumnezeu. Noi nu știm pentru ce trebuie să ne rugăm așa cum ar trebui și dacă e ca rugăciunea să aștepte înțelegerea, atunci ea nu va începe niciodată. Noi trăim prin credință. Umblăm prin credință. În 1921, Edison a scris: „Nu cunoaștem nici a milioana parte din 1% despre vreun lucru. Nu știm ce este apa. Nu știm ce este lumina. Nu știm ce e gravitația. Nu știm ce ne face să continuăm să rămânem în picioare. Nu știm ce este electricitatea. Nu știm ce e căldura. Nu cunoaștem nimic despre magnetism. Avem multe ipoteze despre toate aceste lucruri, dar asta e tot. Însă nu lăsăm ca neștiința noastră în privința tuturor acestor lucruri să ne priveze de folosul lor.” Descoperim folosind. Învățăm practicând. Chiar dacă un om ar avea toată cunoștința despre rugăciune, chiar dacă ar înțelege toate misterele rugăciunii, dacă nu se roagă, nu va învăța niciodată să se roage.

Au existat suflete puternice în rugăciune și care au învățat să se roage. A fost o perioadă în viețile lor când erau întocmai ca ceilalți în privința rugăciunii, dar au devenit puternici cu Dumnezeu și au biruit. În fiecare caz, a fost o criză a harului, dar tocmai în disciplina harului au descoperit ei secretul puterii. Au fost cunoscuți ca oameni ai lui Dumnezeu deoarece au fost oameni ai rugăciunii. Unii dintre ei au fost numiți din nou, precum Iacov, Simon și Saul. Alții au fost numiți „Ioan, omul rugăciunii”, „Maria, femeia rugăciunii”, „Bramwell, omul rugăciunii” și „Hyde, omul rugăciunii”. Părinții noștri metodiști au fost puternici în rugăciune. Ei au salvat Anglia prin rugăciune. Au

clătinat porțile iadului prin rugăciune. Cum au învățat să se roage? Au învățat să se roage stând mult în rugăciune. Ei nu au vorbit despre rugăciune; ei s-au rugat. Ei nu au argumentat în favoarea rugăciunii; ei s-au rugat.

Antrenat în rugăciune

Rugăciunea atinge extreme infinte. Este atât de simplă încât și un copil se poate ruga, și este atât de profundă încât numai o inimă de copil se poate ruga. Imnul lui Montgomery a immortalizat simplitatea ei profundă:

Rugăciunea este dorința sinceră a sufletului,
Rostită sau neexprimată,
Puterea unui foc ascuns
Ce freamătă în piept.

.....

Rugăciunea este forma cea mai simplă de vorbire
Pe care o pot încerca și niște buze de copil;
Rugăciunea e melodia cea mai sublimă ce atinge
Maiestatea din Înalt.

Este glorios de adevărat. Un strigăt îl aduce pe Dumnezeu. Un strigăt este mai puternic decât expresia șlefuită. Fariseul se ruga în sinea lui. Rugăciunile lui se învârtteau pe niște cercuri ale deșertăciunii din mintea și inima lui. Vameșul a strigat și a fost auzit. Nu ne referim la ieșirile de urgență ale sufletului, ci la obiceiul susținut și la experiența omului rugăciunii. Rugăciunea de acest fel vine prin antrenare, și nu există nicio disciplină atât de exigentă. Despre rugăciunea de acest fel, Coleridge spune că este cea mai mare energie de care este capabilă inima umană și necesită concentrarea totală a tuturor facultăților. A declarat că majoritatea oamenilor lumești și cei învățați sunt incapabili de rugăciune. A ne ruga așa cum vrea Dumnezeu să ne rugăm este cea mai mare realizare de pe pământ.

O astfel de viață de rugăciune costă. Are nevoie de timp. Rugăciunile grăbite și litiile murmurate nu pot forma niciodată suflete puternice în rugăciune. Învățăceii petrec ore în mod regulat, în fiecare zi, pentru a deveni experți în artă și tehnică. Domnul nostru se trezese înaintea zorilor ca să se roage și nu arareori petrecea câte o noapte întreagă în rugăciune. Toți sfinții – oameni ai rugăciunii – petreceau zilnic ore în rugăciune. Unora le-ar fi teamă să dea exemple. În aceste zile, nu este timp pentru rugăciune; însă fără timp, fără mult timp, nu vom învăța niciodată să ne rugăm. Ar trebui să fie posibil să-I dăm lui Dumnezeu o oră din cele douăzeci și patru doar Lui. Oricum, haideți să pornim în disciplina antrenării în rugăciune punând deoparte un timp stabilit în fiecare zi pentru exercițiul rugăciunii. Trebuie să ne hotărâm cu seriozitate în inimile noastre să învățăm să ne rugăm. „Să te rogi cu toată inima ta, cu toată puterea ta, cu rațiunea și cu voința, să crezi cu intensitate că Dumnezeu va asculta glasul tău prin Hristos și că faci cu adevărat ceea ce Îi face plăcere – aceasta este ultima și cea mai mare realizare a luptei creștinului pe pământ.”

Învașă-ne să ne rugăm, o, Doamne, Te implorăm.

Când suflă Duhul rugăciunii,
 Puterea veghetoare o împărtășește,
 Și cheamă inima mea neliniștită
 Din toate încurcăturile de jos.

Sprijinește mintea mea slabă
 De gânduri lumești asuprită;
 Arată-Te, și poruncește-mi să mă întorc din nou
 La veșnica mea odihnă.

Când simțiți tensiunea disciplinei, amintiți-vă aceste cuvinte:

...Doamne, Tu ești adesea mai prezent
 În rugăciunea slabă și distrasă;
 Un păcătos eliberat de o inimă plină de sine

Cel mai adesea Te găsește acolo.

Căci rugăciunea care umilește
Eliberează sufletul de toate amăgirile
Și îl învață că în întregime
Depinde de Tine, Doamne drag.

Capitolul III

RUGÂNDU-NE ÎN ASCUNS

A învăța să ne rugăm nu este un angajament ușor. Dacă rugăciunea este cea mai mare realizare de pe pământ, atunci putem fi siguri că va necesita o disciplină care să corespundă puterii ei. Școala rugăciunii are condițiile și cererile ei. Este un loc interzis tuturor, cu excepția celor care au un scop stabilit și o inimă hotărâtă. Oamenii puternici se prăbușesc adesea sub tensiunea studiului. Concentrarea este o muncă mai grea decât mânuirea unui ciocan său a unui plug. Disciplina strunește libertatea și antrenează mintea la atenție. A înțelege este un lucru mai solicitant decât a face, iar meditația este o exigență mai mare decât serviciul militar. Motivul pentru care atât de mulți oameni nu se roagă este din cauza prețului ei. Prețul nu constă atât de mult în sudoarea rugăciunii agonizante, cât în fidelitatea zilnică față de viața de rugăciune. Acesta este testul doveditor al consacrării. Nimic altceva din viața de credință nu este atât de dificil de menținut. Există unii oameni care sunt indignați de asocierea disciplinei și a intensității cu rugăciunea. Ei nu se roagă așa și, cu siguranță, nu le-ar plăcea ca fiii și fiicele lor să-i roage și să-i implore cu „strigăte mari și cu lacrimi” pentru un lucru pe care îl doresc. Este foarte probabil, dar nimeni nu se așteaptă ca ei să se roage așa, și e posibil ca analogia cu copiii lor să nu fie tot adevărul. Nimic nu ne poate îndepărta mai mult de adevăr ca o analogie falsă. Școala rugăciunii este pentru aceia care vor să se roage cu adevărat.

Locul tainic

Aceia care vin să învețe sunt ucenici. Se așează sub jugul Aceluia de la care caută să învețe și prima condiție pentru învățare este un duh care poate fi învățat. Domnul nostru are autoritatea să învețe și El

Însuși este atât Exemplu, cât și Instructor. Nu există apel la ceva dincolo de El. Deoarece L-am rugat să ne învețe să ne rugăm, ne predăm cu toată mintea și inima învățaturii Lui și ne supunem în întregime la disciplina ascultării loiale și pline de credință.

Ce ne învață Domnul nostru despre rugăciune?

Unul dintre primele lucruri pe care le poruncește este acela că trebuie să existe un loc de rugăciune. Este adevărat că tot pământul este al Domnului și că nu există niciun loc din care rugăciunea să nu poată fi auzită. Dumnezeu dorește ca oamenii să se roage pretutindeni. Oriunde am fi, El este aproape și nu este departe, și oriunde este o inimă care se roagă, sufletul găsește sanctuarul lui Dumnezeu. Nimeni nu sugerează că Isus nu a apreciat caracterul sfânt al pământului despre care a spus că era așternutul picioarelor lui Dumnezeu, dar obiceiul Lui era să se retragă într-un loc singuratic pentru a Se ruga. Avea nevoie de spațiile îngădite ale tăcerii. El a spus ucenicilor Săi:

„Când vă rugați, nu fiți ca fățarnicii cărora le place să se roage stând în picioare în sinagogi și la colțurile ulițelor, pentru ca să fie văzuți de oameni. Adevărat vă spun, că și-au luat răsplata. Ci tu, când te rogi, intră în odăița ta, încuie-ți ușa, și roagă-te Tatălui tău, care este în ascuns; și Tatăl tău, care vede în ascuns, îți va răsplăti” (Matei 6:5,6).

De ce insistă El asupra acestei odăițe ascunse și asupra ușii închise? Primul motiv este că prima calitate pe care o cere Dumnezeu în rugăciune este realitatea. Ipocriții nu se roagă niciodată în ascuns. Rugăciunile care sunt o prefăcătorie necesită audiență. Sunt menite să fie auzite de oameni și își au răsplata în măiestria exprimării, în etalarea fervorii și în reputația de pietate. Lucrurile acestea nu contează pentru Dumnezeu. Ele nu pot rezista în prezența Lui. Rugăciunea este numai între suflet și Dumnezeu.

Locurile liniștite ale sufletului

Sufletul are nevoie de locurile lui liniștite. În ele învățăm noi să ne rugăm! Acolo, singuri, fiind închiși cu Dumnezeu, Domnul nostru ne poruncește să ne rugăm Tatălui nostru care este în ascuns și care vede în ascuns. Nu există niciun test ca singurătatea. În liniștea locului singuratic, frica ia în stăpânire majoritatea minților. Inima se dă înapoi de la a fi singură cu Dumnezeul care vede în ascuns! Cine poate sta în prezența Lui? Cine poate rămâne cu Dumnezeu care este o lumină neumbrită? Inimile trebuie să fie curate și mâinile nevinovate pentru a îndrăzni să închidem ușa și să fim singuri cu Dumnezeu. Viețile majorității oamenilor ar fi revoluționate dacă ar sta închiși cu Dumnezeu într-un loc tainic pentru o jumătate de oră pe zi.

Pentru acest fel de rugăciune, toate capacitățile sufletului trebuie să fie treze și alerte. Când Domnul nostru i-a luat cu El pe Petru, Iacov și Ioan la locul tainic al rugăciunii, ei erau „îngreuiți de somn”. La fel s-a întâmplat și pe *muntele slavei* și în *grădina agoniei*, și până când nu au fost treji de-a binelea, ei nu au văzut slava și nu au conștientizat chinul. Există unele locuri de înțelepciune rară unde oamenii pot să nu vorbească, dar pot să doarmă. Visarea nu este meditație și liniștea somnoroasă nu este rugăciune. Locul tainic al rugăciunii necesită fiecare facultate a minții și a inimii.

„Binecuvântează, suflete, pe Domnul
Și tot ce este în mine
Să binecuvânteze Numele Lui cel sfânt.”

Amin!

Așa cum se întâmplă în cazul laudei, și în cazul rugăciunii este nevoie de întreaga ființă. Există o diferență vitală între rugăciunea privată și rugăciunea în public. Fiecare fel de rugăciune aduce o binecuvântare potrivită cu felul ei, dar există o diferență. Rugăciunea în public este mai puțin solicitantă și există un sens al părtaşiei care dă curaj și încurajează exprimarea. Rugăciunea condusă este iubită de lume, dar are tendința de a gândi în locul altora. În rugăciunea privată, sufletul este gol și singur în prezența lui Dumnezeu. Gândul este

personal, rugăciunea este originală și motivația este pusă la încercare. Rugăciunea în public conferă un duh de părtășie; rugăciunea în taină disciplinează personalitatea. Cine poate măsura influența unei oră petrecute în singurătate cu Dumnezeu?

Dealul Domnului

Calea în Sfânta Prezență nu este o arteră principală. Odaia în care intră un om este odăița sa, dar prezența lui Dumnezeu este cea care face un loc sfânt. Pentru o minte lumească, nu există nicio Prezență. Sufletul care caută este acela care găsește. Există unii oameni cărora nu le este dată nicio audiență. Există suflete care nu se pot ruga. Iacov spune că unii oameni nu trebuie să creadă că pot primi ceva de la Domnul. Chiar înainte ca Hristos să învețe oamenii să se roage, psalmistul a afirmat: „Dacă aș fi cugetat lucruri nelegiuite în inima mea, nu m-ar fi ascultat Domnul” (Psalmul 66:18). În odăiță, este scaunul de judecată al lui Dumnezeu; dar tot acolo, este și tronul harului, altfel nimeni nu ar îndrăzni vreodată să intre. Păcatele uitate revin în minte și lucrurile ascunse devin goale și descoperite înaintea Aceluia cu care avem de a face. Toți cei care vor să intre în Sfânta Prezență și să trăiască trebuie să aibă o dorință sinceră după Dumnezeu și un cuget hotărât să umble în lumină.

Domnul nostru a pus mare accent pe duhul iertător. Lucrul mai presus de toate celelalte care împiedică și blochează calea în prezența camerei de rugăciune este rea-voința de a ierta din toată inima. Dumnezeu nu poate primi niciun dar până când nu a avut loc împăcarea. „Așa că, dacă îți aduci darul la altar, și acolo îți aduci aminte că fratele tău are ceva împotriva ta, lasă-ți darul acolo înaintea altarului, și du-te întâi de împacă-te cu fratele tău; apoi vino de adu-ți darul” (Matei 5:23,24).

Din nou, atunci când Isus a enunțat legea credinței în legătură cu rugăciunea, a spus:

„De aceea, vă spun că, orice lucru veți cere, când vă rugați, să credeți că l-ați și primit, și-l veți avea. Și când stați în picioare de vă rugați, să iertați orice aveți împotriva cuiva, pentru ca și Tatăl vostru care este în ceruri, să vă ierte greșelile voastre. Dar dacă nu iertați, nici Tatăl vostru care este în ceruri nu vă va ierta greșelile voastre” (Marcu 11:24-26).

De ce a pus atât de mult accent asupra iertării? Oare nu din același motiv pentru care Legea și prorocii puneau accent pe neprihănire? Toți cei care vroiau să vină la Cel sfânt trebuiau să fie sfinți, și oricine va veni vreodată la Dumnezeu îndurării trebuie să fie îndurător. Solicitantul de har trebuie să creadă în har.

„Odăița ta”

Fie ca niciun suflet să nu fie descurajat de la a avea un început! Școlile sunt împărțite în clase conform capacității elevilor. Marile suflete care au devenit puternice în rugăciune și care se bucurau să petreacă trei-patru ore pe zi singuri cu Dumnezeu, au fost odată începători. Ei au mers din putere în putere. Pentru mângâierea noastră, haideți să ne amintim că locul în care intrăm este odăița noastră, iar Dumnezeu care este prezent acolo este Tatăl nostru. Amin! Cu mulți ani în urmă, o fetiță drăguță s-a furișat în dormitorul meu din casa în care locuiam. A trâncănit plină de viață despre toate minunile lumii ei de copil, dar atunci când am întrebat-o dacă tatăl ei era treaz, m-a privit în ochi cu un aer luminos, cu reverență și a spus: „Oh, tăticul meu vorbește întotdeauna cu Dumnezeu în salon înainte de micul dejun”.

Fericit tată! Fericit copil! Fericit Dumnezeu!

Capitolul IV

ODĂIȚA ȘI UȘA ÎNCHISĂ

„Ci tu, când te rogi, intră în odăița ta, încuie-ți ușa, și roagă-te Tatălui tău care este în ascuns; și Tatăl tău, care vede în ascuns, îți va răsplăti” (Matei 6:6).

Există două dificultăți care ne așteaptă în pragul acestei porunci. Una dintre ele este că mulți nu au nicio odăiță. În viețile lor nu există niciun loc pentru intimitate. Nu au nicio cameră pe care să nu o împartă cu cineva, și chiar dacă ar putea găsi o cameră, nu au tihnă. Ușa închisă nu poate nici exclude, nici include. Radioul ne-a făcut familiari cu faptul că nici ușile zăvorâte, nici ferestrele oblonite nu ne pot oferi singurătate. Gândul este mai subtil decât sunetul, iar Satan este mai isteț decât expertul radiofonic. Sfinții care au avut experiență în rugăciunea privată sunt martori ai potrivnicilor care stau veghind la ușa odăiței sufletului.

Unde vom găsi locul tainic?

Scopul meu nu este să instruiesc, ci să sugerez. În general, pentru mine, manualele de devoțiune au fost mai degrabă deprimante decât folositoare. Sunt fie prea mecanice, fie prea solicitante. Mai degrabă descurajează decât inspiră. Doresc să scriu cât se poate de sincer și la persoana întâi. Toată viața mea am vrut să învăț să mă rog. În râvna mea, am experimentat și am cercetat multe căi verosimile și neverosimile și școli de rugăciune, și fără mândrie sau pretenții, cu blândețe și umilință aș vrea să vă spun ce am învățat. Vorbesc în dreptul meu. Nu judec metoda nimăni, nu critic sfatul nimănu, nu mă îndoiesc de experiența nimănu. Vorbesc cu cea mai mare simplitate și voi trebuie să judecați ceea ce spun.

Haideți să începem cu dificultatea intimității. Există zeci de mii de ucenici ai lui Hristos care nu au nicio cameră în care să se poată retrage pentru a se ruga în taină. Ei trăiesc cu alți oameni, dorm cu alți oameni, lucrează cu alți oameni. Nu pot scăpa de oameni. Nu este acesta un motiv pentru care ușa casei lui Dumnezeu nu trebuie să fie niciodată închisă? Într-o dimineață de luni, un păcătos pocăit m-a oprit pe strada principală a orașului în care predicasem duminica aceea. Erau trei biserici non-conformiste în preajmă, dar erau închise și zăvorâte, în față și în spate, și a trebuit să mergem la biserica comunală pentru a găsi un loc unde să avem intimitate pentru rugăciune. Ușa bisericii ar trebui să fie totdeauna deschisă. Dar chiar și aceasta nu împlinește nevoia sufletului. Locul tainic de rugăciune ar trebui să fie parte din viața zilnică, parte din locuința zilnică.

Trebuie să găsim un loc care să fie locul de întâlnire cu Dumnezeu. Inima flămândă va găsi o modalitate. În aer liber sau într-un colț retras vom găsi un sanctuar. Dacă avantajul acesta este imposibil, sufletul trebuie să-și găsească un spațiu deschis în care să se poată retrage, chiar și în prezența altora, și să fie singur cu Dumnezeu. Însă „odăița” este o binecuvântare negrăită. Din fericire, Dumnezeu dorește ca oamenii să se roage pretitideni, dar locul slavei Lui este în singurătate, acolo unde El ascunde omul în crăpătura stâncii și vorbește cu el față în față, cum vorbește un om cu prietenul lui. *Amin!*

Cum putem obține ușa închisă?

DA! Cum este posibil să nu lăsăm lumea să intre și mintea să hoinărească? Concentrarea asupra oricărui subiect este o încordare grea a minții, și nicăieri nu este atât de dificilă ca în locul și în practica rugăciunii în taină. Există un vrăjmaș care stârnește duhuri, atâta conștiința, întărește memoria și trimite năvălitorii ceasului sfânt. De obicei, un simplu semn protejează locul sfânt de tulburarea liniștii. Generalul Gordon lega o batistă albă la intrarea în cortul său. Eu lipesc o foaie pe ușă atunci când vreau să fiu singur. E destul de simplu, dar deși lucrul acesta poate ține oamenii afară, este inutil împotriva

distragerilor minții și trupul poate hoinări la fel de bine în libertate chiar și atunci când este închis, cu o minte rătăcitoare. Cum poate fi ușa atât de închisă încât să țină afară lucrurile care abat și distrag?

Atenția este un act al minții. Concentrarea este atenția susținută asupra unui anumit subiect. Voința poate fi disciplinată, iar puterea de concentrare dezvoltată. O minte educată este antrenată pentru atenție, discernământ și concentrare. Prin răbdare, sufletul este câștigat și prin disciplină, mintea este antrenată. Lăsați ca primul act să fie acela de a afirma faptul Prezenței sfinte. Folosiți fiecare facultate a minții și a trupului pentru amintirea, recunoașterea și conștientizarea Dumnezeului care vede în ascuns. Concentrați-vă mintea asupra acestui fapt. Nu tolerați nicio distragere, nu îngăduiți nicio abatere, nu permiteți nicio lipsă de concentrare. Fiecare facultate trebuie să fie alertă. Apostolii erau îngreuiți de somn pe muntele sfânt, dar când s-au trezit de-a binelea, au văzut slava Lui. Visarea nu este meditație. Moțaiala nu este gândire. A-ți plânge de milă nu înseamnă rugăciune. Rugăciunea în locul tainic cere totdeauna ca fiecare facultate să fie în cea mai bună formă.

Domnul nostru a dat ucenicilor Lui o formă și o ordine a rugăciunii și aceasta nu începe nici cu cântare, nici cu cerere, ci cu contemplarea lui Dumnezeu:

Tatăl nostru,
care ești în ceruri,
sfînțească-se Numele Tău.

Toate rugăciunile mari ale Bibliei încep în felul acesta. Așa consider și eu că este folositor să începem. În dragoste închinătoare și uimire, mă gândesc la caracterul și la atributele Lui, la maiestatea și puterea Lui, la harul și gloria Sa. Contemplarea aprinde focul, iar flacăra devine „un zid de foc de jur împrejur” care ține la o distanță sigură animalele și străinii. Acesta e motivul pentru care eu cred că rugăciunea în locul tainic începe cu doxologie și abundă în glorie și mulțumire. Acolo Îl putem vedea pe Domnul schimbat la Față.

Cuvântul lui Dumnezeu în locul sfânt

Eu nu iau niciodată o altă carte în afară de Biblie în locul tainic. Ea este cartea mea de rugăciuni. Nu caut alte ajutoare pentru devoțiune, ca de exemplu o cruce sau un crucifix. Nu am alt altar decât acela de după perdea. Alți oameni au alte metode. Majoritatea oamenilor au un devoțional clasic, dar eu nu iau cu mine nici măcar cartea de cântări. Voi scrie mai detaliat despre folosul devoțional al Bibliei, așa că acum mă mulțumesc să spun că mă hrănesc cu ea căutând adevărurile ei, însușindu-mi afirmațiile ei și transformând psalmii și rugăciunile ei în mulțumiri și cereri personale. Chestiunile de critică, fie ele textuale, fie de altă natură, nu tulbură mintea mea când mă aflu în locul tainic mai mult decât mă tulbură chestiunile de analiză chimică atunci când iau cina. Pentru mine, Cuvântul este mai mult decât hrana necesară. Mă emoționează și mă mișcă cu o putere uimitoare.

Cuvântul lui Dumnezeu ne învață cum să ne rugăm. Poziția trupului trebuie determinată de condiții de sănătate și confort. În mod normal, a îngenunchea este reverent și util. Unul din prietenii mei spune că stă așezat și lângă el, pune un scaun liber. Obiceiul ar trebui să fie de a îngenunchea, dar condițiile sănătății și ale sufletului vor impune poziția potrivită. Se cuvine să ne „plecăm genunchiul înaintea Domnului, Făcătorului nostru”. Rugăciunea înseamnă mai mult decât cerere, dar chiar și cererile noastre ar trebui instruite sub îndrumarea Duhului Sfânt. Eu găsesc că este bine să-mi recapitulez și să-mi revizuiesc viața zilnică în sfânta Prezență. Acolo îmi fac eu planurile. Dumnezeu păstrează tiparul lucrurilor pământești în muntele sfânt. Thomas Champness vorbea cu Dumnezeu despre lucrarea și despre evangheliștii lui în fiecare dimineață de la ora 4 la ora 5. Dumnezeu călăuzește cu privirea Sa, iar ochii vorbesc cel mai bine în locul părtașiei tainice. Acolo suntem asigurați de voia Lui și ajungem să înțelegem căile Lui.

Este locul mijlocirii. Acela este locul în care putem vorbi liberi cu Dumnezeu despre alți oameni. Familia, biserica, afacerea, prietenii,

șara, lumea – toate sunt subiecte ale rugăciunii tainice stăruitoare, pline de credință. Liderii de clasă ar trebui să treacă prin catalog, luând la rând fiecare nume; supraveghetorul de școală duminicală ar trebui să treacă prin listele învățătorului, iar învățătorul prin registrele clasei, în același fel, luând la rând fiecare nume. Țineți o listă de rugăciune pentru subiectele de mijlocire și să aveți totdeauna o listă a oamenilor pentru care vă rugați. Nu este necesar să mai spuneți altcuiva lucrurile pe care I le spuneți lui Dumnezeu. Tatăl este în ascuns, El vede în ascuns, El aude în ascuns; lăsați-L pe El să le facă cunoscute. Tatăl care este în ascuns este Tatăl nostru. Rugăciunea este filială; ne rugăm ca fii și fiice în casa Tatălui. El cunoaște nevoia noastră mai bine decât Îi putem spune noi, iar El poate să facă nespus mai mult decât cerem sau gândim noi. Așadar, cereți cu încredere, fără să vă îndoiiți de nimic. În locul tainic învățăm că tăcerea este cel mai bun limbaj, iar ascultarea este cea mai bună parte a rugăciunii. Aceia care vorbesc sunt auziți, iar aceia care ascultă aud. Despre Isus, este scris: „A doua zi dimineață, pe când era încă întuneric de tot, Isus S-a sculat, a ieșit, și S-a dus într-un loc pustiu. Și Se ruga acolo” (Marcu 1:35).

Capitolul V

CUVÂNTUL LUI DUMNEZEU ȘI RUGĂCIUNEA

Cuvântul lui Dumnezeu înviorează sufletul și îl instruește în rugăciune. Psalmistul vorbește în numele tuturor celor care se roagă atunci când recunoaște vremurile în care sufletul nu-și poate găsi aripile: „Sufletul meu este lipit de țărână: înviorează-mă după Cuvântul Tău”. El apelează întotdeauna la Cuvântul lui Dumnezeu pentru învioreare și instruire. Sfântul Pavel leagă Cuvântul lui Dumnezeu de rugăciune: „Luați ... sabia Duhului care este Cuvântul lui Dumnezeu, făcând în toată vremea, prin Duhul, tot felul de rugăciuni și cereri. Vegheați la aceasta, cu toată stăruința, și rugăciune pentru toți sfinții, și pentru mine”. Vegheați la ce și unde? Vegheați cu toată stăruința! Cu siguranță, aceasta înseamnă cu sârguință și răbdare, cu vigilență și reverență. Trebuie să cercetăm Cuvântul ca să știm cum să ne rugăm. „Dumnezeu este Duh, și cine se închină Lui, trebuie să I se închine în duh și adevăr.”

Ajutoare pentru devoțiune

Trebuie să amintesc faptul că nu judec niciun om după metoda lui de devoțiune. Vorbesc doar în dreptul meu. Practica rugăciunii private este atât de dificil de menținut încât nu sunt împotriva niciunui mijloc în care unii găsesc ajutor, chiar dacă pentru mine lucrul acela ar fi o piedică. Unii oameni găsesc ajutor în simboluri și imagini, iar majoritatea celor care caută să cultive viața de rugăciune a sufletului lor au un devoțional la îndemână. Thomas a Kempis, Lancelot Andrewes, William Law, Andrew Murray și imnologia tuturor bisericilor au fost o binecuvântare pentru zeci de mii de oameni care au căutat să învețe

să se roage. Poate că este spre rușinea mea, dar eu nu doresc ca vreunul din aceștia să fie în „odăița” mea. Pot să îi apreciez mai mult sau mai puțin, dar nu aici.

Există două pericole care trebuie evitate: unul este irealitatea emoțională; și celălalt este preocuparea intelectuală. Un credincios serios al cărui entuziasm religios a găsit expresie în slujba pentru biserică și pentru omenire a fost convins de lipsa rugăciunii. S-a hotărât cu seriozitate să petreacă o jumătate de oră în fiecare zi în rugăciune tainică. La sfârșitul lunii a renunțat deoarece nu putea suporta sentimentul irealității. Nu putea vorbi sau medita câte o jumătate de oră în fiecare zi în timp ce nu era nimeni acolo! Nu era vorba doar de faptul că nu avea niciun sentiment al Prezenței, dar era și o conștientizare foarte reală a unei absențe. Nu poate avea loc nicio experiență a limbajului inimii și a părtășiei sufletului fără conștientizarea Prezenței. Sufletul nu poate menține o închipuire emoțională zi de zi. Minte nu poate trăi într-un vid. Tatăl este în ascuns, dar ceea ce face ca sanctuarul să existe este slava prezenței Lui. În orice închinare, trebuie să existe deopotrivă adevăr și duh, și nicăieri această combinație nu este atât de necesară ca în locul tainic al rugăciunii.

Focul de pe altar este aprins și alimentat de adevăr, însă adevărul trebuie să ajungă la altar. Studiile devoționale nu duc neapărat la devoțiune. Se poate să existe o preocupare cu adevărul care să devină o obsesie. Studiul adevărului experimental poate să nu devină niciodată experiență, iar experiența altora poate deveni o capcană. Chiar și Biblia poate deveni o piedică. Lumina poate orbi. Domnul nostru a mustrat învățătorii religioși din vremea Lui deoarece întrebuițarea greșită a Bibliei de către ei le orbise mințile. Pietrele pe care le punem în râu pentru a păși pot deveni pietre alunecoase și chiar și o piatră din capul unghiului poate fi o piatră de poticnire. În toate problemele sufletului, fiecare trebuie să găsească ajutor acolo unde poate.

Întrebuințarea devoțională a Bibliei

Încă mai avem o Biblie pe care o putem lua în locul sfânt? Rezultatul cel mai dezastruos al păgânizării Bibliei este că a ieșit din uz ca și Carte de devoțiune. Un om onest nu se poate ruga după o carte discreditată. Adevărul este la fel de esențial pentru om, ca și pentru Dumnezeu. Dacă e să se închine, trebuie să se închine în duh și adevăr. Unii învățători și predicatori au ceea ce învățații numesc „o obsesie”. Cei neînvățați numesc acest lucru „o păsărică”. Ei nu ratează nicio ocazie să ia în derândere ceea ce numesc perspectiva tradițională a Bibliei, și cu toate acestea, insistă asupra faptului că pe parcursul schimbării nu s-a pierdut nimic. Scripturile încă sunt „Cuvântul viu și suveran al lui Dumnezeu”. Ei recunosc faptul că „Isus a luat Biblia de bună”, și recunosc că în ea, El Și-a găsit Evanghelia, că Și-a hrănit sufletul cu ea și că în toate marile crize din viața Lui, S-a bazat pe adevărul ei. Ucenicul trebuie să se mulțumească să fie ca Domnul lui.

Există metode de studiu ale Bibliei care nu aparțin odăiței de rugăciune. Sursele istorice, critica literară, critica superioară și critica inferioară aparțin sălii de dezbateri și de studiu. Acestea se ocupă de condițiile exterioare și de dezvoltarea progresivă a Adevărului Revelat. În Locul Sfânt, Scripturile se primesc ca și „Cuvântul viu, suveran al lui Dumnezeu”. Indiferent cât de mulți scriitori inspirați ar fi, există un singur Autor. „Oamenii sfinți ai lui Dumnezeu au vorbit după cum erau mânați de Duhul Sfânt.” Problemele legate de dată, autor și altele asemănătoare, sunt lăsate afară nu pentru că ignoranța este mai utilă rugăciunii decât inteligența, ci pentru că acestea sunt irelevante. În întreaga Scriptură există un mesaj al adevărului local și prezent, dar există și o revelație care este atemporală și universală. Cunoștința locală este esențială pentru înțelegerea completă, dar în rugăciune, sufletul vine la Cuvânt pentru a-L găsi pe Dumnezeu, iar pentru sufletul aflat în rugăciune acesta este Cuvântul infailibil, suveran și mântuitor al lui Dumnezeu. Așadar, încă putem lua Scriptura cu noi în odăiță. Chiar și criticii sunt nerăbdători să ne asigure că lucrurile pe care le dezbate ei nu se numără printre cele care contează cu adevărat și, până la urmă,

„rezultatele asigurate” date de ei nu sunt nimic mai mult decât „ipoteze convenite”.

Nu vreau să insist prea mult asupra acestui subiect al criticii biblice, dar cred că vă poate fi de folos să vă spun cum privesc eu Scripturile. Întotdeauna mi se pare că există o analogie foarte reală între Cuvântul Domnului și legea țării. Judecătorul și juriul acceptă legea și treaba lor nu este să critice sau să aducă îndreptări, ci să interpreteze și să facă dreptate. Pe ei nu îi interesează politica sau politicienii care au aprobat legea. Este foarte interesant să studiezi contextul istoric pe care aceasta era menită să-l întâmpine, să urmărești agitația reformatorilor, să știi cine a formulat plângerile și cine a fost responsabil pentru modificarea articolelor, dar aceasta este treaba istoricilor, a experților și a anticarilor. Chiar și un avocat poate fi neștiutor în privința acestora. Treaba lui este să cunoască legea. Treaba unui judecător este să talmăcească legea. Treaba juriului este să-și supună verdictul autorității legii. La fel este și cu Cuvântul lui Dumnezeu. Pot fi doi oameni cu numele Isaia sau douăzeci, doi contribuitori la Pentateuh sau două sute, Evanghelia după Marcu poate începe cu litera Q, sau cu orice altă literă a alfabetului. Cuvântul lui Dumnezeu a trecut dincolo de limitările personale și istorice, și datorită insuflării primite, Scripturile reprezintă Cuvântul Domnului care rămâne în veac. Luăm Biblia în odăiță nu pentru a-i cunoaște istoria literară, ci pentru a auzi ceea ce Domnul Dumnezeu nostru vrea să ne spună.

Metoda de rugăciune din Cuvânt

Sfântul Pavel spune: „Mă voi ruga și cu mintea”. Cuvântul lui Dumnezeu dă minte rugăciunii. Biblia nu este o carte ușoară pentru cei neinițiați, și acesta este motivul pentru care atât de mulți oameni revin la cărțile de devoțiune simple și ordonate, dar numai *Cartea de rugăciuni obișnuite* este cea care e înțeleasă de oamenii obișnuiți. Cred că felul în care vă pot ajuta cel mai bine este să vă spun propria mea metodă.

Prima întrebare este unde să începem. Fiecare își va găsi propriul punct de pornire. Eu încep cu Psalmii. Următorul lucru pe care trebuie să îl hotărâm este timpul cel mai potrivit al zilei. Când am început, mă trezeam la ora 5 dimineața, iar la ora 6 trebuia să fiu la serviciu, așa că îmi citeam porțiunea de dimineață în seara precedentă.

Citeam porțiunea stabilită într-un duh de rugăciune din nou și din nou, și examinam fiecare propoziție pe genunchi, transformându-i afirmațiile în rugăciune și mulțumire. Apoi, scriam pe o hârtie versetul sau fraza care îmi vorbise, o citeam din nou dimineața următoare în timp ce mă îmbrăcam, Îi încredințam ziua lui Dumnezeu în câteva cuvinte și puneam textul în buzunarul de la vestă. Înainte să descoper metoda aceasta, aveam obiceiul să încerc să-mi induc o dispoziție de rugăciune, dar îmi lipseau resursele și rugăciunea devenea din nou „rugăciuni” și ascultarea un gol. Rugăciunea a fost o experiență de uimire mișcătoare, de meditație creativă și de părtășie reală de când a fost instruită, însuflețită și inspirată de Cuvântul lui Dumnezeu.

Pe lângă această metodă simplă, eu găsesc un mare ajutor în folosirea referințelor de la subsolul paginii, mai ales a acelor din Versiunea Revizuită a Bibliei. Metoda dată de Duhul Sfânt este de a compara Scriptura cu Scriptura, și lucrurile spirituale cu spiritualul. Duhul care a insuflat Scripturile ne este dat pentru tălmăcire. Duhul Sfânt și Cuvântul Sfânt nu se contrazic niciodată. Revelația este progresivă și fiecare parte are adevărul ei relativ. Urmărirea dezvăluirii Cuvântului îmi mișcă profund sufletul. Noile descoperiri stimulează mintea și aprind focul închinării și al laudei. Este aceasta rugăciune? Cu siguranță că da, atâta timp cât metoda este menținută la scopul ei devoțional și nu este urmată de alt scop. Odată am încercat să analizez Scriptura în timpul de devoțiune, dar lucrul acesta a făcut ca ceasul să fie neroditor și neprofitabil. Dumnezeu dorește întreaga prezență a duhului la fel de sigur cum omul dorește simțul prezenței reale a lui Dumnezeu. Sufletul nu este niciodată mai puțin singur ca atunci când este singur cu Dumnezeu.

Cum să folosim Cuvântul în rugăciune

Cel mai bine este să nu avem nicio altă carte în afară de Biblie, pentru ca Scriptura să fie tălmăcită de Scriptură. Găsesc că este bine să luăm cuvintele psalmistului și ale prorocului și să le transformăm în rugăciuni. Evitați momeala distragerii. Mi s-a părut interesant să aflu că oamenii cunoscuți în lung și-n lat pentru erudiția lor biblică folosesc întotdeauna Versiunea Autorizată a Bibliei pentru devoțiune. Inima este curând aprinsă când Cuvântul este în flăcări.

Cuvântul lui Dumnezeu este ca lumea lui Dumnezeu: nespus de interesantă și nespus de minunată, dar există anumite locuri la care mergem adesea în gândurile sau în sentimentele noastre, dacă nu chiar în vizite concrete: locuri deosebit de frumoase de care nu ne plictisim niciodată și locuri sacre de asocieri sfințite. Astfel, există pagini ale Bibliei care sunt subțiate de folosire și unele care sunt pătate de lacrimi. Nu există nicio psaltire asemenea cărții Psalmilor. Sunt unii psalmi favoriți care consemnează pelerinajul sufletului. Îmi plac mult Psalmii 37, 46, 80, 116 și mulți alții. De obicei, citesc tot psalmul, apoi revin la câteva versete care m-au atras pentru a medita la ele. Cât de adesea am contracarat cuvântul „mânie” cu „încredere” din Psalmul 37, cât de adesea mi-am încredințat calea Domnului, am fredonat și m-am rugat cu aceste cuvinte fără pereche: „Odihnește-te în Domnul și nădăduiește în El”; iar sufletul meu se bucură de siguranța faptului că dacă eu mă desfățez în Domnul, El va împlini dorințele inimii mele. E minunat să iei cuvintele Domnului, să le rostești în laudă și să le folosești în rugăciune.

Psalmul 46 este la fel de minunat, cu împărțirea triplă a nenorocirii, a ostilității și a mărturisirii. După citire, mă întorc la primul verset, care conține descrierea lui Dumnezeu ca Adăpost, Tărie și Ajutor. Adăpostul este pentru sanctuarul în pericol în care omul este complet neajutorat. Ce poate face el împotriva unui pământ schimbător, împotriva munților clătinați și a furtunilor violente? Când vine o calamitate bruscă și pământul ne fuge de sub picioare, Dumnezeu este

* În traducerea Cornilescu: „Taci înaintea Domnului”

Adăpostul nostru. „Dumnezeul cel veșnic este un loc de adăpost, și sub brațele Lui cele veșnice este un loc de scăpare.” Întotdeauna sub! Totdeauna mai jos de adâncimile noastre cele mai adânci! Dumnezeu este și Tăria noastră. Există cereri pentru care noi nu avem putere și dușmani împotriva cărora nu avem nicio tărie. „El dă tărie celui obosit, și mărește puterea celui ce cade în leșin.” Numai decît, mintea este printre eroii lui Dumnezeu, credința se bucură de siguranța tăriei care „va ține cât zilele”(Deutoronom 33:25). Dumnezeu este un Ajutor. Există experiențe în care suntem incompleți. Dar un Ajutor este aproape, plăcut, încurajator, însuflețitor, săvârșitor. Poate fi mai completă asigurarea? Nu e de mirare că sufletul se cuibărește lângă Dumnezeu și șoptește:

„Voi fi plin de încredere și nu mă voi teme de nimic”.

„Domnul oștirilor este cu *mine* [noi].

Dumnezeul lui Iacov este un turn de scăpare pentru *mine* [noi].”

Mă întreb de câte ori m-am rugat cu Psalmul 116. A fost unul din primele daruri pe care mi le-a făcut Dumnezeu. Aici nu este nevoie să schimbăm pronumele deoarece în fiecare verset este un pronume personal. Îmi place saltul alternativ de la un necaz trecut cu bine la nota triumfătoare a recunoștinței, și zăbovesc mult la jurămintele sufletului răscumpărat. Psalmistul fusese jos, în adâncuri. Toate necazurile păreau că vin deodată peste el, iar cel mai mare dintre ele era pierderea credinței în Dumnezeu și în om. Izbăvirea a venit când s-a rugat. Lauda a urmat rugăciunea și lauda a devenit o jertfă de mulțumire.

„Întoarce-te, suflete, la odihna ta, căci Domnul ți-a făcut bine.

Da, Tu mi-ai izbăvit sufletul de la moarte, ochii din lacrimi, și picioarele de cădere.

Voi umbla înaintea Domnului, pe pământul celor vii.”

Există pasaje din Scriptură pe care le citesc în anumite perioade. Una din primele mele încercări de studiu biblic a fost să încerc să scriu în

ordine faptele și cuvintele Domnului nostru din săptămâna Patimilor Lui, și întotdeauna trec prin aceste pasaje în săptămâna sfântă. Există pasaje similare pentru postul Nașterii Domnului și pentru alte sărbători ale anului creștin. Primul lucru pe care îl fac cu o Biblie nouă este să însemnez pasajele din Ioan în care Domnul nostru face promisiunea Paracletului, și totdeauna le citesc între Paște și Rusalii, iar atunci descopăr că odăița mea devine *odaia de sus* a Domnului.

Există alte pasaje pe care, de mai mult de patruzeci de ani, le citesc în anumite zile ale săptămânii. În fiecare duminică dimineață citesc capitolul cinci din Apocalipsa și în fiecare duminică seară capitolul șapte de la versetul nouă. De ce fac asta? Duminica este cea mai măreață zi a săptămânii mele. Predic și în alte zile, dar numai o zi din șapte este în mod deosebit ziua Domnului. Este o zi consacrată închinării și slujirii Cuvântului. Mie îmi este dată responsabilitatea de mijlocitor și proroc, de învățător și evanghelist. Trebuie să-L reprezint pe Hristos, să-L propovăduiesc pe Hristos, să rog fierbinte în numele lui Hristos. Pentru toate acestea, am nevoie de viziunea lui Hristos și nicăieri nu găsesc această viziune așa cum este El revelat în mijlocul scaunului de domnie, în mijlocul răscumpăraților, a îngerilor Lui, și în mijlocul creației. Pot înfrunta ziua dacă am privit slava Lui și am spus: „Amin, Aleluia!” în prezența Sa. Seara, mă întorc la viziunea triumfului Său final, Îi încredințez Lui ziua și îmi odihnesc inima după perdea.

Lunea dimineața citesc întotdeauna Isaia 41 de la versetul opt. Dimineața de luni este un timp dificil pentru evanghelistul-proroc. Lunea, ziua de duminică pare sumbră. Ziua deprimantă de luni este șansa diavolului, de aceea, la începutul lucrării mele m-am hotărât că dacă e să am o zi de luni deprimantă, atunci vreau să o am la mijlocul săptămânii, iar Dumnezeu mi-a dat acest verset ca protecție împotriva deprimărilor. Poate că ați vrea să știți cum a făcut-o. Era în timpul primelor patru săptămâni după terminarea colegiului. Mă aflam în camera mea într-o luni dimineață, înfășurat într-o pătură pentru că eram răcit și în cameră era frig. Plouase mărunț toată dimineața. Chiar înainte de amiază, în fața casei a oprit un taxi și H.S.B. Yates, pastorul din Leith a fost anunțat. Ne întâlnisem doar de două ori. Când l-am

întrebat ce făcea, mi-a răspuns: „Sunt vierme, nu om”. Avea o zi de luni atât de deprimantă încât luase un taxi și venise să mă vadă pentru o îmbunătățire. În seara precedentă, biserica lui fusese plină pentru prima dată, iar Satan l-a hărțuit și l-a chinuit până ajunsese la groază. Am ascultat cu uimire. Eu nu sunt așa. M-a întrebat ce făceam eu când mă simțeam un vierme târător, demn de dipreț? Tocmai citisem Isaia 41 și i-am spus: „Uite capitolul potrivit pentru tine. E promisiunea lui Dumnezeu pentru un vierme.” L-am citit. Ne-am rugat folosind cuvintele de acolo, iar el a plecat foarte mângâiat. De atunci, l-am citit în fiecare luni dimineață și am văzut că este o protecție prețioasă împotriva depresiei, cu rezultatul că, pentru mine, luna a fost una dintre cele mai ocupate și mai fericite zile. Citesc toată Biblia așa cum citesc aceste pasaje ale Scripturii.

Aceste cuvinte sunt personale, dar cel puțin, acum nu vă mai mirați de ce este prețios Cuvântul Domnului pentru mine. Tot timpul am încercat să mă gândesc la cei supramunciți și trudiți care au prea puțin timp pentru odăița lor, sau nu au deloc. Acesta este motivul pentru care spun cu tărie că Biblia este singura carte necesară pentru ceasul devoțional. Din același motiv, sugerez că trebuie studiată în pasaje scurte, pentru ca rugăciunea să nu devină secundară în locul consacrat rugăciunii.

Capitolul VI

RUGÂNDU-NE ÎN NUMELE

Cele mai incredibile lucruri sunt promise rugăciunii. Vechiul Testament este plin de promisiuni și exemple. Izbăvirea și ajutorul, călăuzirea și harul erau asigurate celor care chemau Numele lui Dumnezeu și care își încredințau Lui căile. Nimic nu era prea greu pentru Domnul și nimic nu era imposibil pentru cei care se rugau. Unele pasaje dintre acestea sunt copleșitoare prin provocarea lor la rugăciune. Iată unul: „Așa vorbește Domnul, Sfântul lui Israel și Făcătorul său: ‘Vrea cineva să Mă întrebe asupra viitorului, să-Mi poruncească pentru copiii Mei și pentru lucrarea mâinilor Mele?’” (Isaia 45:11). Rugăciunea trece de la implorare la poruncă. Nu există nicio limită la posibilitățile rugăciunii, iar Vechiul Testament confirmă și atestă promisiunile prin exemple și demonstrări ale puterii ei. Domnul nostru vorbește cu același limbaj fără limite: „Cereți și vi se va da; căutați și veți găsi; bateți și vi se va deschide. Căci ori și cine cere, capătă; cine caută găsește; și celui ce bate, i se deschide” (Matei 7:7,8). El a dat rugăciunii o nouă temelie, o nouă încredere, o nouă rânduială, pentru că a așezat-o pe temelul faptului că Dumnezeu este Tatăl nostru ceresc. Rugăciunea este cererea unui copil. „Dacă voi, care sunteți răi, știți să dați daruri bune copiilor voștri, cu atât mai mult Tatăl vostru, care este în ceruri, va da lucruri bune celor ce I le cer” (Matei 7:11). Există câteva cuvinte ale lui Isus care sunt și mai surprinzătoare decât cele ale lui Isaia. „De aceea vă spun că, orice lucru veți cere, când vă rugați, să credeți că l-ați și primit și-l veți avea” (Marcu 11:24).

„Orice veți cere în Numele Meu”

Promisiunea dată rugăciunii atinge punctul culminant în *odaia de sus*, în acea seară memorabilă a descoperirii și a tragediei. El S-a declarat a fi baza rugăciunii. Ucenicii trebuiau să se roage într-un mod nou. Trebuiau să se roage în Numele Lui și astfel, erau auziți de dragul Lui. Așa cum există cele șapte cuvinte de pe cruce, tot așa există și șapte cuvinte referitoare la rugăciune rostite în timpul părăsirii din *odaia de sus*. Ele se adună și completează întreaga revelație a Scripturii, măresc și adevăresc promisiunile lui Dumnezeu. Ar fi un sacrilegiu să nu le cităm în întregime, deoarece nimic nu se poate compara cu ele.

„Și orice veți cere în Numele Meu, voi face, pentru ca Tatăl să fie proslăvit în Fiul. Dacă veți cere ceva în Numele Meu, voi face” (Ioan 14:13,14).

„Dacă rămâneți în Mine, și dacă rămân în voi cuvintele Mele, cereți orice veți vrea și vi se va da” (Ioan 15:7).

„Nu voi M-ați ales pe Mine; ci Eu v-am ales pe voi; și v-am rânduit să mergeți și să aduceți roadă, și roada voastră să rămână, pentru ca orice veți cere de la Tatăl în Numele Meu, să vă dea” (Ioan 15:16).

„Tot așa și voi: acum sunteți plini de întristare; dar Eu vă voi vedea iarăși, inima vi se bucura, și nimeni nu vă va răpi bucuria voastră. În ziua aceea, nu Mă veți mai întreba nimic. Adevărat, adevărat, vă spun că, orice veți cere de la Tatăl, în Numele Meu, vă va da. Până acum n-ați cerut nimic în Numele Meu: cereți și veți căpăta, pentru ca bucuria voastră să fie deplină. ... În ziua aceea, veți cere în Numele Meu” (Ioan 16:22-26).

Ce extraordinare sunt aceste promisiuni date rugăciunii în Numele Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos! Abundă în termeni universali și necondiționați. Toate lucrurile, orice veți cere! Rugăciunea atinge nivelul ei cel mai înalt atunci când este făcută în Numele care este mai presus de orice nume, deoarece înalță solicitantul în unitate și identitate cu El.

„În Numele Domnului nostru Isus Hristos”

Domnul nostru nu a explicat niciodată ce înseamnă rugăciunea în Numele Lui. Înțelesul este destul de clar pentru orice israelit. Dumnezeu era în Numele Lui. El îi făcuse un popor ales pentru a putea fi talmăcitorii, păzitorii și martorii Numelui Său. Când au dezonorat acest nume în țara lor și l-au denigrat printre Neamuri, El i-a răscumpărat și i-a restaurat pentru sfințirea Numelui. „Nu din pricina voastră fac aceste lucruri, ... ci din pricina Numelui Meu celui sfânt, pe care L-ați pângărit printre neamurile la care ați mers. De aceea, voi sfinți Numele Meu cel mare.”

Domnul nostru vorbește în termenii Divinității. A ne ruga în numele lui Hristos înseamnă ceva mai mult decât a adăuga „de dragul lui Hristos” la cererile noastre. Numele exprimă personalitatea, caracterul și ființa. Persoana este în nume. Rugăciunea în numele lui Hristos este rugăciunea făcută potrivit cu calitatea Persoanei Lui, potrivit cu caracterul minții Lui și potrivit cu scopul voii Lui. A ne ruga în numele lui Hristos înseamnă să ne rugăm ca unii care suntem una cu Hristos, ale căror gânduri sunt gândurile lui Hristos, ale căror dorințe sunt dorințele lui Hristos și ale căror scopuri sunt una cu cele ale lui Hristos.

O astfel de corespondență și identificare cu Hristos asigură echilibrul și interpretarea promisiunilor date rugăciunii. Promisiunile absolute și necondiționate își găsesc relativitatea și condițiile în El. În Vechiul Testament, rugăciunea era condiționată de urgență, intensitate și sinceritate. Dumnezeu era găsit de oameni când ei strigau către El dintr-o mare nevoie, când Îl căutau cu toată inima și când scopul și motivul lor erau sincere. Oamenii au descoperit că Dumnezeu cerea ca adevărul să fie în suflet și că nu erau auziți dacă păstrau nelegiuirea în inimile lor sau dacă veneau la El cu cereri nesincere pe buze. Domnul nostru a cerut stăruință și un duh iertător de la toți cei care se roagă. În rugăciunea în Numele, toate condițiile sunt unite și simplificate în El. În Nume, sinceritatea este testată. În Nume, motivul este judecat. În Nume, rugăciunea este probată. În

Nume, rugăciunea este sfințită. Prin Nume, rugăciunea este aprobată atunci când e în armonie cu caracterul, gândul, dorința și scopul Numelui. Acesta este motivul pentru care în Ioan 15:7, cuvintele lui Hristos sunt substituibile cu Numele Lui. „Dacă rămâneți în Mine, și dacă rămân în voi cuvintele Mele, cereți orice veți vrea și vi se va da.” Este ceva asemănător cu cuvintele psalmistului: „Domnul să-ți fie desfătarea și El îți va da tot ce-ți dorește inima”; sau cu cele ale sfântului Ioan: „Preaiubiților, dacă nu ne osândește inima noastră, avem îndrăzneală la Dumnezeu. Și orice vom cere, vom căpăta de la El, fiindcă păzim poruncile Lui și facem ce este plăcut înaintea Lui” (Ioan 3:21,22). Rugăciunile înălțate în numele lui Hristos sunt cercetate și sfințite de natura Sa, de scopul Său și de voia Sa. Sunt aprobate de El.

„De dragul Numelui”

Înseamnă mai mult decât atât. Suntem auziți de dragul Lui. El este solicitantul. El trăiește ca să mijlocească pentru noi. În Apocalipsa, este înfățișat luând rugăciunile noastre și adăugându-le focul de pe altar care le face biruitoare. El a spus ucenicilor Săi că Se duce la Tatăl și că Se va ruga în numele lor, și orice vor cere de la Tatăl în Numele Lui, Tatăl va face. Nu de dragul lor, ci de dragul Lui aveau să fie auziți.

Când eram în Leeds, un om a venit de la o distanță mare pentru a examina o fabrică de care era interesat. A scris companiei, dar cererea i-a fost refuzată politicos. S-a dus la fabrică și și-a prezentat legitimația. I s-a înapoiat și i-a fost refuzată intrarea. Nicio dovadă nu-l ajuta să treacă de mica ușă a biroului exterior. Și-a mărturisit dezamăgirea unui prieten de-al lui, care i-a sugerat că eu l-aș putea ajuta. A venit să mă vadă. I-am dat legitimația mea și i-am scris directorului firmei. Ziua următoare și-a prezentat cererea, a înmănat legitimația mea și numaidecât i s-au deschis toate ușile. Cererea i-a fost împlinită, dar nu de dragul lui. Directorul firmei m-a văzut pe mine în el.

Noi ne rugăm în numele lui Hristos într-un mod asemănător. El aprobă cererile noastre și Își însușește rugăciunile noastre, iar „Tatăl Îl

ade rugându-Se. Nu suntem auziți datorită mulțimii de vorbe
rescite, nici datorită strigatului tare. Nu suntem auziți nici datorită
exprimării impresionante, nici datorită plânsului nostru. Nu suntem
auziți nici datorită faptelor noastre bune, nici datorită lepădărilor de
noi înșine. Rugăciunea în Numele este auzită de dragul Numelui Lui.
În sanctuarul tainic al odăiței cerem, căutăm și batem în Numele Lui
sfânt și ne înfățișăm rugăciunile cu încrederea sigură a cuvântului Său
minunat și slăvit: „Nu voi M-ați ales pe Mine; ci Eu v-am ales pe voi; și
v-am rânduit ... pentru ca orice veți cere de la Tatăl în Numele Meu, să
vi dea”.

„Cereți și vi se va da.”

Amin!

Capitolul VII

RUGÂNDU-NE ÎN DUHUL

La începutul anului 1882, am avut o experiență care mi-a ridicat viața la un plan nou de înțelegere și putere. Am primit darul Duhului Sfânt. Am fost condus pe căi pe care nu le cunoșteam deoarece rareori auzisem că o astfel de experiență este posibilă. Cerințele unei sarcini imposibile au trezit în mine un sentiment al nevoii. Nu avem putere sau tărie nici în slujbă, nici în rugăciune. Am început să mă rog pentru putere, pentru slujbă, iar Dumnezeu m-a condus la răspuns dându-mi echipamentul necesar pentru rugăciune. A fost o mare surpriză pentru mine deoarece credeam că știu să mă rog, și mă rugasem mult pentru lucrarea la care El mă trimisese. Când am început să caut putere, urechile mi s-au deschis înainte ca ochii mei să înceapă să vadă. Auzeam mărturii la care fusesem surd înainte. Alții merseseră la Dumnezeu prăbușiți de lipsa de putere, dar ei asociau totdeauna darul puterii cu o experiență de sfințenie de care eu nu eram interesat. Ceea ce vroiam era putere. Vroiam putere ca să pot reuși, și preocuparea mea principală pentru putere era în scopul succesului pe care l-ar fi adus. Vroiam un succes care să-mi umple biserica, să mântuiască oameni, și să dărâme cu trosnet fortificațiile puternice ale lui Satan. Eram tânăr și eram grăbit. Doisprezece dintre noi am început să ne rugăm împreună, iar răspunsul a venit

Pe o cale la fel de neașteptată
Ca atunci când turma Lui a trecut
Prin adâncul mării,
Protejată de ziduri de cristal.

El ne-a dus la Cincizecime. Cheia întregii mele vieți este în acea experiență. Mi-a trezit mintea și mi-a curățit inima. Mi-a dat o nouă bucurie, o nouă putere, o nouă dragoste și o nouă compasiune. Mi-a dat o Biblie nouă și un mesaj nou. Mai presus de toate, mi-a dat o nouă înțelegere și o nouă intimitate în părtășia și lucrarea rugăciunii; m-a învățat să mă rog în Duhul.

Cooperarea Duhului

Lucrarea Duhului Sfânt este întotdeauna în cooperare. El nu lucrează niciodată singur. El depinde de cooperarea umană pentru medierea gândului Său, pentru manifestarea adevărului și pentru îndeplinirea eficientă a voii Sale. El locuiește în trupul lui Hristos, așa cum Hristos a locuit în trupul ce l-a fost pregătit de Duhul Sfânt. Revelația a venit de la Duhul adevărului pe măsură ce oamenii lui Dumnezeu erau insuflați de El. Cuvântul lui Dumnezeu este al Lui, dar scrierea este cu mâinile oamenilor. Această acțiune dublă străbate întreaga răscumpărare prin Hristos Isus. Domnul a fost născut dintr-o femeie, dar a fost zămislit de Duhul Sfânt al lui Dumnezeu. A crescut în statură și în cunoaștere în casa lui Iosif, instruit și îndrumat de Duhul Sfânt. Învățătura și lucrarea Lui au fost în puterea aceluiași Duh. S-a dat pe Sine Însuși fără pată lui Dumnezeu prin Duhul cel veșnic, și Duhul a fost Cel care l-a înviat pe Hristos din morți. Această cooperare este prezentă în orice experiență a mântuirii. Există întotdeauna un factor uman și unul divin. Există un martor dublu, o călăuzire dublă, o lucrare dublă și o mijlocire dublă. Ne rugăm în Duhul și Duhul mijlocește pentru noi.

Părtășia Duhului în rugăciune

Duhul Sfânt nu face nimic de la Sine, nici nu face nimic pentru Sine. Misiunea Lui este să-L glorifice pe Hristos și tot ce face se bazează pe lucrarea sfârșită a lui Hristos. El nu putea fi dat până când Hristos nu era glorificat, iar în experiență, nu poate exista Cincizecime

până când nu are loc o încoronare. Duhul este darul de încoronare a lui Isus pe care Tatăl L-a făcut Domn și Hristos. Părtășia Duhului în rugăciune este posibilă printr-o experiență în Hristos. Succesiunea este prezentată în capitoul 8 din Romani (de la versetul 9 la 27). Aceia care se roagă în Duhul trebuie să fie în Duhul; și dacă e ca Duhul lui Dumnezeu să mijlocească pentru noi, El trebuie să locuiască în noi. Dacă trăim după îndemnul firii pământești, murim; dacă suntem călăuziți de Duhul, nu umblăm după îndemnul firii pământești, ci după îndemnul Duhului, și atunci Duhul locuiește în noi, trăiește prin noi și lucrează prin noi. Atunci se împlinște ce este scris: „Tot astfel, și Duhul ne ajută în slăbiciunea noastră: căci nu știm cum trebuie să ne rugăm. Dar Însuși Duhul [care locuiește în noi] mijlocește pentru noi cu suspine negrăite. Și Cel ce cercetează inimile, știe care este năzuința Duhului; pentru că El mijlocește pentru sfinți după voia lui Dumnezeu”. Duhul Sfânt cercetează lucrurile adânci ale lui Dumnezeu. El ia din lucrurile lui Hristos și ni le descoperă nouă. Dumnezeu cunoaște năzuința Duhului; noi ne rugăm în Duhul Sfânt, instruiți și însuflețiți de El, iar El mijlocește pentru noi într-o mijlocire fără cuvinte. Aceasta este explicația Noului Testament cu privire la rugăciunea care biruiește. Deși nu am știut decât mulți ani mai târziu, asta mi s-a întâmplat atunci când Dumnezeu mi-a dat o nouă înțelegere, o nouă bucurie și o nouă putere în rugăciune. O nouă Personalitate a intrat într-un templu nou și a ridicat un altar nou. Trăiesc, dar nu mai trăiesc eu; mă rog, dar nu mă mai rog eu. Mă rog în Duhul și însuși Duhul mijlocește de asemenea. Duhul din duhul meu Se roagă.

Amin!

Duhul care ne ajută în slăbiciunile noastre

El instruieste și insuflă orice rugăciune adevărată. Nu există un cuvânt mai adevărat ca acesta: „nu știm cum trebuie să ne rugăm”. Nu există niciun domeniu în care ajungem atât de repede la capătul cunoștințelor noastre, ca în domeniul rugăciunii. Cererile noastre insistă asupra unor dorințe care sunt imediate, evidente și urgente.

Amen!

Noi nu putem vedea suficient de adânc sau suficient de departe pentru a ști care este nevoia adevărată. Majoritatea oamenilor și-ar dori sănătate bună, confort în casa proprie, condiții plăcute, prietenii fericite, ceva mai mulți bani și un succes mai mare. Dar cine poate spune dacă toate acestea sunt pentru binele lor final? Dumnezeu vede mai adânc și mai departe și s-ar putea să dorească altceva. Cât de adesea oameni care s-au rugat cu inimi frânte ca o viață să fie cruțată au trăit să-l mulțumească lui Dumnezeu că Domnul a luat când a luat! El știa ce urma și i-a ferit de răul ce avea să vină. Duhul Sfânt cunoaște năzuința lui Hristos și voia lui Dumnezeu, și El ne învață cum să ne rugăm și pentru ce să ne rugăm. Dacă vreunui om îi lipsește înțelepciunea, să o ceară de la Dumnezeu, iar El îi va da ceva mai mult decât înțelepciune, El îi va da Duhul înțelepciunii care să-l instruiască, să-l întărească și să-l călăuzească.

Duhul Sfânt crează condițiile rugăciunii. Noi putem cere rău, nu numai în ceea ce cerem, dar și în motivul cererii. El sfințește dorința și o direcționează în voia lui Dumnezeu, astfel încât dorim ceea ce Dumnezeu dorește să dea. Așa se întâmplă că, dacă noi ne desfătăm în Domnul, putem fi siguri că El va împlini dorințele inimii noastre. Vrem ceea ce dorește El. Duhul exprimă lucrurile negrăite ale sufletului. El suspină înainte ca noi să ne rugăm și rugăciunile noastre se nasc din truda Lui. În El sunt resursele vieții și ale dorinței, ale înțelepciunii și ale credinței, ale mijlocirii și ale puterii. El înviorează dorința, purifică motivația, inspiră încrederea și asigură credința.

Rugăciunea Duhului

Acesta este înțelesul tainic al rugăciunii. E mai mult decât a cere; este comuniune, partășie, cooperare, identificare cu Dumnezeu Tatăl și cu Fiul prin Duhul Sfânt. Rugăciunea e mai mult decât cuvinte, deoarece e mai puternică decât oricând atunci când este fără cuvinte. Este mai mult decât a cere, deoarece atinge slava ei cea mai înaltă atunci când adoră și nu cere nimic. Când un copil a intrat în camera de

lucru a tatălui său și s-a dus lângă el la birou, tatăl s-a întors și l-a întrebat:

-Ce dorești, fiule?

Băiatul a răspuns:

-Nimic, tati, am venit doar ca să stau cu tine.

Slava Domnului!

Misterul Duhului este cheia altor mistere. Secretul Domnului este dezvăluit acelor care se roagă în părtășia Duhului. Există stadii ale rugăciunii. Într-un stadiu, ne rugăm și Îi cerem să ne ajute. Există o cale mai minunată în care El se roagă, iar noi încuviințăm, și rugăciunea Lui este a noastră. El mijlocește în templul inimii noastre, iar Domnul trăiește ca să mijlocească pentru noi la dreapta Tatălui. Duhul din duhul nostru se roagă, lucrând în noi ca să voim și să facem voia și buna plăcere a Tatălui nostru care este în ceruri. El este Dumnezeu Duhul reprezentându-L pe Dumnezeu Tatăl și pe Dumnezeu Fiul, iar cei trei sunt un singur Dumnezeu. El este puterea care lucrează în noi. El este acela care unește inimile în rugăciune și le face o unitate irezistibilă în mijlocire. Siguranța rugăciunii ascultate vine de la El și El este Cel care face ca rugăciunea să fie forța cea mai puternică din universul lui Dumnezeu. Tot secretul ei este în El. Toată puterea ei este prin El. Toată bucuria ei este cu El. Cel mai mare lucru pe care l-a făcut Dumnezeu vreodată pentru mine a fost să mă învețe să mă rog în Duhul.

Nu vom fi niciodată oameni adevărați ai rugăciunii în cel mai bun sens până când nu suntem „umpluți cu Duhul Sfânt”. Așadar, Doamne, învață-ne să ne rugăm în Duhul! *Amin!*

Capitolul VIII

RUGÂNDU-NE LUI DUMNEZEU, TATĂL NOSTRU

Domnul nostru fundamentează rugăciunea pe relația personală. El ne-a învățat să-L numim pe Dumnezeu Tatăl nostru, iar implicația calității de fiu schimbă întregul aspect al rugăciunii. Orice dificultăți ar mai rămâne, legătura dintre tată și copil trebuie să fie posibilă, și a sugera că un copil nu poate cere lucruri de la tatăl său, ar însemna să golim termenii de orice sens. Este dreptul copilului să ceară și este responsabilitatea tatălui să audă cu milă plină de afecțiune și cu o dragoste care discerne. Minunea nu este că Dumnezeu aude rugăciunea, ci că El este Tatăl nostru. Minunea mai mare o include pe cea mai mică. Revelația lui Dumnezeu ca Tată, întemeiază posibilitatea și caracterul rezonabil al rugăciunii. Una o întemeiază pe cealaltă. Dumnezeu nu ar fi Tată dacă fiii și fiicele Lui nu s-ar putea ruga. Toată învățătura lui Isus cu privire la supremația inimii de copil în Împărăția lui Dumnezeu este o blasfemie evidentă dacă Dumnezeu nu este Tatăl nostru. Relația poartă cu ea accesibilitate, intimitate și o dragoste fără frică. Fiii unui om mare își amintesc uneori de tatăl lor mai degrabă ca de o instituție decât ca de un tată, iar pentru unii din copiii Săi, Dumnezeu este puțin mai mult decât o instituție. Nu așa L-a descoperit Isus.

Tatăl nostru din cer

Nu există nicio micșorare a maiestății Sale în intimitatea relației de familie. El tot este Dumnezeul cel sfânt și cel Prea Înalt; Cel Înălțat a cărui locuință este veșnică. Predica de pe munte, unde este prezentată relația lui Dumnezeu cu vrăbiile și crinii, nu scade nimic din

maiestatea viziunii Lui pe care a avut-o Isaia: „Dumnezeul cel veșnic, Domnul care a făcut marginile pământului.” El tot este Împăratul veșnic, Nemuritor, Nevăzut, singurul Dumnezeu înțelept ... fericitul și singurul stăpânitor, Împăratul împăraților și Domnul domnilor, singurul care are nemurirea, care locuiește într-o lumină de care nu poți să te apropii, pe care niciun om nu L-a văzut, nici nu-L poate vedea” (1 Timotei 1:17; 6:15,16).

Există multe revelații asemănătoare ale slavei și maiestății divine și este bine să cugetăm la ele în închinare adoratoare; dar Isus Hristos le-a schimbat în termenii valorii filiale. El este Tatăl nostru! Acesta este faptul încununător! Pentru copil El este doar Tată. Ceilalți se pot ascunde de frică, dar inima de copil e străină de groază. Nu am uitat niciodată teama care m-a cuprins când, ca tânăr, am fost invitat să merg la un interviu la casa parohială. Am trecut prin fața ușii de multe ori până am avut curaj să sun la ușă și în timp ce stăteam în fața ușii inima îmi pulsa în urechi. Închipuiți-vă surprinderea mea, când, după ce am fost condus în cameră, am găsit marelui om în patru labe, călărit de copiii fericiți, gălăgioși care i-au transformat barba lungă în hășuri! Era tatăl lor! Ei nu cunoșteau nimic din teama cu care alții stăteau înaintea lui, iar pe măsură ce au crescut și au cunoscut ceva din măreția lui, reverența li s-a adâncit, dar nelămurirea lor nu s-a micșorat. Copiii Casei sunt liberi și fără frică.

„Roagă-te Tatălui tău care este în ascuns”

Cerurile nu-L pot cuprinde pe Dumnezeu Tatăl nostru, dar El locuiește în odăița sufletului. El este în ascuns și vede în ascuns. El așteaptă și urmărește deschiderea ușii sanctuarului. Este pământ sfânt și trebuie călcat cu reverență. Sufletul trebuie să-și convoace toate puterile deoarece acesta este cel mai sfânt exercițiu al său. Aici mintea trebuie să fie în cea mai bună formă pentru a se putea gândi la Dumnezeu și la viață. Gândul la Dumnezeu înseamnă mai mult decât a ne gândi la gândurile noastre despre El. Comuniunea este mai adâncă decât teologia. Rugăciunea în ascuns este viața care își găsește expresia

în prezența conștientizată a lui Dumnezeu, Tatăl nostru. Toate lucrurile sunt dezgolate în mod voluntar înaintea Lui. Orice pretenție este dezbrăcată de motiv, orice ipocrizie de dorință și orice disimulare de vorbire. Un timp de tăcere este cea mai bună pregătire pentru a vorbi cu Dumnezeu. Slava infinită capătă o nouă valoare când este interpretată în termenii Paternității, iar rugăciunea găsește orizonturi noi în maiestatea Tatălui nostru din ceruri.

Dacă Dumnezeu este Tată, ne putem ruga; dar dacă El este un astfel de Tată, de ce este nevoie să ne rugăm?

„Când vă rugați, să nu bolborosiți aceleași vorbe, ca păgânii, cărora li se pare că, dacă spun o mulțime de vorbe, vor fi ascultați. Să nu vă asemănați cu ei; căci Tatăl vostru știe de ce aveți trebuință, mai înainte ca să-I cereți voi” (Matei 6:7,8). Atunci, ce nevoie mai este să cerem? Noi nu ne rugăm ca să-L informăm pe Dumnezeu. Nu ne rugăm nici pentru a-L convinge, căci dragostea Lui nu are nevoie nici de îndemnuri, nici de înduplecări. Niciun tată nu răspunde la rugăciunea fiului său pentru o pâine cu o piatră, sau la cererea unui pește cu un șarpe. Înțelepciunea și dragostea se îmbină pentru a răspunde nevoii, și nu pentru a ridiculiza slăbiciunea. Tații noștri pământești, în ciuda naturii lor păcătoase, știu să facă ceva mai bun decât să ia în răs nevoile și încrederea copiilor lor. „Dacă voi, care sunteți răi, știți să dați daruri bune copiilor voștri, cu cât mai mult Tatăl vostru, care este în ceruri, va da lucruri bune celor ce I le cer!” (Matei 7:11). „Cereți, și vi se va da; căutați și veți găsi; bateți, și vi se va deschide. Căci oricine cere, capătă; cine caută, găsește; și celui ce bate, i se deschide” (Matei 7:7,8).

„Dacă Îl chemați ca Tată”

Discutarea problemelor rugăciunii nu este o parte a scopului nostru. Căutăm să învățăm să ne rugăm, iar speculațiile serbede nu ne pot învăța nimic. Nicio parte a omului nu trebuie lăsată afară atunci când omul este închis înăuntru. Rațiunea este la fel de mult de la Dumnezeu ca și emoția, și una fără cealaltă lasă sufletul mutilat și incapabil. Viziunea ajunge la dragoste fără ajutorul rațiunii, dar

rațiunea este cea care păstrează viziunea și o transpune în viață. Viața noastră spirituală stă în cunoașterea lui Dumnezeu, dar nu este o cunoaștere dobândită sau obținută prin energia cărnii și a sângelui. Dragostea este legătura părtășiei în rugăciune. Încercările de a raționaliza dragostea sting focul ei, dar acolo unde rațiunea este detronată, emoția devine un foc distructiv. Studiul și oratoria sunt aliați, dar este mai bine ca odăița să fie un loc separat; atunci, rugăciunea luminează gândirea, iar gândirea aprinde focul altarului din inimă. Dumnezeu ca Tată este cheia pentru problema rugăciunii. Dumnezeu este mai mult decât un Creator. El este Tatăl nostru: Tată ceresc, Tată sfânt, Tată neprihănit; Dumnezeul dragostei și totuși, Dumnezeul Legii. „Sabatul a fost făcut pentru om”, și universul lui Dumnezeu a fost făcut pentru familia lui Dumnezeu.

„În slava Tatălui Său”

Faptul că ne rugăm lui Dumnezeu, Tatăl nostru din ceruri ne spune mult despre cum trebuie să ne rugăm. Fiul lui Dumnezeu S-a bucurat de slava Tatălui Său. Obiceiul Lui era să Se trezească dis-de-dimineată pentru a putea privi slava Lui și pentru a Se desfăta în prezența Lui. S-a bucurat de măreția Tatălui Său și în maiestatea puterii Lui. Este bine să trecem prin afirmațiile Lui despre Tatăl. „TATĂL MEU!” Accentele dragostei adoratoare vibrează în fiecare ton. „Dumnezeu este Duh, și cine se închină Lui trebuie să I se închine în duh și adevăr”, „căci astfel de închinători dorește Tatăl”. „Tatăl Meu ... este mai mare decât toți ... Eu și Tatăl una suntem.”

Îi plăcea să zăbovească asupra grijii și bunătății dragostei Tatălui. Nimic nu este ne semnificativ. Pentru Cel Infinit, fiecare lucru este ca și cum nu ar mai exista altul. Nici măcar vrabia oarecare nu este uitată, iar omul este cu atât mai mult copilul grijii Sale încât chiar și perii din cap îi sunt numărați. El a trăit în voia suverană a Tatălui sfânt și neprihănit. El nu S-a rugat ca să supună voința Tatălui la dorința Lui, ci ca voia Tatălui să se facă. Sudoarea și agonia erau prezente în rugăciunea puternică a Fiului Tatălui, și totdeauna aceasta era în

ascultare de voia Tatălui.

Deoarece ne rugăm Tatălui nostru ceresc în locul tainic al rugăciunii, ne putem ruga cu exuberanța sinceră a copiilor mici. Nu există lucru pentru care să nu ne putem ruga. Ne rugăm în calitate de Lui va depăși cererea noastră. Rugăciunea este în sine o disciplină și o educație. Duhul înstruiește și antrenează în școala rugăciunii. Un tată adevărat așteaptă să binecuvânteze cu chibzuință, cât și cu promptitudine. Câteodată, El ne așteaptă. Alteori, răspunsul este dat cu mult înainte ca cel care s-a rugat să afle, dar „ori și cine cere, capătă”. *Amin!* Dr. Adoniram Judson, când era pe moarte, a auzit despre răspunsul remarcabil la rugăciunea sa pentru evrei pe când era misionar în Burma și și-a rostit mărturisirea: „Nu m-am rugat niciodată cu sinceritate și stăruință pentru ceva și să nu fi primit; la un moment dat – nu contează cât de târziu – cumva, într-o formă, probabil ultimul lucru pe care mi l-aș fi imaginat, a venit.”

„Când te rogi, intră în odăița ta, încuie-ți ușa, și roagă-te Tatălui Tău care este în ascuns,” „CELUI CE POATE SĂ FACĂ NESPUS MAI MULT DECÂT CEREM SAU GÂNDIM NOI.”

Amin!

Capitolul IX

STĂRUINȚA RUGĂCIUNII

Domnul i-a învățat pe oameni să se roage lui Dumnezeu ca Tată. Acesta este faptul central al învățaturii Lui. „Când vă rugați să spuneți: ‘Tatăl nostru care ești în ceruri.’” El muștră orice paradă și orice prefăcătorie în rugăciune. Ea trebuie să fie în locul tainic, iar ușa trebuie să fie închisă. În locul tainic trebuie să fie simplitate și sinceritate. Ipocrizia nu poate exista acolo unde mulțimea vorbelor și exprimarea impresionantă sunt interzise. Tații și copiii nu-și fac discursuri unul altuia. Dumnezeu nu este departe. Este aproape. Nu are nevoie să fie informat, căci Isus a spus: „căci Tatăl vostru știe de ce aveți trebuință, mai înainte ca să-I cereți voi”. El nu trebuie să fie nici convins; căci dacă „voi, care sunteți răi, știți să dați daruri bune copiilor voștri, cu cât mai mult Tatăl vostru, care este în ceruri, va da lucruri bune celor ce I le cer!” Nimic nu poate fi mai simplu, mai natural, mai sigur. „Cereți și vi se va da”, „căci ori și cine cere, capătă.”

Stăruință și perseverență

Împreună cu această învățatură au venit și pildele prietenului de la miezul nopții și a judecătorului nedrept. Acestea nu sunt ca celelalte pilde ale Sale deoarece ele dau învățatură prin contrast, și nu prin comparație. Dumnezeu nu este ca prietenul rău-voitor sau ca judecătorul nedrept. Atunci ce sens mai are să spună aceste istorisiri? Punctul comun dintre aceste pilde și rugăciune este că, în ambele, stăruința biruiește. Dacă cei care implorau nu au fost auziți datorită mulțimii de vorbe, perseverența lor a avut foarte mult de a face cu biruința lor. Care este locul acestei stăruințe în rugăciunile copiilor către Tatăl lor ceresc?

Însuși Domnul nostru S-a rugat cu intensitate și stăruință. Se trecea de vreme pentru a Se ruga. A petrecut nopțile în rugăciune. Epistola către evrei (5:7) ne spune că a adus rugăciuni și cereri cu strigăte mari și cu lacrimi. Teama reverentă din Ghetsimani este plină de mister. El I-a chemat pe Dumnezeu ca Tată, dar în rugăciunea Sa era sudoare și agonie de sânge. „A îngenuncheat și a început să se roage, zicând: „Tată, dacă voiești, depărtează paharul acesta de la Mine! Totuși, făcă-se nu voia Mea, ci a Ta.’ ... A ajuns într-un chin ca de moarte, și a început să se roage și mai fierbinte; și sudoarea I se făcuse ca niște picături mari de sânge, care cădeau pe pământ” (Luca 22:41-44). Sfântul Matei (26:38-46) ne spune că S-a rugat a treia oară cu aceleași cuvinte. A făcut multe lucrări puternice în natură și în oameni, potolind furtuna, scoțând draci și înviind morții, dar în niciuna dintre acestea nu este urmă de încordare sau trudă. Puterea ieșea din El și obosea în munca istovitoare, dar în tot ce făcea era o ușurință a măiestriei; însă despre felul în care Se ruga este scris: „pe când Se ruga, a transpirat”. S-a rugat în agonie până la sânge. Dacă Dumnezeu este Tată, de ce această agonie în rugăciunile Fiului Său?

„Rugăciuni și cereri”

Există un grup de cuvinte care mărește foarte mult sfera cererii și modifică impresia de ușurință și simplitate în rugăciune. Omul de la miezul nopții era pregătit să imploră și să roage cu stăruință până când cererea îi era aprobată. Aceasta nu se aseamănă prea mult cu rugăciunea către Tatăl ceresc. Dumnezeu nu este așa, dar rugăciunea care biruiește este așa. Același lucru este adevărat și în cazul pildei judecătorului nedrept. Dumnezeu nu este ca judecătorul, dar rugăciunea stăruiește și persistă până când izbutește. Petiția cere, rugămintea imploră și pledoaria aduce argumente. Iov cere un prilej pentru a-și susține cauza: „Oh, dacă aș ști unde să-L gășesc, dacă aș putea să ajung până la scaunul Lui de domnie, mi-aș apăra pricina înaintea Lui, mi-aș umplea gura cu dovezi. Aș ști ce poate să răspundă, aș vedea ce are să-mi spună” (Iov 23:3-5). Dumnezeu invită la perorație, iar rugăciunii îi este dat dreptul să

aducă argumente, dar dacă Dumnezeu este Tată, știind de ce avem nevoie și așteptând să fie rugat, de ce să existe implorare și argumentare?

Luptând-ne și îndârjindu-ne ^{stăruința} 4

Când Petru era în închisoare, „Biserica nu înceta să înalte rugăciuni către Dumnezeu pentru el” (Fapte 12:5). Versiunea Revizuită înlocuiește cuvintele „nu înceta” prin „cu stăruință”. Au continuat cu stăruință în rugăciune. S-au rugat toată noaptea și au continuat să se roage până când au primit răspunsul. Aceeași luptă a fost și în rugăciunea femeii siro-feniciene. Se încleștase în luptă și a continuat până când Isus i-a lăudat credința și i-a împlinit cererea. *Luptă* este un cuvânt cunoscut în Noul Testament. Sfântul Pavel îndeamnă creștinii din Roma „prin Domnul nostru Isus Hristos și prin dragostea Duhului, să vă luptați împreună cu mine în rugăciunile voastre către Dumnezeu pentru mine” (Romani 15:30). Îl recomandă pe Epafra ca pe un pastor care s-a luptat și a trudit în rugăciune (Coloseni 4:12), iar colosenilor le spune cât de mult s-a luptat el însuși pentru ei. Rugăciunea este o muncă ce implică luptă, o osteneală care implică trudă; dar de ce trebuie să fie o osteneală și o trudă?

Chiar ideea luptei este asociată cu rugăciunea. Nu este sugerat faptul că luptăm cu Dumnezeu, ci că există o stânsoare și o încleștare care necesită vigilență și concentrare. E destul de clar că rugăciunea nu este acel lucru ușor ce pare a fi implicat în simplitatea de a cere Tatălui nostru ceresc ceea ce vrem și de a primi lucrul cerut. Este trudă în ea. Este muncă în ea. Este implorare în ea. Este stăruință în ea. Poate că Coleridge nu a greșit când a vorbit despre rugăciune ca despre energia cea mai mare de care este capabilă inima omenească și ca despre cea mai mare realizare a luptei creștinului pe pământ.

Paradoxul rugăciunii

Rugăciunea este plină de contradicții aparente. Este atât de simplă încât și un copil se poate ruga și este atât de profundă încât nici cel mai înțelept nu-i poate explica misterul. Este atât de ușoară încât cei care nu

au putere se pot ruga și este atât de istovitoare că solicită toate resursele de energie, inteligență și putere. Este atât de naturală încât nu este nevoie să fie învățată și este atât de mult dincolo de fire încât nu poate fi învățată în școala înțelepciunii acestei lumi. Rugăciunea este o lume în ea însăși și niciun aspect al metaforelor vieții nu o poate explica. Relația dintre Tată și copil are înțelesuri mai mari în adevărul revelat decât în concepțiile noastre moderne. Isus a vorbit despre El ca despre Cel ceresc, Cel sfânt și Tatăl neprihănit. Sfântul Petru unește în El atât calitatea de Tată, cât și de Judecător. Minții moderne nu îi place ideea că rugăciunea este o agonie și o implorare, o argumentare și o luptă, un război și o stăruință. Părinților nu le-ar plăcea să-și vadă copiii venind la ei așa, astfel că trag concluzia că ei nu trebuie să se roage așa.

Mult timp am ținut lângă mine un cec la Banca cerului. L-am primit de Crăciun din America de la dr. A.T. Pierson. Era plătit de deținătorului și promitea să aducă la cerere orice aș fi avut nevoie. Pe fața cecului era textul: „Dumnezeu meu să îngrijească de toate trebuințele voastre, după bogăția Sa, în slavă, în Isus Hristos.” Rugăciunea este doar încasarea cecurilor! Este oare așa de simplă? Stă Dumnezeu la ghișeu așteptând să ne dea orice Îi cerem? Experiența îi dezamăgește curând pe aceia care cred că în asta constă toată rugăciunea! Dacă asta e tot, de ce mai trebuie să fie un loc tainic și o ușă închisă?

Costul rugăciunii

Paternitatea include calitatea de fiu, iar calitatea de fiu implică conformitatea naturii, a caracterului și a minții. Tatăl sfânt este Tatăl fiilor sfinți. El este în ascuns și noi suntem în ascuns. A fi închis singur cu Dumnezeu înseamnă a fi înaintea Scaunului de judecată. „Dacă aș fi cugetat lucruri nelegiuite în inima mea”, spune psalmistul, „nu m-ar fi ascultat Domnul”. Nu ne putem ruga atâta vreme cât inimile noastre ne condamnă. Dumnezeu nu dă porunci fără să pregătească resursele pentru împlinirea lor. El vorbește cu copiii Săi și îi încurajează să discute cu El. El așteaptă să binecuvânteze, nu numai cu promptitudine, dar și cu chibzuință. Rugăciunea este o disciplină și o educație. Isus a vorbit cu

înțelepciune divină când ne-a poruncit să nu aruncăm mărgăritare la porci: este contrar rânduiei divine. Intensitatea este o lege a rugăciunii. Dumnezeu este găsit de cei care Îl caută cu toată inima. Rugăciunea care luptă biruiește. Rugăciunea fierbinte a celui neprihănit are mare putere. Dumnezeu urăște focul străin. Niciodată nu trebuie să încercăm să ne inducem o emoție a intensității. Evitați tot ce este mecanic și de formă. Păziți-vă de nepăsare și ușurătate. Fiți suspicioși în privința oricărei metode ușoare și ieftine ca cea a băncii și a depozitului. Lăsați toți regizorii și sufleurii pentru locul rugăciunii liturgice și comune. Când sunteți singuri cu Dumnezeu, fiți singuri cu El. Incepeți în tăcere. Vorbiți cu simplitate. Ascultați cu blândețe. Nu plecați niciodată fără un timp conștient de comuniune adevărată. Noi nu trebuie să-L convingem pe Dumnezeu, dar El trebuie să ne disciplineze și să ne pregătească. În orice stare și în orice vreme, vărsați-vă sufletul în rugăciuni și cereri cu mulțumiri, iar dacă Duhul suspină în mijlocire, nu vă temeți de agonia rugăciunii. Există binecuvântări ale Împărăției care sunt predate numai în fața năvalei sufletului vehement.

Un lucrător a povestit despre învățătorul lui de școală duminicală care nu mai avea nădejde pentru clasa lui și a cerut să i se dea drumul. Supraveghetorul l-a convins să încerce din nou și să promită că în fiecare zi, timp de trei luni, se va ruga în ascuns pentru fiecare băiat. Fiecare băiat din acea clasă a fost mântuit și patru dintre ei au devenit lucrători de mare folos și putere.

Capitolul X

RĂSPALATA RUGĂCIUNII

„Tatăl tău, care vede în ascuns, îți va răsplăti.” Domnul nostru nu a ezitat să asocieze răspalata cu rugăciunea; și cine poate măsura binecuvântările care vin prin intermediul rugăciunii? Aceia care neagă faptul că rugăciunea schimbă lucrurile sau că săvârșește minuni de eliberare și ajutor, sunt printre primii care înalță influența ei asupra sufletului care se roagă. Valoarea obiceiului zilnic de retragere și separare sfințită este dincolo de orice exagerare. Contemplarea nevăzutului, încercarea de a gândi în termenii Eternului și strădania sinceră a sufletului de a intra în comuniune cu Dumnezeu, în ele însele, izbăvesc viața de tot ce este spasmodic, irascibil și inutil. Complet separată de binecuvântări specifice, influența pură a obiceiului zilnic de rugăciune în taină este incalculabilă. Propun să luăm în considerare trei sau patru exemple.

Se spune că munții Bibliei recompensează alpinistul și că nicio viață nu este mai bogată în priveliști montane ca viața lui Moise. Timp de patruzeci de ani, cutreierase înălțimile lor solitare, păscându-și turma, căutând să depășească marile probleme ale poporului său și ale Dumnezeului lui. Fusese instruit în toată învățătura egiptenilor, dar atunci când Dumnezeu a vrut să-l instruiască, l-a luat din vale pe munte. În mijlocul tăcerii dealurilor veșnice a fost pregătit curteanul șlefuit și învățatul distins pentru lucrarea de izbăvire și de conducere a poporului lui Dumnezeu. Slujba lui a început și s-a sfârșit pe munte. În ajunul fiecărei noi dezvoltări și în împrejurări critice, Dumnezeu îl chema, iar el se suia. Ori de câte ori povara sarcinii lui îl apăsa, se grăbea să-L caute pe Dumnezeu pe munte. Ceea ce a găsit el în acele urcușuri încă este o minune a lumii.

Muntele lui Dumnezeu era un loc privilegiat de o sfințenie specială. Dumnezeu poruncise să fie îngrădit pentru ca animalele să nu calce pe el. „Hotărăște anumite margini în jurul muntelui și sfințește-l.” Oamenilor nu le era permis să se apropie. Chiar preoții și bătrânii trebuiau să se oprească la graniță. Nicio tovărășie nu era permisă. Omul cel mai apropiat și de încredere trebuia lăsat să zăbovească în timp ce slujitorul lui Dumnezeu se ducea singur în Locul Sfânt. Domnul i-a poruncit să se pregătescă și să se trezească dis-de-diminează. Dumnezeu vrea omul în cea mai bună formă. Toate aceste instrucțiuni ale Pentateuhului anticipează Predica de pe munte. Există un sens foarte special în care Dumnezeu sălășluiește în locul ascuns. El este în ascuns: El vede în ascuns. Dumnezeu ne vrea pe munte. Plecați! Veniți sus! Veniți sus devreme! Înainte de revărsatul zorilor, Isus și Moise erau singuri cu Dumnezeu. Haideți să mergem sus cu Moise pentru a vedea ce a găsit el pe muntele lui Dumnezeu.

Locul revelației

Moise L-a găsit pe Dumnezeu pe munte. Citiți relatarea din capitolul trei din Exod. După patruzeci de ani de exil pentru identificarea cu poporul lui Dumnezeu, prințul-păstor L-a găsit pe Dumnezeul lui Israel. În Egipt, Moise nu era un străin pentru El. Renunțase la privilegiile și la plăcerile palatului regal și s-a alăturat situației oamenilor asupriți ai poporului său. Dăduse dovadă de râvnă pe care o avea pentru Cel Prea Înalt, însă nu avusese niciodată o revelație personală a Lui până când L-a găsit în acea zi pe munte. Este multă slujire în curtea de afară a templului Domnului. Mulți oameni îl slujesc și suferă pentru El, oameni care nu au intrat niciodată în Locul Sfânt unde Cel Prea Înalt locuiește între heruvimi. Acolo este locul în care se descoperă ca nicăieri altundeva. El Se arată acelor care se roagă în ascuns deoarece nu Se poate arăta acelor care nu au niciun sanctuar al sufletului.

Moise s-a găsit pe sine acolo unde L-a găsit pe Dumnezeul lui. Nu a fost o descoperire plăcută; rareori este. Era un reformator dezamăgit.

Făcuse mari sacrificii pentru Israel, dar a descoperit că ei erau supărați de intervenția lui, geloși pe motivația lui și neîncrezători în scopul lui. Timp de patruzeci de ani, se gândise la un împărat păcătos și la un popor apatic și nerecunoscător. Și-a tratat necazul cu resemnarea unui martir și cu deznădejdea unui conducător dezamăgit. „Bagă-ți mâna în sân”, a poruncit Glasul din foc, și iată că era plină de lepră, albă ca zăpada! Asta a fost o surpriză foarte mare pentru el. Crezuse că ceilalți oameni erau leproși, însă nici inima lui, nici mâinile lui nu erau curate. Acesta este felul de descoperire pe care îl fac oamenii pe munte cu Dumnezeu și acesta este unul din motivele pentru care suntem atât de șovăitori să urcăm. Pe lângă lepră, Moise a mai descoperit și alte lucruri. S-a descoperit pe sine. A descoperit puteri latente. Și-a găsit chemarea. A descoperit că un toiag pe care îl purtase zilnic era simbolul și instrumentul puterii Divine. Dumnezeu ne descoperă cine suntem noi cu adevărat atunci când ni Se descoperă pe Sine.

Moise a găsit voia lui Dumnezeu pe munte. Acolo a fost locul în care a primit Legea. După patruzeci de zile de singurătate cu Dumnezeu, a adus legile cerului pe pământ pe două table de piatră. Acele legi au rămas până astăzi temelia oricărei guvernări drepte între oameni. După secole de progres, ele încă sunt baza civilizației.

El nu a primit doar Poruncile care urmau să fie pietrele unghiulare ale guvernării bune pentru orice vreme; ci el a primit și îndrumările cu privire la detaliile personale și locale. Observați instrucțiunile detaliate ale zidirii templului. Niciun lucru mărunț nu este trecut cu vederea. Cuiile și inelele, mucările și cenușarele, toate sunt incluse. Fiecare amănunt a fost dat pe munte. Fiecare tipar a fost aranjat și aprobat în mod divin. Drumul spre munte este încă deschis. Tiparul divin al fiecărei vieți încă poate fi văzut în locul tainic al Dumnezeului Prea Înalt. Urmașul cel mai umil al lui Isus poate cunoaște Voia Divină în mod personal. Este privilegiul oricărui om să fie deplin încredințat de voia lui Dumnezeu. Atenția divină față de detaliu este uimitoare. Nimic nu este prea neînsemnat pentru Omniprezență. Veniți direct la Dumnezeu. Nu deranjați alți oameni. Aduceți înaintea Lui toate întrebările, iar El vă va arăta clar care este voia Lui. Când Dumnezeu

vorbește, limbajul Lui este ușor de înțeles. Toate problemele din câmpie trebuie rezolvate pe munte, și acolo unde este siguranță pe munte, va fi biruință în câmpii și în văi. *Amîn*

Locul puterii

În Exod 17 este o relatare minunată. Era prima bătălie a lui Israel. Amaleciții au venit împotriva lor la Refidim. Iosua conducea armatele lui Israel, iar Moise s-a suit pe munte pentru a se ruga. Fluctuațiile bătăliei erau uimitoare. În repetate rânduri, armatele dușmane biruiau până când au descoperit că chestiunea bătăliei nu ținea de luptătorii de pe câmp, ci de mijlocitorii de pe munte. Mâna neînarmată a rugăciunii era cea care conducea bătălia. „Când își ridică Moise mâna, era mai tare Israel; și când își lăsa mâna în jos, era mai tare Amalec.” Este necesar să evidențiem morala relatării? Răsplata rugăciunii este puterea. Ne ia foarte mult să învățăm că rugăciunea este mai importantă decât organizarea, mai puternică decât armatele, mai influentă decât bogățiile, mai tare decât orice cunoștință. Rugăciunea care biruiește face oamenii invincibili. Aceia care biruiesc în locul tainic al Celui Prea Înalt nu pot fi înfrânți nicăieri. Toate lucrurile sunt posibile rugăciunii în ascuns. *Amîn!*

Locul părtășiei

Pe munte, Domnul vorbea cu Moise față în față, cum vorbește un om cu prietenul său. Asemenea lui Avraam, Moise a fost admis pentru prietenia cu Dumnezeu. El nu se ducea doar pentru a aduce cereri și a primi ordine. El era acolo pentru comuniune pe baza părtășiei. Odăița este o cameră de audiență în care sufletul intră într-o relație prietenoasă și într-un schimb reciproc. Este un loc atât pentru ascultare, cât și pentru vorbire. Cea mai importantă parte a rugăciunii nu este ceea ce îi spunem noi lui Dumnezeu, ci ceea ce ne spune Dumnezeu nouă. Graba nu are niciun loc acolo. Sufletul trebuie să fie liniștit și să aștepte înaintea Domnului.

Muntele este locul mijlocirii. Există o relatare mișcătoare în Exod 32:9-14 despre felul în care s-a rugat Moise pentru Israel. A călcat în spărtură. Dumnezeu caută oameni care să stea în spărtură (Ezechiel 22:30). Dumnezeu ne încurajează să vorbim pentru alții și să ne rugăm pentru ei. El îngăduie implorarea. Cât de îndrăzneată a fost credința lui Avraam! Cu câtă cutezanță a călcat Moise în spărtură și a implorat trupești! Ni se poruncește să ne rugăm unii pentru alții și cine poate spune ce binecuvântări vin asupra oamenilor prin mijlocire?

Pe munte a văzut Moise slava lui Dumnezeu. Este o viziune a locului tainic. *Pe munte* S-a schimbat Isus la Față. Moise a coborât de pe *munte* strălucind de slavă, dar „nu știa că pielea feței lui strălucea”. Acesta este secretul umilinței strălucitoare. „Pe când Se ruga Isus, S-a schimbat la Față înaintea lor.” Slava este răsplata rugăciunii. Domnul care Își cheamă slujitorul pe munte îl trimite jos. Petru a vrut să rămână. Ne ducem sus pentru a putea merge jos. Există chipuri cioplite de aur, pasiuni absurde și păcătoase, oameni înrobiți și îndrumați greșit, tați consternați și fii și fiice chinuite de diavol care au nevoie de viziunea și de puterea lui Dumnezeu. Veniți sus! Duceți-vă jos! Dumnezeu ne vrea pe munte și tot El ne vrea în vale. Moise a murit pe munte. Aceia care se duc sus și jos la porunca lui Dumnezeu, cu siguranță, la sfârșit urcă pentru a nu mai coborî niciodată.

Capitolul XI

PUTEREA RUGĂCIUNII

În Noul Testament, Ilie este ales ca exemplu de rugăciune. În Scripturile Vechiului Testament au mai fost mulți alții care s-au rugat și au biruit, căci ele sunt pline de relatările celor care au chemat Numele lui Dumnezeu și care au fost izbăviți cu putere. Iacov s-a rugat în așa fel încât numele i-a fost schimbat din Iacov în Israel; Moise a fost cu precădere un om al rugăciunii; a fost susținut, călăuzit și transformat prin rugăciune. Daniel se ruga în mod obișnuit și continuu; și viața *lui* a fost o aventură a rugăciunii. Au mai fost și alții de la Avraam la ultimul proroc al Vechiului Testament, inclusiv împărați și preoți, soldați și reformatori, văduve și bolnavi. De ce a fost ales Ilie dintre toți aceștia?

Un om puternic

Ilie ocupă mai mult loc în Noul Testament decât în Vechiul și totdeauna este un avantaj când Noul Testament oferă o interpretare a unei teme din Vechiul Testament. Relatarea din Vechiul Testament nu dă nicio explicație puterii prorocului. Lucrarea lui a constat într-o serie de apariții dramatice și evenimentul cel mai senzațional al unei vieți senzaționale a fost sfârșitul ei dramatic. În cea mai mare parte, a trăit în locuri pustii și era mereu o figură singuratică. „Eu singur” era deseori plângerea buzelor lui. Vechiul Testament încheie cu o promisiune a întoarcerii lui, iar Noul Testament se deschide cu relatarea îndeplinirii ei. A luptat pentru Dumnezeu, a înfruntat împărați și a ținut soarta popoarelor în mâinile lui.

Explicația omului și a lucrării sale dată de Noul Testament este că a fost un om al rugăciunii. Aparent, în relatarea Vechiului Testament,

rugăciunea a fost o trăsătură nemaipomenită a acestui om, dar conform Noului Testament, rugăciunea a fost întreaga explicație a omului și a faptelor lui impresionante. Faptul că a fost un munte de oameni și oricare ar fi fost diferența dintre el și alți oameni, aceasta se slăbiciuni ca și noi; și s-a rugat” – iată ce l-a făcut diferit. Rugăciunea explică omul, așa cum îl explică pe Avraam, Iacov, David și Daniel, dar era ceva în felul lui Ilie de a se ruga care s-a distins chiar și între sfinții puternici în rugăciune. Ce a fost? De ce a ajuns Iehova să fie cunoscut ca Domnul Dumnezeuul lui Ilie?

Miracole ale puterii

Rugăciunea lui Ilie este o demonstrație a puterii supranaturale a rugăciunii. Rugăciunile lui erau miracole ale puterii. Iată ce spune Noul Testament despre ele. Întotdeauna au fost dificultăți în traducerea versetului 16 din Iacov 5. Versiunea autorizată spune: „Rugăciunea fierbinte, eficientă a celui neprihănit este de mare folos”. Versiunea revizuită – „Implorarea celui neprihănit este de mare folos în lucrarea ei”. Dr. Rendel Harris îl traduce astfel: „Rugăciunea vitalizată a celui neprihănit are mare putere”.

Pentru Ilie, rugăciunea era o forță, o putere supranaturală, miraculoasă în lucrarea ei. El nu a discutat niciodată legea naturală, nu s-a îndoit niciodată de legea supranaturală și nu s-a îndoit niciodată de puterea supranaturală. S-a rugat și nu a mai plouat, iar atunci când s-a rugat pentru ploaie, a venit din belșug. S-a rugat ca viața să vină din nou în copilul mort al văduvei cu care a locuit și sufletul copilului s-a întors. S-a rugat pentru foc din cer și pe când se ruga, focul a căzut. El nu a adus argumente în favoarea rugăciunii. El s-a rugat. Rugăciunea rezolvă problemele rugăciunii.

Dintotdeauna au existat probleme în privința rugăciunii. În pustie, ei au pus la îndoială puterea lui Dumnezeu de a trece dincolo de legile cunoscute ale lumii Sale. Poate Dumnezeu? Răspunsul credinței

schimbă întrebarea într-o afirmație și crede că Dumnezeu poate. În zilele acestea nu este prea sigur să spui că vreun lucru este imposibil. Suntem în pragul lumilor neexplorate; și dacă atât de multe lucruri care erau incredibile, acum au devenit posibile pentru om, cine va spune că este ceva imposibil pentru Dumnezeu? Dacă gândul omului poate fi rostit și auzit la mii de mile depărtare, cine îndrăznește să pună limite gândurilor și scopului lui Dumnezeu? El, Cel ce a făcut cerurile și pământul, trebuie să fie mai mare decât lumile Sale și este imposibil ca El să fie restricționat de propriile legi. Rugăciunea credinței leagă cererea omului de puterea lui Dumnezeu. Toți oamenii cred în puterea rugăciunii de a influența mintea, de a dezvolta caracterul și de a sfinți motivația și voința, dar asta nu e tot. Rugăciunea este forță. Rugăciunea schimbă lucrurile. Domnul Dumnezeu lui Ilie avea putere suverană și omnipotentă, iar acestea erau la dispoziția rugăciunii credinței. Fiecare om care se roagă este în cunoștință de răspunsuri la rugăciuni pentru care nu există nicio explicație decât în Dumnezeu. Sunt șovăitor când vine vorba de a da exemple, dar chiar în viața mea acestea abundă și limbajul Psalmului 116 este adesea pe buzele mele:

„Iubesc pe Domnul, căci El aude glasul meu, cererile mele.

Da, El și-a plecat urechea spre mine

De aceea Îl voi chema toată viața mea.”

Există un exemplu remarcabil pe care îl prețuiesc datorită felului în care istorisirea a ajuns la mine. În orașul Bristol există două clădiri care sunt monumente ale rugăciunii ascultate. Una dintre ele este Orfelinatul lui Müller, iar despre cealaltă, deocamdată nu am libertate să vorbesc. Dr. A.T. Pierson a fost prietenul meu și biograful și prietenul lui Müller. De la el am aflat prima parte a istorisirii. Mi-a povestit despre o împrejurare în care era musafirul lui Müller la Orfelinat. Într-o noapte, după ce toată casa se dusesse la culcare, l-a rugat pe Pierson să i se alăture în rugăciune. I-a spus că în casă nu era absolut nimic pentru micul dejun din dimineața următoare. Prietenul

meu a încercat să-l dojenească și să-i amintească faptul că toate magazinele erau închise. Müller știa toate acestea. Se rugase așa cum se ruga întotdeauna și nu spunea nimănui despre nevoile lui decât lui Dumnezeu. S-au rugat. Cel puțin, Müller s-a rugat și Pierson a încercat. S-au dus la culcare și au dormit, iar micul dejun pentru 2000 de copii a fost din belșug la ora obișnuită a mesei. Nici Müller, nici Pierson nu au știut cum a venit răspunsul. Următoarea dimineață, istorisirea a fost spusă lui Simon Short din Bristol, cu promisiunea de a o ține secret până la moartea binefăcătorului. Detaliile sunt uimitoare, dar tot ce trebuie spus aici este că Domnul l-a chemat din pat la miezul nopții pentru a trimite micul dejun la Orfelinatul lui Müller și, neștiind nimic despre nevoie sau despre cei doi oameni care se rugau, a trimis provizii de mâncare care le-au ajuns o lună. Așa este Domnul Dumnezeu lui Ilie și mai mult, Dumnezeu și Tatăl Domnului nostru Isus Hristos.

Cea mai mare forță de pe pământ

Nu orice fel de rugăciune înfăptuiește astfel de minuni. E nevoie de un om al rugăciunii care să se roage așa cum s-au rugat Ilie și George Müller. Rugăciunea vitalizată a celui neprihănit are mare putere. Văduva a știut că Ilie era un om al lui Dumnezeu atunci când, ca urmare a rugăciunii lui, băiatul ei a înviat (Iîmpărați 17:24). Întotdeauna aceasta este dovada încununătoare și testul final. Nimic nu poate întoarce o națiune la Dumnezeu atât de repede și atât de sigur ca o biserică ce se roagă și biruiește. Lumea nu va crede niciodată într-o religie în care nu există putere supranaturală. O credință raționalizată, o biserică socializată și o evanghelie moralizată pot obține aplauze, dar nu trezesc nicio convingere de păcat și nu câștigă niciun convertit.

În rugăciunea care biruiește este pasiune. Ilie era un om plin de pasiuni. Era pasiune în tot ce făcea. Se implica cu totul în tot ceea ce făcea. Lui Dumnezeu Îi place un om aprins. El nu-l poate suporta pe cel căldicel. El niciodată nu lasă inimile în clocot să aștepte. „Mă veți

căuta și Mă veți găsi dacă Mă veți căuta din toată inima” (Ieremia 29:13). Când se ruga, Ilie se ruga în rugăciunea lui. Oare nu este mult rugat în care nu este rugăciune? Omul care se ruga era implicat cu toată ființa în cererea lui. Ascultați rugăciunea lui în camera mortului. Uitați-vă la el pe Carmel. Ascultați-l rugându-se pentru onoarea lui Dumnezeu și strigând către Domnul pentru suferința poporului lui. Întotdeauna este la fel: Avraam rugându-se pentru Sodoma, Iacov luptându-se în tăcerea nopții, Moise stând în spărtură, Ana îmbătată de suferință, David zdrobit de remușcare și durere – Isus în sudoare de sânge. Adăugați listei întâmplări din istoria bisericii, observații și experiențe personale și totdeauna există prețul pasiunii până la sânge. Biruiește. Transformă muritori de rând în oameni ai puterii. Aduce putere. Aduce foc. Aduce ploaie. Aduce viață. Îl aduce pe Dumnezeu. Nu există putere ca puterea rugăciunii biruitoare.

Corespondența recentă mi-a adus multe istorisiri de rugăciuni ascultate. Pot să înțeleg destul de bine de ce mințile critice au îndoieli în privința valorii lor bazate pe mărturii. Omul care nu a trudit în implorare este mereu liber să caute alte explicații, dar pentru omul care s-a rugat, explicația contribuie la minunea răspunsului. El are răspunsul înainte ca acesta să vină. Să luăm un exemplu. Un bărbat mi-a povestit despre o mare preocupare din viața lui ca om de afaceri. Ca și Iosafat, nu avea resurse pentru a împlini nevoia respectivă și nu știa ce să facă, dar a continuat cu stăruință în rugăciune și implorare către Dumnezeu până când într-o zi, a venit o mare pace în sufletul lui și a știut că a fost auzit. Condițiile erau neschimbate, dar avea siguranța păcii și, într-un mod extrem de neobișnuit și printr-o persoană relativ necunoscută, izbăvirea a venit. Explicația era evidentă, dar răspunsul nu era mai puțin sigur.

Întotdeauna mi se pare inutil să aduc argumente în favoarea rugăciunii; o provocare ca cea a lui Huxley* este complet zadarnică. Dovada că Dumnezeu răspunde la rugăciuni este în rugăciune. Odată

* Probabil, autorul face referire la Thomas Henry Huxley (1825-1895), un biolog englez care a fost adeptul teoriei evoluției lui Darwin (n.trad.)

am răspuns la o provocare de la un colț de stradă de a dovedi că Dumnezeu răspunde la rugăciune provocând omul să vină, să ingenuncheze și să se roage, însă provocarea nu a fost acceptată. Încă cred că aceasta este singura cale, și această cale este științifică și conclusivă.

O altă istorisire pe care o pot repeta vine de la rev. T.A. Turney. Era elev al școlii în care directorul îi era atât profesor, cât și unchi. Era un profesor de tip învechit, care preda făcând elevii să afle singuri unele lucruri. Cu nepotul lui era mai dur decât cu ceilalți, de teamă să nu fie bănuțit de favoritism. Flăcăul a ajuns în impasul care ne așteaptă pe toți la un anumit stadiu al învățării. Avea o problemă de matematică pe care nu o putea rezolva. Zi după zi, mergea la profesor cu problema doar pentru a fi trimis înapoi ca să încerce din nou. Când lucrul acesta s-a întâmplat timp mai bine de o săptămână, flăcăul s-a dus într-o seară la o slujbă de evanghelizare și și-a predat inima lui Dumnezeu. La altar, a început să se roage. Când a ajuns acasă, s-a întors la problema lui, cu același vechi rezultat. Când a ingenuncheat să se roage, I-a cerut lui Dumnezeu să-l ajute în privința problemei. Noaptea, fiind adormit sau treaz – nu mai știe, a văzut problema deslușită. S-a trezit și a scris-o pe hârtie. A doua zi dimineață, a dus-o profesorului care a răspuns neprietenos:

–Da! Cine ți-a arătat?

–Dumnezeu, a răspuns băiatul.

Un mijlocitor vitalizat

Ați auzit vreodată de „Hyde, omul rugăciunii”? Faptul că John Hyde, printr-un acord universal, a ajuns să fie numit de către apropiații lui „Hyde, omul rugăciunii” datează din ziua când a primit botezul cu Duhul Sfânt. În acea experiență a început uimitoarea lui viață de rugăciune. Răspunsurile consemnate ale rugăciunilor sale reprezintă o mică parte a realizărilor lui. S-a rugat pentru înființarea conferinței Keswick din India. Ca urmare a rugăciunilor lui, mii de oameni au intrat în Împărăția lui Dumnezeu și sute de lucrători au

intrat în câmpurile de recoltă ale lui Dumnezeu. Mai presus și dincolo de toate, prin rugăciunea sa, a intrat în misterul părtășiei mijlocirii Domnului nostru. Secretul vieții lui de rugăciune este acela că rugăciunea a fost viața lui.

În 1911, se afla în Anglia. S-a dus la o slujbă de evanghelizare unde Wilburn Chapman și Charlie Alexander aveau mari probleme. A luat povara misiunii asupra inimii lui și s-a rugat până când a venit biruința. După o întâlnire în care a fost o putere minunată, dr. Chapman l-a rugat pe Hyde să se roage pentru el, și ceea ce urmează este relatarea a ce s-a întâmplat:

„A venit în camera mea, a închis ușa cu cheia, s-a așezat pe genunchi, a așteptat cinci minute fără ca măcar o singură silabă să se audă de pe buzele lui. Puteam auzi bătăile inimii mele și ale lui. Am simțit lacrimi fierbinți curgându-mi pe obraji. Am știut că eram cu Dumnezeu. Apoi, cu fața îndreptată în sus, pe care curgeau lacrimi în șuvoaie, a spus: ‘Oh, Dumnezeule!’ Apoi, pentru cel puțin alte câteva cinci minute a tăcut iarăși, și atunci, când știa că vorbea cu Dumnezeu, și-a pus brațul pe umărul meu, iar apoi, din adâncul inimii lui au ieșit asemenea cereri pentru oameni cum nu mai auzisem niciodată înainte. M-am ridicat de pe genunchi știind ce înseamnă rugăciunea adevărată. Credem că rugăciunea este puternică și credem așa cum nu am mai crezut până acum.”

Sunt conștient că astfel de relatări despre vieți de rugăciune pot descuraja când sunt menite să inspire. Nu spun că tu și cu mine ar trebui să fim modelați după tiparul oamenilor excepționali, dar mă bucur cu adevărat de faptul că orice a fost dat unui om este disponibil pentru toți.

Capitolul XII

RUGĂCIUNEA ȘI BANALUL

Moise și Ilie nu au fost oameni obișnuiți. Au fost atât de neobișnuiți încât au fost aleși dintre toți sfinții Vechiului Testament să vină și să vorbească cu Isus pe Muntele schimbării la Față. Unul era conducătorul Vechiului Legământ, iar celălalt era cel mai impresionant dintre prorocii acestuia. Misiunile lor au fost unice. Dumnezeu îi chemase la îndatoriri care necesitau o legătură frecventă și intimă cu El. Miraculosul era vizibil în tot ce făceau. Toiagul lui Moise și mantaua lui Ilie erau simboluri și instrumente ale puterii. Rugăciunile lor erau miracole. Se mișcau pe tărâmul infinitului. Controlau cerurile și porunceau pământului. La cuvântul lor, râurile și ploaia erau dirijate, vieții și morții li se porunceau, uleiul și carnea se înmulțeau. Mai mari decât aceste lucrări ale puterii au fost iluminarea și călăuzirea venite în urma rugăciunii. Dumnezeu Își descoperea gândul și le dădea instrucțiuni în privința voii Sale. Numai ca răspuns la rugăciunea lor a venit revelația care era dincolo de înțelepciunea umană, iar miracolul minții era mai mare decât miracolele puterii materiale.

Rugăciunea și oamenii obișnuiți

Relatările dramatice ale rugăciunii biruitoare din Biblie au lăsat o impresie adâncă asupra minților oamenilor obișnuiți. A standardizat miracolul ca fiind lucrarea normală a puterii rugăciunii. Este un standard adevărat fiindcă orice rugăciune este supranaturală în lucrarea ei, însă are influența lui descurajatoare. Moise a rămas singur și, deși Ilie era un om supus acelorași slăbiciuni ca și noi, nu era un om obișnuit, iar sarcina lui nu era deloc banală. Care este locul și lucrarea

rugăciunii în viața oamenilor obișnuiți? Ce să mai spunem despre oamenii în ale căror vieți nu există oportunitate nici pentru intimitate, nici pentru tihnă, și ale căror îndatoriri sunt o monotonie nesfârșită de banalități mecanice? Este rugăciunea numai pentru oameni excepționali și pentru circumstanțe excepționale? Sau are un loc și o lucrare în vieți cu daruri obișnuite și cu trăiri banale?

Despre unul din succesorii lui Ilie din Noul Testament se spune că nu a făcut niciun miracol. El nu era mai puțin un om al rugăciunii ca predecesorul său din Vechiul Testament, dar hrana nu s-a înmulțit în mâinile sale, nu a înviat niciun mort, și nici apa, nici focul nu erau la dispoziția lui. Singurele miracole din el erau în personalitate, în discernământ și în adevăr. Deci, vedem că puterea supranaturală poate lucra și de-a lungul liniilor normale ale legii naturale. Oamenii obișnuiți se pot ruga pentru lucruri banale, iar răspunsul la rugăciunile lor poate consta într-o minte iluminată, un suflet triumfător, o credință fermă și o viață sfântă. Se poate să nu existe incidente miraculoase, dar rugăciunea ridică viața cea mai umilă și mai obișnuită la un plan înălțat al supranaturalului și acesta este cel mai mare miracol dintre toate.

Rugăciunea și truda zilnică

Este destul de sigur că nu toți putem fi oameni ca Ilie, Elisei, Avraam, Daniel, George Müller, Hudson Taylor, Barnardo sau „Hyde, omul rugăciunii”, dar acesta nu este un motiv pentru care să nu fim oameni ai rugăciunii. În Scriptură, există oameni ai rugăciunii despre care nu se spune că au făcut miracole. Se mișcau în alte sfere. Erau muncitori în atelierul lumii. Iacov și Moise păzeau oile, având locuri întinse de singurătate în care se puteau ruga. Nu ni se spune că Ilie ar mai fi făcut și altceva decât că s-a rugat. Exemplul relatării miraculoase a lui Ilie trebuie echilibrat de cel al altora care au trăit și au muncit în condiții normale de viață. Este de așteptat ca predicatorii și prorocii să se dedice Cuvântului lui Dumnezeu și rugăciunii, dar cum rămâne cu omul care își trăiește viața în fabrică, în birou sau în

magazin? Neemia a fost tot atât de mult un om al rugăciunii ca și Ilie. El a fost constructorul zidului Ierusalimului. Nu a făcut niciun miracol, nu a avut nicio vedenie, nu a avut nicio trimitere specială din Cer. Nu a spus niciodată că Dumnezeu l-a trimis și nici nu a cerut nimănui să spună lucrul acesta. O nevoie și o oportunitate l-au chemat. A fost suficient. Era o stare care îi umplea sufletul de durere, o mare lucrare ce trebuia făcută, dar nimănui nu îi păsa de acestea; și cumva, a fost împovărat să ia situația acesta în mâini. Așa că s-a rugat. S-a rugat pentru veștile rele, pentru cetatea ruinată, pentru ocară poporului lui Dumnezeu, s-a rugat pentru cei care erau în necaz; s-a rugat până când inima lui era aproape să se frângă. Nu s-a întâmplat nimic extraordinar. Nu a venit niciun înger. Dumnezeu nu a dat niciun semn. Când se ruga Ilie, se întâmplau lucruri. Neemia s-a rugat și nu s-a întâmplat nimic! Oh, ba da, s-a întâmplat ceva! Ceva s-a întâmplat în Neemia și un miracol în personalitate este mai mare decât un miracol în natură. Emoția s-a transformat în rugăciune, iar rugăciunea s-a transformat în convingere; apoi, convingerea a dat naștere la scop, iar scopul a direcționat energia; apoi, energia a vitalizat activitatea până când cele două propoziții au ajuns împreună:

„Eu m-am rugat” și
„Am zidit.”

Rugăciunile lui Neemia nu au adus nicio manifestare uimitoare și dramatică a puterii supranaturale, dar a construit zidul și a restaurat cetatea, și în voia lui Dumnezeu, aceasta a fost lucrarea lui. Neemia s-a rugat pentru lucrarea lui. Rugăciunea era atitudinea menținută și obiceiul permanent al vieții sale. Există unii care păstrează rugăciunea pentru situații speciale șiperate. Despre alții citim că s-au rugat pentru că nu mai aveau altă soluție. Majoritatea oamenilor se roagă atunci când ajung acolo. Unii se roagă sub presiunea unei stări emoționale. Neemia s-a rugat tot timpul, până la capăt, și pentru toate lucrurile. Obiceiul lui de a se ruga era atât de înrădăcinat încât a devenit un om al rugăciunii.

Valoarea practică a rugăciunii

Obiceiul rugăciunii implică o anumită atitudine față de viață. Îi afirmă pe Dumnezeu și recunoaște suveranitatea Lui deasupra tuturor. Supune toate lucrurile voii Lui, povestește toate lucrurile în prezența Lui, judecă toate lucrurile după standardul Lui de valori și trăiește prin credință în El. Rugăciunea este esența și testul vieții evlavioase. Cine îi poate măsura influența asupra minții și caracterului, sau cine îi poate estima valoarea în înțelepciunea practică și în măiestria iscusită? Cartea Neemia este în Biblie și în ea este scris – astfel încât toți să vadă – ce a făcut rugăciunea pentru omul rugăciunii care nu a făcut niciun miracol, dar care a construit zidul în ciuda unor dificultăți foarte mari. Rugăciunea i-a dat trimiterea și cooperarea împăratului și i-a asigurat toate resursele necesare. I-a adus curaj și pricepere în legăturile cu criticii și adversarii săi și l-a instruit în înțelepciunea de a rezolva dificultățile legate de muncă și plată. L-a izbăvit de șiretenia logofătului și i-a dat agerimea de a se opune vicleniei vrăjmașului. I-a dat un refugiu când ei născoceau minciuni și defăimări despre el. L-a înarmat atât cu credință și umor, cât și cu sabie și mistrie. Și-a păstrat mâinile curate, spiritul alert, curajul strălucitor și s-a rugat până a izbutit. A fost sigur de Dumnezeu: sigur de caracterul lui Dumnezeu, de cuvântul lui Dumnezeu, de legământul lui Dumnezeu. A muncit și s-a încrezut; a muncit și a izbutit.

Orice veți cere

Nu există niciun lucru pentru care nu ne putem ruga, dar rugăciunea nu va avea valoare dacă este doar un capriciu sau o dorință vană. Neemia s-a rugat pentru lucrarea lui, dar a avut grijă să știe totul despre lucrurile pentru care se ruga. Lucrarea lui a prosperat pentru că a lucrat la lucrarea lui. Nu are niciun sens să încerci să te rogi pentru lucrare, iar apoi să o neglijezi sau să faci pe prostul în ea, din cauza lipsei de curaj, eficiență și simțământ. El s-a rugat și și-a folosit inteligența. Știa că Dumnezeu va trimite resurse, dar a avut grijă să aibă

scrisorile împăratului. Știa că Domnul va proteja, dar a adăugat o sabie pe lângă mistria din echipamentul zidarului. Rugăciunea dă viziune în locul tainic, inteligență în lucrare, simțământ în judecată, curaj în ispită, tenacitate în adversitate și o siguranță plină de bucurie în voia lui Dumnezeu. Un țesător care s-a rugat pentru lucrarea lui, așa cum s-a rugat Neemia pentru lucrarea sa, a ajuns să fie cunoscut ca omul care a țesut fiecare metru de pânză pentru Domnul Isus Hristos. Nu a făcut niciodată avere, dar lucrarea lui a propășit, iar caracterul lui a fost de o valoare rară. Fiecare sarcină și fiecare îndatorire poate fi sfințită în Cuvântul lui Dumnezeu și în rugăciune. Viața de rugăciune în care nu sunt miracole poate fi cel mai mare miracol dintre toate.

Secretul vieții este în locul secret în care Dumnezeu așteaptă. Chiar și în cazul acelor pentru care intimitatea este imposibilă există un sanctuar al sufletului în care se pot retrage. Aș vrea să aduc mărturia mea pentru valoarea neprețuită a obiceiului rugăciunii în taină. Nu există lucru pentru care nu mă rog. Îmi examinez întreaga viață în prezența lui Dumnezeu. Toate problemele mele sunt rezolvate acolo. Toate chestiunile legate de libertate, cât și de datorie sunt clarificate acolo. Caut sfatul lui Dumnezeu și supun toate lucrurile judecării lui Dumnezeu. Sanctuarul sufletului meu este acolo.

În dimineața aceasta a fost o priveliște minunată pe fereastra camerei mele de studiu. Am stat și am privit un curcubeu splendid care se ivea de după deal. S-a ridicat până când a ajuns ca ceva aparte, iar apoi a venit către noi până când un capăt se odihnea peste sat și celălalt peste râu. Culorile lui erau copleșitor de frumoase și umplea întregul peisaj cu slava lui. Vechea ruină era asemenea unui palat feeric și fiecare căsuță era încununată de o frumusețe radiantă. Pădurile și copacii oglindeau splendoarea cerului. Fiecare bețișor și fiecare piatră obișnuită erau transformate într-un lucru de o frumusețe strălucitoare și o splendoare sfântă.

Tot așa, rugăciunea sfințește și slăvește viața banală a oamenilor obișnuiți.

Capitolul XIII

RUGĂCIUNEA CREDINȚEI

„Cine se apropie de Dumnezeu, trebuie să creadă că El este și că răsplătește pe cei ce-L caută.” Credința este necesară rugăciunii. Fără credință, este greu să ne imaginăm cum s-ar putea ruga vreun om. Omul nu se poate ruga fără credință. Prin urmare, credința pe care o cere Dumnezeu este prima cerință a omului care se roagă. Ateii nu se roagă. Dumnezeu pune mare preț pe credință. El face credința primul lucru indispensabil pentru rugăciune, singura condiție a mântuirii, partea esențială a vieții spirituale și legea universală a puterii. Este o interpretare superficială a credinței aceea care își bate joc de mântuirea prin har numai prin credință. Credința este suficientă. Credința este tot ceea ce Dumnezeu cere. Credința este tot ceea ce Isus cere: „Aveți credință în Dumnezeu și aveți credință în Mine”. Când conducătorului sinagogii i s-a spus că fiica lui a murit, Isus i-a întărit credința spunând: „Nu te teme, crede numai”, iar atunci când tatăl îndurerat al băiatului îndrăcit a strigat împotriva propriei disperări, Domnul nostru l-a asigurat că „toate lucrurile sunt cu putință celui ce crede”. Fără credință este imposibil să-I fim plăcuți lui Dumnezeu. Fără credință este imposibil să ne rugăm lui Dumnezeu. Fără credință este imposibil să avem părtășie cu Dumnezeu. Fără credință, omul nu poate face nimic cu Dumnezeu și Dumnezeu nu poate face nimic cu omul. Fără credință, nici chiar omul nu poate face nimic cu omul, căci credința este atât baza civilizației, cât și a mântuirii.

Legea credinței

Sfântul Pavel expune legea credinței în legătură cu harul, iar sfântul Iacov expune aceeași lege pe tărâmul rugăciunii. Nu există nicio

controversă între ele. Pentru amândouă, credința este mai mult decât o convingere intelectuală, oricât ar fi de sinceră. Este o atitudine morală și spirituală care predă întreaga ființă adevărului acceptat și asigurat. Credința este mai mult decât a crede. Dracii cred și tremură, dar nu se încred. Credința este încredere. Nu este o opinie, nu este o ficțiune, nu este o supoziție. Este o capacitate a viziunii, un proces al verificării, o asigurare a cunoașterii, o logică a vieții. Necesită o minte onestă și imparțială, o motivație curată și dezinteresată, o ascultare loială și statornică. Aceasta este credința care lucrează prin lege pentru justificarea celor vinovați, sfințirea celor nesfinți, și marea putere care biruiește în rugăciune. „Adevărat vă spun că, dacă ați avea credință cât un grăunte de muștar, ați zice muntelui acestuia: ‘Mută-te de aici acolo’, și s-ar muta; nimic nu v-ar fi cu neputință. Dar acest soi de draci nu iese afară decât cu rugăciune și cu post” (Matei 17:20,21). Cuvintele din Evanghelia sfântului Matei trebuie puse alături de cele ale sfântului Marcu (11:22-26): „Aveți credința în Dumnezeu! Adevărat vă spun că, dacă va zice cineva muntelui acestuia: ‘Ridică-te și aruncă-te în mare’, și dacă nu se va îndoii în inima lui, ci va crede că ce va zice se va face, va avea lucrul cerut. De aceea vă spun că orice lucru veți cere, când vă rugați, să credeți că l-ați și primit și-l veți avea.”

Legea credinței în rugăciune

1. *Cereți* (Iacov 1:5). Învățătura lui Iacov constă în principal în dezvoltări și aplicații ale învățăturii Domnului date în Predica de pe munte. În privința subiectului rugăciunii, el începe unde a început și Domnul nostru, cu porunca simplă de a cere. „Dacă vreunui din voi îi lipsește... să ceară de la Dumnezeu.” Sfera privilegiului de a cere acoperă toate nevoile omului, cât și lipsa lui de înțelepciune. Dumnezeu dă cu mână largă și fără mustrare tuturor celor ce cer, prin urmare, „cereți și veți căpăta”. Nu există nicio limită în domeniul rugăciunii. „Orice” este promis „oricui” și cea mai mare libertate este dată acelor care se roagă. „Nu vă îngrijați de nimic; ci în orice lucru,

aduceți cererile voastre la cunoștința lui Dumnezeu, prin rugăciuni și cereri, cu mulțumiri” (Filipeni 4:6). „Cereți și veți căpăta” (Ioan 16:24). Rugăciunea este cerere. „Tatăl vostru știe de ce aveți trebuință, mai înainte ca să-I cereți voi. Iată dar cum trebuie să vă rugați” (Matei 6:8,9). De ce să ne rugăm dacă El știe? Deoarece a cere este diferit de a da informații. Dar Dumnezeu așteaptă să I se ceară înainte de a da darurile care întâmpină nevoile cele mai adânci ale omului.

2. *Cereți cu credință* (Iacov 1:6). Credința este explicată de opusul ei. Îndoiala este nehotărâtă și instabilă. Asemenea unei mări tulburate, ea este dusă de forța vântului și azvârlită de talazurile adâncului; se află la mila unei mișcări duble de oscilație și ondulație. Condițiile interioare deranjează, iar condițiile exterioare conduc. Un astfel de om nu capătă nimic deoarece nu este hotărât, iar un om nehotărât este instabil în toate căile sale.

Corăbiile se duc în est și-n vest
Indiferent de vântul care suflă;
Întinderea pânzelor, și nu vântul puternic
Hotărăște drumul nostru.

Credința întinde pânzele

3. *Cereți bine* (Iacov 4:3). Este posibil să cerem rău. „Sau cereți și nu căpătați, pentru că cereți rău, cu gând să risipiți în plăcerile voastre.” Dumnezeu ia în considerare nu numai ceea ce vrem, dar și de ce vrem acel lucru. El se uită la inimă. Există unii oameni pe care nu îi va primi în audiență. Păcatul exclude oamenii. „Dacă aș fi cugetat lucruri nelegiuite în inima mea, nu m-ar fi ascultat Domnul” (Psalmul 66:18). Necredința exclude oamenii (Evrei 3:19; 11:6). Un duh neiertător exclude oamenii (Matei 5:23,24; 6:14,15; Marcu 11:25,26). O minte instabilă exclude oamenii (Iacov 1:7). O conștiință care condamnă exclude oamenii (1 Ioan 4:14). O motivație egoistă exclude oamenii (Iacov 4:3). Credința lucrează în aceia care se roagă pentru a putea cere bine.

4. *Cereți cu neprihănire* (Iacov 5:13-18). Integritatea cererii coboară până la integritatea celui care cere. Persoana care se roagă este rugătorul. El este atât petiționarul, cât și petiția; este cel care imploră, cât și implorarea; este cererea și motivul. Patriarhii și psalmiștii apelau la integritatea lor ca argument înaintea lui Dumnezeu și cererile le erau aprobate. Milosteniile și rugăciunile lui Corneliu au fost primite de Dumnezeu, iar Petru și-a afirmat credința nouă în acești termeni: „În adevăr, văd că Dumnezeu nu este părtinitor, ci că în orice neam, cine se teme de El și lucrează neprihănire, este primit de El” (Fapte 10:34,35). Rugăciunea omului neprihănit este cea care are mare putere. Credința nu este un substitut pentru o viață neprihănită. Ea nu acoperă păcatul; numai sângele poate face acest lucru. Ea mântuiește de păcat, dă biruință asupra păcatului și îl face pe om neprihănit cu neprihănirea lui Dumnezeu. Nu este nicio osândire, ci o siguranță în voia lui Dumnezeu, siguranță care dă „îndrăzneală la Dumnezeu; și orice vom cere, vom căpăta de la El, fiindcă păzim poruncile Lui și facem ce este plăcut înaintea Lui” (1 Ioan 3:21,22).

5. *Cereți cu stăruință*. Dumnezeu ne promite că Îl vom găsi dacă Îl căutăm cu toată inima (Ieremia 29:13). Rugăciunea biruitoare a lui Ilie a fost intensă în pasiune. Pildele Domnului nostru despre rugăciune subliniază o stăruință care persistă și insistă în ciuda descurajării, iar Epistola către Evrei vorbește despre felul Lui de a Se ruga cu strigăte mari și cu lacrimi. Rugăciunea înflăcărată e cea care biruiește.

6. *Cereți în Duhul*. Rugăciunea biruitoare a lui Ilie a fost rugăciune vitalizată. Era insuflată, instruită și împuternicită de Duhul Sfânt.

7. *Cereți cu rugăciunea credinței*. Cereți crezând, potrivit cu legea credinței. Principiul este afirmat în Marcu 11:24, iar ilustrațiile sunt date în toată Scriptura. Lista de onoare a credinței din Evrei 11 ne oferă exemple ilustre ale puterii ei, iar în versetul 13 este o descriere pitorească a metodei ei. Asemenea bărbatului din Evanghelii care a crezut cuvântul rostit de Isus și a plecat (Ioan 4:50), tot astfel, și acestora li s-au adus mărturii, au îndrăznit și au îndurat prin credință, și chiar au murit crezând. Israel a strigat în fața zidurilor Ierihonului, deși nu era nici măcar o crăpătură în zidăria solidă, iar strigătul

credinței a dărâmat zidurile în așa fel încât nu a mai rămas nici măcar un metru de zid din construcția solidă. Cântăreții lui Iosafat au cântat cântarea biruinței înainte de a ajunge pe câmpul de luptă, iar cântarea credinței a fost mai puternică decât mii de oameni înarmați și iscușiți în război. Promisiunea lui Ilie a fost făcută văduvei în mijlocul foametei, iar în casa credinței nu a fost lipsă. Rugăciunea credinței lucrează cu putere deoarece este întărită cu puterea lui Dumnezeu.

„Când vă rugați, să credeți că l-ați și primit, și-l veți avea.”

„AVEȚI CREDINȚĂ ÎN DUMNEZEU.”

El niciodată nu dezonoarează credința.

Capitolul XIV

RUGÂNDU-NE „UNII PENTRU ALȚII”

Oamenii din Biblie care s-au rugat au fost mijlocitori. Avraam a stăruit pentru Sodoma și Gomora. Moise a mijlocit pentru Israelul apostat. Samuel s-a rugat toată noaptea pentru Saul și în mod continuu pentru popor. David a stăruit înaintea lui Dumnezeu pentru poporul lui. Daniel s-a rugat pentru izbăvirea poporului Domnului din Babilon. Hristos S-a rugat pentru ucenicii Lui, și a mijlocit în mod deosebit pentru Petru. Pavel a fost un exemplu al propriului său îndemn de a face „rugăciuni, cereri, mijlociri, mulțumiri pentru toți oamenii”. Singurul lucru de care se spune că Dumnezeu este surprins este acela că glasul mijlocirii a încetat. „El vede că nu este niciun om și Se miră că nimeni nu mijlocește” (Isaia 59:16). Mila Lui izbăvitoare depinde de mijlocitori care să-și pună umărul sub povara altora. „Caut printre ei un om care să înalțe un zid și să stea în mijlocul spărturii înaintea Mea pentru țară, ca să n-o nimicesc; dar nu găsesc niciunul!” (Ezechiel 22:30). Funcția normală a rugăciunii este de a mijloci înaintea lui Dumnezeu pentru alții.

Misterul mijlocirii

Faptul că ne putem ruga pentru alții este cel mai profund mister și gloria încununătoare a rugăciunii. Dacă nu știm cum trebuie să ne rugăm pentru noi înșine, cum am putea ști cum să ne rugăm pentru alți oameni? Dacă ne cunoaștem propriile nevoi atât de puțin, cum putem cunoaște nevoile altora? Cine suntem noi ca să ne permitem să interpretăm nevoile altuia înaintea lui Dumnezeu? Numai El cunoaște; și oare nu ne putem încrede în cunoașterea și dragostea Lui?

Răspunsul este că rugăciunea nu poate fi solitară. Trebuie să fie personală, dar nu poate fi izolată. Viața este marcată de relații și de interdependențe, căci „niciunul din noi nu trăiește pentru sine” (Romani 14:7). Rugăciunea nu se poate opri la nevoia personală. Nici chiar în odăiță nu putem scăpa de impactul celor de care ne ciocnim în casele noastre, la biserică și în lume. Legea rugăciunii este că fiecare stă singur în prezența lui Dumnezeu, așa cum „fiecare din noi are să dea socoteală despre sine însuși lui Dumnezeu”, fiecare purtându-și propria povară, și în același timp, fiecare purtând povara altora. Totdeauna există o povară. Mijlocirea este făcută pentru altul. Mântuitorul a mijlocit pentru că a purtat păcatele celor vinovați (Isaia 53:12). La fel se întâmplă în orice rugăciune care stăruiește pentru alții. Moise și-a însușit cauza lui Israel (vezi rugăciunile din Exod 17; 22; 33; 34; și din Numeri 11; 14; 21; 27). Isaia s-a identificat cu poporul „cu buze necurate” (Isaia 6:5). Daniel a făcut mărturisiri pentru națiune (Daniel 9). Tatăl disperat al băiatului epileptic (Marcu 9:22) și mama consternată a fetei stăpânite de demoni (Matei 14:21-28) au făcut din suferința copilului o rugămintă personală. La fel a fost și în istoria Bisericii creștine. Carey a purtat povara Indiei, Hudson Taylor a Chinei, Livingstone a Africii; tot așa, fiecare poartă povara acelorora pentru care se roagă.

Mijlocirea din cer

Rugăciunea ocupă un loc central în cer. Înțelegerea misterului mijlocirii începe acolo. Este părtășie în lucrarea Marelui nostru Preot de la dreapta Tatălui. „El trăiește pururi ca să mijlocească” (Evrei 7:25). Faptul că Domnul nostru s-a rugat în zilele vieții Sale în trup este un mister al umilinței; faptul că El mijlocește în cer este un mister al slavei. Este o lumină ce depășește viziunea noastră. Cuvintele *de ce* și *cum* sunt dincolo de priceperea noastră, dar datorită faptului că trăiește pururi ca să mijlocească, El poate să mântuiască în chip desăvârșit pe cei care vin la Dumnezeu prin El. Adevărul revelat este explicit, iar efectul lui din experiență îi asigură certitudinea. Hristosul înălțat este

Împăratul-Preot la dreapta lui Dumnezeu. Ca Mare Preot, reprezintă omul înaintea lui Dumnezeu; ca Împărat, Îl reprezintă pe Dumnezeu înaintea omului. A intrat prin jertfa Lui Însuși ca Jertfă pentru păcat. Deoarece a intrat prin sângele Său, El este singurul Mijlocitor între Dumnezeu și om și Avocatul omenirii înaintea Tatălui (Evrei 7:25,27; 9:24). Rugăciunea găsește expresie și posibilitate în termenii lui Hristos și a lucrării Lui sfârșite. El ia rugăciunile altarului pământesc, le adaugă focul altarului ceresc, și astfel, devin plăcute și eficiente prin Numele Lui (Evrei 13:15; Apocalipsa 5:8; 8:3). Atât este descoperit și nu avem autoritate să mergem dincolo, dar este clar faptul că în părțile sfinților din cer este rugăciune, și nu există nicio logică prin care cei răscumparați să poată fi excluși din lucrarea mijlocirii.

Mijlocirea Duhului

Există o mijlocire cu două laturi. Marele Preot mijlocește pentru noi în cer, iar Duhul Sfânt mijlocește în templul sufletului consacrat. „Tot astfel, și Duhul ne ajută în slăbiciunea noastră: căci nu știm cum trebuie să ne rugăm. Dar Însuși Duhul mijlocește pentru noi cu suspine negrăite. Și Cel ce cercetează inimile, știe care este năzuința Duhului; pentru că El mijlocește pentru sfinți după voia lui Dumnezeu” (Romani 8:26,27). În cei doi mijlocitori există o asemenea unitate a scopului și o asemenea armonie a metodei încât cei doi sunt una, iar rugăciunea mijlocitorului de pe pământ este și rugăciunea Mijlocitorului în cer. Duhul ia din lucrurile lui Hristos și ni le descoperă. El ia din lucrurile adânci ale lui Dumnezeu și ni le talmăcește. El știe scopul lui Dumnezeu și mijlocește potrivit voii divine. În felul acesta, lucrează în noi ca să voim și să facem buna plăcere a voii Sale. Suspinele negrăite sunt în umanitatea noastră imperfectă, dar suspinele tăcute ale Duhului din noi își găsesc expresia deplină în termenii Preoției cerești.

Mijlocirea prin Duhul implică un templu plin de Duhul. El poate talmăci lucrurile spirituale numai celor cu o minte spirituală, deoarece mintea firească nu poate cunoaște mintea Duhului. El nu poate

mijloci în inima unei voințe nepredată. Cei cu inima curată îl văd pe Dumnezeu. Inima trebuie să fie sensibilă la lumină și ascultătoare față de vedenia cerească. Este nevoie de un sfânt în lucrarea de mijlocire. Există multe feluri de slujbă care nu necesită spiritualitate pentru succes. Predicarea poate fi o artă în care să nu fie puterea Duhului. Slujba ecleziastică a administrației exterioare poate fi făcută prin darurile de bunăvoie și prin calculator. Serviciul social poate aduce un profit formal frumos fără nicio licărire de grijă spirituală. Muzica din biserică poate fi de așa fel încât să nu necesite truda și agonia mijlocirii. Omul rugăciunii trebuie să fie un om al lui Dumnezeu.

Mijlocirea locului tainic

Suntem chemați la părtășia acestei mijlociri duble. Termenii folosiți pentru a o descrie sugerează trudă jertfitoare și intensitate susținută. Nimic nu costă atât de mult. Sfântul Pavel vorbește despre a fi în durerile nașterii, despre a lupta și a trudi în rugăciune. Totdeauna există sudoarea sângelui în mijlocirea biruitoare. Motivul nu este reavoința lui Dumnezeu, deoarece El inspiră pentru a putea îndeplini. Există mulți adversari în voința umană, cât și puteri și personalități spirituale. Dumnezeu așteaptă să binecuvânteze; și lucrul acesta înseamnă că El e totdeauna gata și totdeauna în așteptare. Răspunsul la rugăciunea lui Daniel a fost întârziat cu trei săptămâni de un conflict misterios de pe tărâmul duhurilor (Daniel 10:12-14). „Căci noi nu avem de luptat împotriva cărnii și a sângelui, ci împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânitorilor întunericului acestui veac, împotriva duhurilor răutății care sunt în locurile cerești” (Efeseni 6:12). Isus a spus: „Satana a cerut să vă cearnă ca grâul. Dar Eu M-am rugat pentru tine” (Luca 22:31,32).

Pentru cine și pentru ce ne putem ruga? Răspunsul general este: pentru toți și pentru tot. Răspunsul particular este: potrivit cu mijlocirea Duhului și potrivit cu voia lui Dumnezeu. Există cei care au drept natural la rugăciunile noastre, ca cei din familiile noastre,

prietenii noștri, semenii credincioși, pastorul nostru, colegii, semenii muncitori și șefii noștri, cât și aceia despre care știm că se află în nevoie.

Rugăciunea de mijlocire necesită inteligență, pricepere, veghere, cât și milă, intesitate și sacrificiu. Adesea există o disciplină severă a răbdării și a credinței. Uneori, răspunsul vine imediat, iar alteori întârzie. Adevărul pe care se bazează credința este că răspunsul vine. Duhul care asigură este familiarizat cu toate incertitudinile și asigurările Lui sunt DA și AMIN în Hristos Isus.

Am fost mai atent să expun sanctuarul credinței mele decât să dau reguli și să citez exemple. Subiectul este în întreaga Scriptură și mărimea lui este fără limite. Misterele lui sunt de nepătruns, dar certitudinile lui sunt infailibile. Cine poate spune cât de mari sunt influențele care au venit în viața lui prin mijlocirea acelor care s-au rugat pentru el?

Cine poate măsura munca acelor a căror lucrare este de a trudi în rugăciune pentru alții? Marea nevoie a lui Dumnezeu este de mijlocitori. „Voi, care aduceți aminte Domnului de el, nu vă odihniți deloc! Și nu-I dați răgaz până nu va așeza din nou Ierusalimul și-l va face o laudă pe pământ.”

El încă mântuiește prin aceia care oftează și strigă.

RUGÂNDU-NE PENTRU VINDECARE DIVINĂ

Subiectul vindecării divine este totdeauna pe inima mea. Neputințele trupului l-au păstrat mereu printre problemele credinței mele. Un pastor nu poate scăpa de acest subiect în lucrarea lui. Bolnavii privesc cu melancolie afirmația apostolului Iacov cu privire la rugăciunea care îi vindecă pe cei bolnavi, și caută călăuzire. Unii sunt vindecați prin rugăciunea credinței, și dacă unul este vinecat, de ce nu încă unul? Dacă unii sunt vindecați, de ce nu toți? Am cercetat Scripturile de la cap la coadă din nou și din nou pentru a afla adevărul și am descoperit că subiectul nu se rezolvă ușor.

Problema vindecării divine

Există vindecare prin rugăciunea credinței. Adevărul acestei afirmații este confirmat de mulți martori care sunt atât sănătoși, cât și sfinți. Se pare că există aceia cărora le este dat darul vindecării, care își pun mâinile peste cei bolnavi și se însănătoșesc. Eu însumi am fost vinecat prin rugăciunea credinței. În lucrarea mea, am fost folosit de Dumnezeu pentru vindecarea celor bolnavi. Nu am exercitat niciodată lucrarea de vindecare decât la cererea urgentă a celui bolnav și la constrângerea sigură a Duhului lui Dumnezeu. În alte cazuri, am fost complet neputincios. Au fost unii pentru care mi-aș fi dat mâna dreaptă ca să-i pot vindeca prin rugăciune, dar a trebuit să-i văd suferind și murind. Unii au îndurat chinuri nespuse ale minții deoarece au căutat vindecare în zadar. Aceasta este problema mea. Pe când eram un slujitor tânăr, unul din lucrătorii bisericii a fost lovit de boală. Am revendicat promisiunile și unii dintre cei mai buni oameni

pe care i-am cunoscut vreodată s-au rugat cu stăruință și cu credință pentru însănătoșirea lui. Am refuzat să credem că credința va da greș. A murit în timp ce ne rugam. Șocul pentru credința noastră a fost copleșitor. O soră de-a mea a fost bolnavă mulți ani la rând. Niște suflete zeloase au tulburat-o cu argumentele cu care prietenii lui Iov s-au năpustit asupra lui. Am cercetat Scripturile împreună și L-am întrebat pe Domnul, implorându-L să o vindece. Domnul i-a răspuns printr-o vedenie și i-a dat pace, dar nu vindecare. Aș putea da foarte multe exemple de acest fel și probabil că și alții au fost uluiți în mod similar.

Mărturii ale vindecării divine

Există mulți martori pentru faptul că Domnul este Vindecătorul nostru. Acum câteva săptămâni, mă aflam în vecinătatea episcopului Auckland unde pastorul Jeffries ținuse o evanghelizare cu câteva luni în urmă. În timp ce părăseam casa pe care o vizitasem, cineva din grupul nostru și-a exprimat regretul față de sora ei pentru că nu adusese niște pastile speciale pentru ea. Ani de zile fusese victima unor dureri puternice de cap și acesta era un nou remediu pe care trebuia să-l încerce. Ea a răspuns cu bucurie: „Nu era nevoie să le aduci. Capul meu nu mai are nevoie de ele. Domnul m-a vindecat și de atunci, nu am mai avut nici urmă de durere”. Soțul și copiii ei i-au confirmat mărturia cu remarcă: „E o altă femeie”. Există mulți martori de acest fel. Exemplul cel mai remarcabil de vindecare divină pe care îl cunosc a avut loc la conferința Southport. Reverendul W.H. Tindall era președintele conferinței și efortul depus pentru a vorbi i-a provocat o boală a gâtului. Mai mult de un an de zile, nu vorbise decât șoptit, și chiar și acesta era dureros. Specialiștii nu îi dădeau nicio șansă de însănătoșire. La toate întâlnirile era o figură patetică și tăcută. Încetînd se înălțau rugăciuni pentru el. La întâlnirea de rugăciune a vorbitorilor de vineri dimineață a fost o intensitate și o unitate de credință remarcabile. Nimeni nu se putea ruga pentru altceva decât pentru vindecarea vocii dlui Tindall. Credința a adunat curaj, a uitat

de imposibilități și a revendicat făgăduința. Dr. Ebenezer E. Jenkins conducea și atunci când noi ceilalți ne-am ridicat de pe genunchi, dl Tindall a rămas îngenuncheat. Doctorul Jenkins a spus: „Aceasta este cea mai remarcabilă întâlnire de rugăciune la care am fost vreodată”, și punându-și mâna pe capul președintelui a declarat, în Numele Domnului, că îl vom auzi pe dl Tindall vorbind în cort înainte de terminarea conferinței. În seara aceea, dl Tindall a vorbit în cort timp de cincisprezece minute și a fost auzit de 1200 de oameni, iar de atunci a predicat până la sfârșitul vieții fără să-și piardă vocea. Eu am fost prezent, am văzut și am auzit și, există și alții care încă mai trăiesc și care îmi pot confirma mărturia.

Experiența lui E. Stanley Jones, așa cum este înregistrată în *Hristosul uliței indiene* este o altă ilustrație măreață a vocii divine și a puterii de vindecare. Înainte de marea oportunitate misionară a vieții sale, era neputincios spiritual și distrus fizic. „Am înțeles”, spune el, „că dacă nu primeam ajutor de undeva, trebuia să renunț la cariera misionară, să mă întorc în America și să lucrez la o fermă pentru a încerca să-mi recapăt sănătatea. Era unul din cele mai întunecate ceasuri. Pe vremea aceea, mă aflam la o întâlnire în Lucknow. În timp ce mă rugam, fără să mă gândesc la mine în mod deosebit, un Glas părea să-mi spună: ‘Ești tu gata pentru lucrarea la care te-am chemat?’ Am răspuns: ‘Nu, Doamne, sunt ruinat. Am ajuns la capătul puterilor.’ Glasul a răspuns: ‘Dacă Îmi încredințezi mie lucrul acesta și nu te îngrijorezi de el, Eu voi avea grijă de el’. Am răspuns repede: ‘Doamne, facem târgul chiar aici’. O mare pace a venit în inima mea și m-a inundat. Știam că se sfârșise! Viața – viața din belșug – mă luase în stăpânire... Multe zile după aceea abia dacă am conștientizat că am un trup. Treceau multe zile muncind întreaga zi și până seara târziu, și ajungeam la ora de culcare întrebându-mă de ce oare trebuie să mă culc, fiindcă nu aveam nici cea mai mică urmă de oboseală de vreun fel. Păream stăpânit de Viață, de Pace și de Odihnă – de Hristos Însuși... De atunci au trecut nouă ani din cei mai activi ani ai vieții mele, iar vechiul necaz nu s-a mai întors și niciodată înainte nu am avut o sănătate atât de bună. Se părea că

făcusem o punție noii Vieți pentru trup, minte și duh. Viața era la un nivel permanent înalt. Și nu am făcut nimic altceva decât să o iau.”

Reverendul Andrew Murray a avut o experiență foarte asemănătoare. După ce a fost vindecat, timp de mai mulți ani a călătorit foarte mult în Europa, America și Africa de Sud predicând și vorbind zilnic cu mare putere; și cu toate acestea, fiind bolnav spre sfârșitul vieții sale, i-a spus fiicei lui cu o voce plină de dulceață blândă: „Copila mea, mi-ar plăcea atât de mult să țin întâlniri de evanghelizare, dar Dumnezeu nu vede potrivit să mă vindece”.

Ce spun Scripturile?

Învățătura Scripturilor este autoritatea finală a acestui subiect, ca în orice altă problemă de credință și viață. Pentru mine, învățătura Bibliei are ultimul cuvânt. O accept indiferent dacă o înțeleg sau nu. Credința poate aștepta. Este umilitor să trebuiască să suporti mila dojenitoare a celor care vorbesc cu autoritatea plină de încredere a științei și filosofiei, a învățaturii și psihologiei, dar jugul lui Hristos este ușor când credința este asigurată, iar modestia este mulțumită să aștepte timpul lui Dumnezeu. Când evoluția și revelația par să se contrazică, credința se bazează pe revelație. Cu toate acestea, dificultatea nu constă în ostilitatea științei și învățaturii, ci în contradicțiile dintre cei ce cred. Există diferențe de interpretare, dar să lăsăm opoziții în controversele lor și să căutăm să cunoaștem adevărul pentru noi înșine, atât cât putem.

Nu există nicio îndoială că Scripturile ne învață că *Domnul este Vindecătorul nostru*. Acesta este unul din numele prin care El este descoperit. De asemenea, faptul că Domnul și Mântuitorul nostru a privit vindecarea ca pe o parte integrantă a lucrării Sale este dincolo de orice discuție. El era Medicul care vindeca orice fel de boală fără medicamente. El și-a trimis apostolii să vindece bolnavii. Darul vindecării era, și este printre darurile Duhului. Vindecarea era parte a lucrării apostolice. Darul nu a fost niciodată retras din biserică. De-a lungul tuturor veacurilor, au existat martori ai puterii lui. Făgăduința

din Epistola către Iacov este pentru orice vreme: „Rugăciunea făcută cu credință va mântui pe cel bolnav și Domnul îl va însănătoși; iar dacă a făcut păcate, îi vor fi iertate”.

Biblia asociază boala cu Satan. Dumnezeu nu a făcut omul ca să fie bolnav. Boala a venit odată cu păcatul. Isus a atribuit o anumită boală diavolului. El a spus că Satan legase o femeie de optsprezece ani (Luca 13:16). În Fapte 10:38, citim că „Isus ... umbla din loc în loc, făcea bine și vindeca pe toți cei ce erau apăsați de diavolul”. La un moment dat, i-a muștră pe aceia care spuneau că boala și nenorocirea se datorează păcătoșeniei personale. „N-a păcătuit nici omul acesta, nici părinții lui, că s-a născut orb.”

Boala și păcatul sunt asociate în vindecare și mântuire. Sfântul Matei vede împlinirea profeției lui Isaia în lucrarea de vindecare a Domnului nostru. „A scos din ei duhurile necurate și a tămăduit pe toți bolnavii, ca să se împlinească ce fusese vestit prin prorocul Isaia care zice: ‘El a luat asupra Lui neputințele noastre și a purtat boalele noastre’” (Matei 8:16,17). El a purtat bolile noastre așa cum a purtat păcatele noastre, căci făceau parte din aceeași povară. Lucrul acesta nu poate însemna că au fost transferate asupra Lui deoarece, din câte știm, El nu a fost niciodată bolnav, ci El le-a ridicat povara și le-a purtat-o în compasiune, plătind un preț cu puterea fizică și mentală. Hristosul fără de boală a purtat bolile noastre așa cum Hristosul fără de păcat a purtat păcatele noastre. Când a vindecat omul paralizat care a fost coborât prin acoperiș, Isus a început cu păcatul lui. Altor pe care i-a vindecat le-a poruncit să nu mai păcătuiască, iar pasajul din sfântul Iacov leagă vindecarea de iertare. Există un pasaj al sfântului Pavel (1Corinteni 11:30-32) în care atribuie boala și chiar moartea lipsei de respect față de lucrurile spirituale.

Există boală în care nu este păcat. Poate că este adevărat din punct de vedere teologic că orice boală a venit prin păcat, dar din punct de vedere experimental, există boli care sunt prin har. Scriptura trebuie să talmăcească Scriptura. Suferința lui Iov a fost prin har. A fost pentru slava lui Dumnezeu. Țepușul din carne al lui Pavel nu era prin păcat. Satan profita de el, dar Dumnezeu i-l dăduse pentru slava harului Său.

Pavel a vindecat pe alții, dar și-a acceptat propria suferință ca fiind parte a suferințelor lui Hristos. Epafrodit a fost vindecat de Domnul (Filipeni 2:27), pe Trofim a trebuit să-l lase bolnav la Milet (2 Timotei 4:20), pentru stomacul lui Timotei, a recomandat o măsură moderată de vin (1 Timotei 5:23), iar în călătoriile lui mergea cu Luca, doctorul preaiubit.

Eu cred în vindecare divină

Eu cred în puterea vindecătoare a credinței. Separat de religie, în general vorbind, există sănătate pentru omul care trăiește prin credință. Boala este mai degrabă a minții decât a trupului. Vindecarea divină este mai mult decât vindecare prin credință. Nu trebuie confundată cu hipnotismul și cu autosugestia. Domnul este Vindecătorul. Credința este în El. Temeiurile credinței mele sunt în El. Mă încred în Cuvântul Lui, în lucrarea de răscumpărare a lui Hristos și în puterea de sfințire a Duhului Său care înviorează trupurile noastre muritoare. Principala grijă este să cunoaștem voia lui Dumnezeu. Boala poate fi pedeapsă pentru neascultare și prin credință, cauza poate fi îndepărtată, păcatul iertat și sănătatea refăcută. Tind să cred că boala poate fi prin voia lui Dumnezeu, cu scopul disciplinei, pentru slava harului Său și lucrarea lui Hristos.

Sunt sigur că vindecarea divină este un fapt; și că darul vindecării așteaptă în biserică rugăciunea credinței.

Sunt sigur că mulți oameni care sunt bolnavi nu ar trebui să fie bolnavi și pot fi vindecați acum.

Sunt sigur că nicio viață nu este atât de dătătoare de sănătate și atât de strălucitoare ca viața de credință voioasă și ascultătoare.

Sunt sigur și cred cu toată inima și cu toată mintea mea în vindecarea divină, în ciuda faptului că sunt deseori suferind.

Capitolul XVI

PROBLEMA RUGĂCIUNII NEASCULTATE

Sunt mulți ani de când am scris pentru prima dată despre rugăciunea neascultată. Problema a devenit acută când omul pentru care ne rugam cu atâta stăruință și încredere a murit în timp ce ne rugam. Șocul a fost copleșitor. Nici nu ne trecuse prin minte că ar putea să moară. Am revendicat promisiunea. Eram absolut siguri de Cuvânt. Nu cred că credința mea a fost încercată vreodată atât de dureros. Ne-am întors înapoi la Cuvânt și Dumnezeu mi-a dat un mesaj care a adus mângâiere multora, iar de-a lungul tuturor anilor, acesta a fost o întărire pentru încrederea mea. Au trecut mulți ani de atunci, dar adevărul rămâne și aș vrea să dau mai departe mesajul și altora, chiar dacă aceasta va presupune unele repetări.

Problema

Nu poate fi nicio îndoială că Dumnezeu răspunde la rugăciune. Scripturile vorbesc destul de clar în acest punct. Nimic nu poate fi mai precis. Tuturor oamenilor le este poruncit să se roage, neîncetat, în orice loc și pentru toate nevoile. Asigurările abundă în privința faptului că rugăciunea este auzită. Promisiunile sunt explicite și Scripturile sunt pline de exemple și încurajări. Însăși cuvântul lui Hristos este acesta: „Oricine cere capătă” (Matei 7:8). Sfera promisiunii este fără limită de loc (1 Timotei 2:8), timp (Luca 18:1; 1 Timotei 4:17), sau subiect (Ioan 16:23; Matei 21:22; Filipeni 4:6). Tot ceea ce privește omul prezintă interes pentru Dumnezeu și este un subiect potrivit pentru rugăciune. Dumnezeu nu împarte nevoile noastre în nevoi sfinte și lumești, spirituale și materiale. Cel care ne-a

învățat să ne rugăm pentru iertarea păcatelor noastre, ne-a învățat și să spunem: „Pâinea noastră cea de toate zilele dă-ne-o nouă astăzi”.

Cu toate acestea, pe măsură ce am studiat acest subiect, ni s-a clarificat faptul că există condiții și limitări. Există legi ale rugăciunii. Promisiunile nerestricționate sunt îngădite de jur împrejur cu condiții. Ni se poruncește să ne rugăm pentru toți oamenii, dar au fost unii oameni în privința cărora profetului i s-a interzis să se roage (Ieremia 7:16; vezi și 1Ioan 5:15,16). Este posibil să cerem și să nu primim (Psalmul 66:18; Iacov 4:2,3). Rugăciunile cărora le lipsesc sinceritatea și credința nu pot fi auzite. Lucrul acesta este evident. Dumnezeu judecă după inimă. La fel și noi. Nimeni nu aprobă cereri când aceste elemente simple lipsesc. Sinceritatea trebuie să se extindă atât asupra cererii, cât și asupra celui care crede. Elocvența nu este rugăciune (Isaia 29:13; Ioan 9:31; Iacov 4:6; 1Ioan 3:22).

***Sunt aprobate toate rugăciunile sincere,
stăruitoare și pline de credință
ale oamenilor buni?***

Răspunsul experienței este: nu. Am văzut o mamă consternată agățându-se de cadavrul copilului ei, refuzând să creadă ca era mort. Se rugase. Dumnezeu promisese. Ea crezuse. El auzea, auzea mereu. Cum s-a putut ca fiul ei să moară? Când, în sfârșit, adevărul a fost acceptat de mintea ei protestatară, durerea s-a adâncit la gândul că Dumnezeu nu a auzit. Există multe zile ca acestea, de credință deznădăjduită. Este Dumnezeu mânios, ca în cazul lui David (2Samuel 12:14-23), chiar dacă nu există o astfel de cauză? Este posibil ca El să fie indiferent? Este posibil ca El să nu știe? A uitat El? Are vreun rost să ne rugăm? Având astfel de gânduri, mi-am deschis Biblia și în Carte am găsit răspunsul în trei cazuri reprezentative:

1. Deutoronom 3:23-35, unde Moise s-a rugat să intre în Canaan.
2. Împărați 19:4. Ilie s-a rugat să moară.
3. 2Corinteni 12:8,9, unde Pavel s-a rugat pentru îndepărtarea durerii.

Acești trei oameni ocupă un loc proeminent în Scriptură și totuși, fiecăruia i s-a refuzat cererea. Rugăciunile lor sunt destul de reprezentative și acoperă baza problemei. Haideți să le analizăm în ordine.

Rugăciunea lui Moise

Moise s-a rugat să i se dea voie să-și sfârșească lucrarea. Se angajase la ea prin porunca lui Dumnezeu. Timp de patruzeci de ani, condusese și avusese grijă de un popor cârtitor și nerecunoscător prin pustie. Țara promisă era la vedere. Ce era mai natural decât să-și dorească să-și vadă împlinită lucrarea de o viață? Pe lângă aceasta, după orice judecată omenească, poporul nu se putea lipsi de el. În Canaan era nevoie de el mai mult decât în pustie. Erau vrăjmași care trebuiau izgoniți, o constituție ce trebuia instituită și poporul trebuia așezat. Dacă i-ar părăsi acum, lucrarea de patruzeci de ani s-ar spulbera. Luptele interne ar ruina poporul. În ciuda implorării unei națiuni, indiferent de trecutul lui, și în pofida rugăminții lui stăruitoare, a murit; a murit cu lucrarea nesfârșită; a murit atunci când părea că este cea mai mare nevoie de el; a murit la un pas de a ajunge la nădejdea ce a avut-o timp de ani de zile.

Nu se întâmplă adesea așa?

O lucrare de o viață este primită ca o însărcinare divină. Puterile creierului și ale brațelor, timpul și energia – tot ceea ce este un om este investit în lucrare cu prețul confortului și ambiției personale. Te rogi pentru lucrarea ta, ca Dumnezeu să o facă să propășească și să te binecuvânteze în ea. E corect. Nimeni nu are dreptul să fie într-o lucrare pentru care nu se poate ruga. Dumnezeu nu așează un om într-o lucrare având scopuri fără valoare sau nevrednice. El intenționează ca lucrarea să prospere; și cu toate acestea, cât de adesea se întâmplă că rugăciunile oamenilor buni par să eșueze! Planuri pentru care s-au rugat se năruie. Rivalii biruiesc. Nenorocirile copleșesc. Sănătatea proastă vatămă trupul. Moartea își face chemarea și lucrarea de ani de zile este lăsată neterminată și incompletă. În astfel de momente, moartea pare aproape răzbunătoare în cruzimea ei. Lovește trupul în

timp ce întinde mâna ca să apuce premiul la părintele și sfătuitorul atunci când este cea mai mare nevoie de el, trece pe lângă cei slabi și îi ia pe cei puternici, doboară purtătorul de poveri și cruță povara. Ne rugăm să mai putem sta încă puțin, numai până când lucrarea este îndeplinită; numai până când copiii devin adulți, sau până când afacerea este întemeiată; iar răspunsul este: „Sule-te pe vârful muntelui Pisga” – și mori. David vroia să construiască o casă pentru Dumnezeu. Inima lui dorea mult să facă acest lucru. Dumnezeu l-a lăudat că a vrut să o facă, dar l-a interzis (1 Cronici 22:8). Tot așa, există multe inimi pline de tângire ce se roagă și suferă pentru o lucrare ce este refuzată. Omul pe care Isus l-a mântuit cu o puternică mântuire s-a rugat să poată merge cu Isus, iar Isus l-a trimis acasă (Luca 8:38).

Rugăciuni sub ienuperi. Ilie era puternic în rugăciune. Dumnezeu a răspuns la toate rugăciunile lui, mai puțin la una, și aceasta a fost rugăciunea de a muri. Se afla sub un ienupăr, suferind de un șoc fizic și mintal. Ziua precedentă fusese o zi mare. Stătuse singur asemenea unui campion al lui Dumnezeu: puternic, sfidător, triumfător. Ziua următoare a fost după această zi! Fugise la amenințarea unei femei. Nervii lui erau zdruncinați. Frica, deznădejdea și disperarea au pus stăpânire pe el. În mâhnirea și frenezia depresiei, s-a rugat să moară. Boala aceasta există și astăzi și este atât de răspândită încât nu sunt suficienți ienuperi sub care să te așezi. Unii creștini sunt atât de morbizi încât și-au construit corturi sub ei. Colapsul nervilor este mai mult spiritual decât fizic, deși de obicei, este în ambele feluri. În credință nu există deznădejde. Ce îndurare că Dumnezeu nu ne ia totdeauna pe cuvânt! Nimic nu-L dezonorează pe Dumnezeu mai mult ca deznădejdea ursuză a sfinților. Ienuperii sunt niște sanctuare sărace.

Țepușul apostolului din carne nu trebuie să ne rețină deoarece ne-am ocupat deja de subiectul rugăciunii și al suferinței. Țepușul era o suferință fizică și deoarece îl privea ca pe o piedică, s-a rugat pentru înlăturarea lui. Nu a fost înlăturat, măcar că l-a rugat pe Domnul de trei ori. A trebuit să învețe că suferința poate fi mesagerul lui Dumnezeu, cât și mesagerul lui Satan.

Răspunsul la rugăciunile neascultate

Niciuna din aceste rugăciuni nu a fost fără răspuns. Nu au fost aprobate, dar au primit răspuns, iar răspunsul a fost „Nu”. „Nu” este un răspuns la fel de adevărat ca și „Da”. Când o cerere este refuzată, ea primește la fel de adevărat răspuns ca și atunci când este aprobată. Refuzul poate fi singurul răspuns posibil la dragoste, înțelepciune și adevăr. Un copil poate plânge după un brici și oameni în toată firea pot cere lucruri la fel de nepotrivite, de nesigure și de neînțelepte. Mulți oameni au trăit să își mulțumească lui Dumnezeu că S-a opus rugăciunilor lor agonizante dintr-un timp anume sau pentru un lucru anume ce părea indispensabil.

Dumnezeu nu refuză niciodată fără motiv. El cunoaște trecutul, în care pot exista motive pentru descalificare prezentă. Păcatul iertat poate pune sub interdicție. Moise și David au fost exemple ale acestui fapt (Deutoronom 32:49-52; 2Samuel 12:14). Există vase care se sparg pe roata olarului și chiar dacă se poate face altul, originalul este imposibil. Bolile pot fi vindecate, dar un mădular pierdut al trupului nu poate fi refăcut. Domnul cunoaște atât viitorul, cât și trecutul. Imediatul poate pune în pericol viitorul. Nerăbdarea pentru o ciorbă de linte poate implica pierderea unei moșteniri. Esau a primit răspunsul la rugămintea sa în momentul cinei. Iacov și l-a primit în zori. Dumnezeu l-a cruțat pe Ezechia pentru cincisprezece ani, dar ar fi fost mai bine dacă se ducea când Domnul a trimis după el.

Cel mai mare îl include pe cel mai mic. Întârzierile nu sunt negări și a aștepta timpul lui Dumnezeu costă. Moise a ajuns în Canaan, iar Ilie s-a dus în cer printr-o cale nespuse mai glorioasă decât prin cea a ienupărului. Nicio rugăciune insufletă a credinței nu este refuzată. „Nu” nu este niciodată ultimul cuvânt al lui Dumnezeu. Dacă rugăciunea pare neascultată este datorită faptului că e pierdută în slava răspunsului când acesta va veni. Dumnezeu poate refuza o cale deoarece cunoaște una mai bună; și El l-a dus pe Moise în Canaan printr-un mod mai bun și într-o companie mai bună. Am cunoscut și alți oameni care au trebuit să meargă prin cer pentru a afla răspunsul la

rugăciunile lor. El l-a luat în cer pe Ilie într-un mod mult mai minunat decât acela al mormântului. El vroia să moară, dar Dumnezeu a dat slujitorului său somn și odihnă și l-a trimis pe dealuri, în vacanță. Acesta este remediul pentru nervozitate: o schimbare de aer, o nouă viziune și o slujbă mai mare. Pavel nu a avut niciun pic de respect pentru ienuperi, iar Dumnezeu i-a spus: „Harul Meu îți este îndeajuns” și l-a învățat să se bucure în suferință și în dificultăți. În experiența care ne-a încercat credința prima dată atât de mult, Dumnezeu a trimis ajutor din întuneric. Prin lacrimile unei inimi zdrobite a venit viziunea, iar atunci când a fost trimisă piatra funerară, purta acest text care a muștrănat necredința noastră: „Îți cerea viața și i-ai dat-o: o viață lungă pentru totdeauna și pe vecie”. Tot așa, în Slavă vom afla că rugăciunile noastre au fost talmăcite după înțelepciunea infinită și dragostea veșnică a lui Dumnezeu, Tatăl nostru, care ne poruncește să ne rugăm.

Încă fără răspuns!

Rugăciunile pentru care buzele tale au stăruit
 În agonia inimii, de-a lungul acestor mulți ani?
 Începe credința să slăbească? Se depărtează nădejdea?
 Te gândești că toate aceste lacrimi s-au vărsat zadarnic?
 Nu spune că Tatăl nu ți-a auzit rugăciunea
 Dorința ți se va împlini – cândva – undeva.

Încă fără răspuns!

Chiar dacă atunci când ți-ai adus prima dată
 Această singură cerere la Tronul Tatălui
 Ți se părea că nu puteai aștepta timpul cererii,
 Atât de grabnică ți-era inima să o faci cunoscută;
 Deși au trecut mulți ani de atunci, să nu disperi,
 Domnul îți va răspunde – cândva – undeva.

Încă fără răspuns!

Nu, nu spune neaprobată,

Probabil că lucrul tău încă nu s-a terminat.

Lucrul a început când ți-ai rostit pentru prima dată rugăciunea,

Iar Dumnezeu va sfârși ceea ce El a început.

Dacă vei păstra tămâia arzând acolo,

Vei vedea slava Lui – cândva – undeva.

Încă fără răspuns!

Credința nu poate rămâne fără răspuns;

Picioarele ei sunt ferm așezate pe stâncă;

În mijlocul furtunilor cele mai sălbatice, ea stă neînfrică,

Nici prepelițele nu se sperie înaintea celui mai răsunător tunet.

Credința știe că Omnipotența a auzit rugăciunea ei

Și strigă: „Va primi răspuns – cândva – undeva.”

–E.B. Browning

Alte cărți cu același subiect publicate la
Perla Suferinței:

Viața ascunsă de rugăciune

O chemare la rugăciune

De ce întârzie trezirea?

Rugăciunea pentru trezire

Trezirea... după voia lui Dumnezeu

Puterea rugăciunii

Pogoară-Te, Doamne

Editura Perla Suferinței
Sat Măriștea Mică, Nr.111, Com. Dărmănești,
727159, Suceava, tel. 0723868857
office@perlasuferintei.ro, www.perlasuferintei.ro

Nu am scris pentru critici, nici pentru erudiți, ci pentru oameni necomplicați care sunt foarte religioși și simpli în mod sincer în credința pe care o au.

În evaluarea lui Dumnezeu, rugăciunea este mai minunată decât toate minunile cerului, mai glorioasă decât toate misterele pământului, mai puternică decât toate forțele creației.

Rugăciunea este privilegiul fiilor și testul calității de fiu. Este ca și cum Dumnezeu a împărțit toți oamenii în clasificarea simplă a celor care se roagă și a celor care nu se roagă.

E un test foarte simplu, dar este decisiv și separator.

Mintea moderne nu îi place ideea că rugăciunea este o agonie și o implorare, o argumentare și o luptă, un război și o stăruință.

Nimic nu poate întoarce o națiune la Dumnezeu atât de repede și atât de sigur ca o biserică ce se roagă și biruiește. Lumea nu va crede niciodată într-o religie în care nu există putere supranaturală. O credință raționalizată, o biserică socializată și o evanghelie moralizată pot obține aplauze, dar nu trezesc nici o convingere și nu câștigă nici un convertit.

Există multe probleme în privința rugăciunii, dar acestea sunt dincolo de faptul și experiența rugăciunii, și în afară de a ne ruga, nu există nici o soluție pentru ele.

Răsplata rugăciunii este puterea. Ne ia foarte mult să învățăm că rugăciunea este mai importantă decât organizarea, mai puternică decât armatele, mai influentă decât bogățiile, mai tare decât orice cunoștință. Rugăciunea care biruiește face oamenii invincibili. Aceia care biruiesc în locul tainic al Celui Prea Înalt nu pot fi înfrânți nicăieri. Toate lucrurile sunt posibile rugăciunii în ascuns.

Nu vom fi niciodată oameni adevărați ai rugăciunii în cel mai bun sens până când nu suntem „umpluți cu Duhul Sfânt”.

Așadar, Doamne, învață-ne să ne rugăm în Duhul!